

ένανυσμα

Περιοδική έκδοση των Αγωνιστικών Κινήσεων ΑΕΙ - ΤΕΙ
Τεύχος 48 | Φθινόπωρο 2017 | 1,5 €

**100
ΧΡΟΝΙΑ**

**από την
πρώτη
έφοδο
στον
ουρανό**

**επιμένουμε στην
προοπτική των
ΑΓΩΝΩΝ!**

ΟΤΑΝ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΕΠΑΝΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΣΥΝΔΙΟΙΚΗΣΗ
ΚΑΙ ΣΥΣΣΩΜΗ Η ΡΕΦΟΡΜΙΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΣΠΕΥΔΕΙ
ΝΑ ΣΥΜΜΕΤΑΣΧΕΙ...

...ΕΧΟΥΜΕ ΚΑΘΗΚΟΝ ΝΑ
ΕΠΑΝΑΦΕΡΟΥΜΕ ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ!

ΚΑΜΙΑ ΨΗΦΟΣ ΣΤΗ ΦΑΚΑ ΤΟΥΣ!

ΚΑΝΕΝΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ
ΟΙ ΕΚΔΕΙΤΕΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ-ΤΡΟΙΚΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΕΤΙΘΥΜΗΤΟΙ ΣΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ!

ΟΧΙ ΣΤΗ ΣΥΝΔΙΟΙΚΗΣΗ

ΑΠΟΧΗ Από τα όργανα συνδιοίκησης
Από τις πρυτανικές εκλογές

ΜΑΖΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟ-ΜΑΖΙΚΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ-ΠΛΑΙΣΙΟΥ
ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

ΔΥΝΑΜΗ ΜΑΣ ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ
ΔΕ ΔΙΑΛΕΓΟΥΜΕ ΤΟΠΟΤΗΡΗΤΕΣ
ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΣΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΟΣ 48
ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ 2017

Αφιέρωμα

1917-2017: 100 Χρόνια Οκτωβριανή
Επανάσταση - μέρος β' (15-18)

Αρθρογραφία

Νόμος Γαβρόγλου (4-5)
Για την υπεράσπιση του Ασύλου (6-7)
Κριτική στην ΚΝΕ (8-11)
ΤΕΙ και συγχωνεύσεις (12-13)
Μαθητικό άρθρο (14)
Αντιπαράθεση ΗΠΑ-Β. Κορέας (19)
Ρεφορμιστικές αυταπάτες
της Αριστεράς (20-21)
Περιβαλλοντικές Καταστροφές (22-25)
Αστική δικαιοσύνη (26-27)

Στήλες

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ: Ντόπινγκ (28)
ΙΣΤΟΡΙΑ: Το ΕΑΜικό σχολείο (29)
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ: Για την ταινία «Δουνκέρκη» (30)

ΕΝΑΥΣΜΑ

Περιοδική έκδοση των
Αγωνιστικών Κινήσεων ΑΕΙ-ΤΕΙ
Αθήνα

βιβλιοκαφέ «Εκτός των Τειχών»,
Γραβιάς 10-12

www.agonistikeskiniseis.org

Θεσσαλονίκη

χώρος νεολαίας και πολιτισμού Σφεντόνα,
Συγγρού 24

<http://resistenciaelotta.blogspot.gr>

Γιάννενα

Αριστερό ΣΤΕΚΙ Νεολαίας,

Κουγκίου 23

<http://agonkiniseis-ia.blogspot.gr>

Καθώς και σε Πάτρα, Κρήτη, Θράκη και άλλες περιο-
χές στα τραπέζια των Αγωνιστικών Κινήσεων.

Εμβάσματα-συνδρομές:

Εθνική Τράπεζα, αρ. λογ: 771/743100
IBAN: GR6301107110000071174310079

EDITORIAL

Βάλθηκαν οι απολογητές του συστήματος να μας κάνουν να ξεχάσουμε. Να ξεχάσουμε τη μεγάλη έφοδο στον ουρανό, τον φάρο του παγκόσμιου λαϊκού και εργατικού κινήματος, την Οκτωβριανή Επανάσταση. Να ξεχάσουμε και τους πρωτοπόρους, κομμουνιστές ηγέτες, που μαζί με τον λαό και την εργατική τάξη πριν 100 χρόνια άλλαξαν τον ρου της ιστορίας. Να ξεχάσουμε την πιο τρανή απόδειξη, πως υπάρχει άλλος δρόμος πέρα από τη φτώχεια, την εξαθλίωση, τον φασισμό και τον πόλεμο. Οι ίδιοι απολογητές προσπαθούν να κατασκευοφανήσουν τους αγώνες και τις αριστερές ιδέες (που καμία σχέση δεν έχουν με όσα υποκριτικά διατυμπανίζουν, πως πρεσβεύουν κάτι κυβερνήσεις -κομμένες και ραμμένες στα μέτρα του συστήματος- σαν τη δική μας), να θάψουν το λαϊκό κίνημα μια και καλή, παίρνοντας τη ρεβάνς τους, εκμεταλλευόμενοι την ήττα και υποχώρησή του, προσπαθώντας με κάθε τρόπο να μας το βγάλουν απ' το μυαλό, σαν τη μόνη πραγματική διέξοδο στα προβλήματά μας. Ακόμη, μιλούν για εγκλήματα! Ποιοί; Οι μεγαλύτεροι και πιο αδίστακτοι εγκληματίες που εφαρμόζουν καθημερινά τις πιο δολοφονικές και απάνθρωπες πολιτικές. Μιλούν για τεμπέληδες αυτοί που, είτε μας βυθίζουν στην ανεργία, είτε μας βάζουν να δουλεύουμε στις πιο απάνθρωπες συνθήκες. Μιλούν για αδιάβαστους αυτοί που μας πήραν το βιβλίο από το χέρι.

Όλοι μαζί, ξένοι και ντόπιοι «σωτήρες» έχουν βαλθεί να βάλουν ταφόπλακα στα δικαιώματά μας, σπέρνοντας παντού τη φτώχεια, τον φόβο, την ανασφάλεια και την τρομοκρατία. Φυλακίζουν Ηριάννες, δολοφονούν μετανάστες, διώκουν αγωνιστές, γεμίζουν τις θάλασσές μας πετρέλαιο, μας πετάνε έξω απ' τις σχολές, μας αφαιρούν όσα δικαιώματα κατοχυρώνουν τα πτυχία μας, μας καταργούν το δωρεάν σύγγραμμα. Η κυβέρνησή μας, ακολουθώντας κατά γράμμα τις κατευθύνσεις των ξένων και ντόπιων αρπακτικών, διεκδικώντας επάξια το βραβείο υποτέλειας στους μεγαλύτερους φονιάδες των λαών, συνεχίζει ακάθεκτη το έργο των προηγούμενων κυβερνήσεων περιορισμού και τσακίσματος κάθε έννοιας δικαιώματος του λαού και της νεολαίας. Συνεχίζει δε με θράσος να σαλακώνει το όνομα της Αριστεράς, απ' την οποία έχει πάρει διαζύγιο χρόνια τώρα, για να κρύψει τις υπηρεσίες που προσφέρει απλόχερα στο κεφάλαιο.

Κι εμείς; Απογοητευτήκαμε; Φοβηθήκαμε; Κουρασθήκαμε; Έτσι ισχυρίζονται αρκετοί. Όχι μόνο οι εκφραστές του συστήματος, που μας θέλουν στη γωνιά, μα και κάποιοι εξ' αριστερών τάχα που θέλουν μας εγκλωβίσουν στα κοινοβουλευτικά τους αδιέξοδα. Κι αν σήμερα οι σπίθες αμφισβήτησης αυτών των κυρίαρχων αφηγήσεων δεν έχουν ακόμα γίνει φλόγες, στο χέρι μας είναι να τις κάνουμε. Μπορεί οι λαϊκές αντιτάσεις να βρίσκονται σε ύφεση, όμως τίποτα για μας δεν ξόφλησε. Κι είμαστε πεισμένοι, πως όσες δυσκολίες κι αν αντιμετωπίζουμε σήμερα σαν νεολαία και σαν λαός, μπορούμε και πρέπει να ξαναπιάσουμε το νήμα των αγώνων, που είναι κι η μόνη προϋπόθεση για να ξαναπάρουμε τη ζωή και τα όνειρά μας πίσω.

Και θα το κάνουμε! Θα χαράξουμε τον δικό μας δρόμο, σε κόντρα και αντιπαράθεση με τα αδιέξοδα του συστήματος, στα οποία κάθε λίγο και λιγάκι μας καλεί να «πάρουμε θέση». Οι ανάγκες μας για καλύτερους όρους ζωής, σπουδών, δουλειάς και δικαιωμάτων θα κριθούν στο πεδίο της πάλης και με βάση τους όρους που εμείς θα διαμορφώσουμε. Δεν έχουμε καμία ανάγκη να ετεροκαθοριζόμαστε από τα συμφέροντα των δυναστών μας και να «επιλέγουμε» ανάμεσα στα ψευδοδιλήμμάτα που συχνά πυκνά μας θέτουν. Δεν διαλέγουμε τους δυνάστες μας, ούτε τον τρόπο με τον οποίο θα μας εκμεταλλεύονται.

ΥΓ: Συνεχίζοντας σε αυτή την έκδοση του Εναύσματος το «αναπόφευκτο» αφιέρωμά μας στα 100 χρόνια από την Οκτωβριανή Επανάσταση, καλούμαστε να απαντήσουμε στην αντικομμουνιστική λάσπη και υστερία του συστήματος που δίνει και παίρνει το τελευταίο διάστημα, όχι μόνο για την αποκατάσταση του παρελθόντος σε πείσμα όσων προσπαθούν να το θάψουν, μα κυρίως για χάρη του παρόντος και του μέλλοντός μας, που θα κερδηθεί, αντλώντας έμπνευση και διδάγματα από τις μεγάλες εφόδους στον ουρανό για τις νέες αντιτάσεις, τις εξεγέρσεις και τις Οκτωβριανές!

Νόμος Γαβρόγλου

Το φοιτητικό κίνημα ξανά αντιμέτωπο
με το γκρέμισμα των δικαιωμάτων του

Ο νέος νόμος και τα ζητήματα που ανοίγει

Όπως είναι πλέον έντονα ορατό (βλ. καταπατήσεις ασύλου, εφαρμογή συγχωνεύσεων-καταργήσεων σχολών κ.ά.), η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, με την εύνοια των ιμπεριαλιστών και υπηρετώντας τις κατευθύνσεις των ΕΕ-ΟΟΣΑ, ψήφισε -στη ρότα έντασης της επίθεσης- μέσα στο καλοκαίρι έναν νέο αντιφοιτητικό νόμο, τον νόμο Γαβρόγλου. Ο νόμος αυτός δεν έχει γίνει αντιληπτός από πολλές πλευρές στην ολότητά του, δηλαδή στο τι σηματοδοτεί και τι έρχεται να θέσει σε σχέση με την κατεύθυνση προχωρήματος και όξυνσης της επίθεσης στα φοιτητικά δικαιώματα.

Ο νόμος αυτός έρχεται να ανοίξει «νέους» δρόμους στην επίθεση που εξελίσσεται εδώ και τόσα χρόνια, αναβαθμίζοντας και προχωρώντας τα όσα ο νόμος πλαίσιο Διαμαντοπούλου είχε αποτυπώσει και «ανοίξει» απέναντι στους φοιτητές το καλοκαίρι του 2011.

Δεν θα είχε εξάλλου κανένα λόγο η κυβέρνηση να απλοποιήσει τη διαδικασία των συγχωνεύσεων-καταργήσεων σχολών, αν δεν ετοιμάζεται για μαζικά κλεισίματα σχολών.

Δεν θα είχε κανένα λόγο να δημιουργήσει τα διετή προγράμματα εκπαίδευσης για αποφοίτους ΕΠΑΛ και να εξισώσει 5ετείς σχολές με επίπεδο master, αν δε σκοπεύει μέσα, από και μαζί με όλες αυτές τις συγχωνεύσεις να εντείνει την εντατικοποίηση, να διασπάσει πλήρως τα πτυχία, συρρικνώνοντας ακόμα περισσότερο τα όσα επαγγελματικά δικαιώματα εξασφαλίζονται από αυτά. Να κατοχυρώσει τους κύκλους σπουδών, συμβάλλοντας έτσι -και νομιμοποιώντας ταυτόχρονα τις τεράστιες συγχωνεύσεις και μειώσεις εισακτέων που θα ακολουθήσουν- στη συνολική αναδιαμόρφωση της εκπαίδευσης στην κατεύθυνση της δημιουργίας ενός πλήρως εξατομικευμένου, πειθαρχημένου και ελεγχόμενου, για μια ζωή, αποφοίτου-εργαζόμενου.

Δεν θα είχε κανένα λόγο να παγιώσει τα διδάκτρα στα μεταπτυχιακά, αν δεν σκοπεύει να εντείνει ακόμα περισσότερο τους ταξικούς φραγμούς, να κάνει καθοριστικά βήματα στον δηλωμένο στόχο του συστήματος για θέσπιση διδάκτρων στο προπτυχιακό επίπεδο.

Δεν θα είχε κανένα λόγο να προχωρήσει στη δημιουργία των λεγόμενων Κέντρων Επιμόρφωσης και Δια Βίου Μάθησης, αν δεν επιθυμούσε την παραπέρα διάλυση και κατακερματισμό των πτυχίων, την παραπέρα προώθηση του δια βίου «κυνηγιού χαρτιών» και του μότο, πως «εδώ δεν περπατάμε, τρέχουμε».

Δεν θα είχε κανένα λόγο να φέρει τα Ακαδημαϊκά Συμβούλια Ανώτατης Εκπαίδευσης και Έρευνας, αν όχι αυτόν που και οι ίδιοι ξεδιάντροπα διακηρύττουν, λέγοντας πως υπάρχει αναγκαιότητα δημιουργίας «δομών» που θα προσαρμόζουν πιο γρήγορα την εκπαίδευση στα ευρωπαϊκά πρότυπα (βλ. κατευθύνσεις Μπολόνια) και θα τη συνδέουν πιο άμεσα με την αγορά εργασίας (βλ. δημιουργία ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων, μετακύλιση του κόστους σπουδών στις πλάτες των φοιτητών, απλήρωτες πρακτικές ή άλλες «απασχολήσεις» που θα προκύψουν κ.α.).

Με βάση τα παραπάνω, είναι αναμενόμενο να συνοδεύονται οι διατάξεις του ν. Γαβρόγλου, τόσο με το καρότο (επαναφορά της συνδιοίκησης), όσο και με το μαστίγιο (κατάργηση το ασύλου).Το γεγονός, πως ο νόμος ήδη υλοποιείται, αποδεικνύει τη φούρια τους να εφαρμόσουν την επίθεσή, όσο πιο γρήγορα γίνεται. Κάπως έτσι ερμηνεύεται και η καθυστέρηση και όλη η φιλολογία σε σχέση με τη μη διανομή του συγγράμματος για το

Τσιαντής Μάκης,
Ιατρική Ιωαννίνων

χειμερινό εξάμηνο, κάτι που είχε και έχει ως στόχο, πέρα από το να σφυγμομετρήσει τις αντιδράσεις των φοιτητών, να δημιουργήσει συγκεκριμένα «τετελεσμένα» στο φοιτητικό σώμα. Να νομιμοποιήσει στις συνειδήσεις των φοιτητών τη λογική της κοστολόγησης των δικαιωμάτων μας, να εμφανίσει σαν υπαρκτό και ρεαλιστικό το ενδεχόμενο να μην παίρνουμε βιβλία, πως κάτι τέτοιο κρίνεται από την «απλοχεριά» της κάθε κυβέρνησης.

Μια αναγκαία διευκρίνιση

Στη βάση της εκτίμησης, πως υπάρχει έντονος προβληματισμός και αναβρασμός στο φοιτητικό σώμα και με «δεδομένη» την αδυναμία (που εκφράστηκε τουλάχιστον σε αυτή τη φάση) του φοιτητικού κινήματος να απαντήσει με όρους αγώνα σε όσα προωθούνται εις βάρος του, ως αποτέλεσμα του νόμου πλαίσιο και του νόμου Γαβρόγλου, αποκτά καθοριστική σημασία για τη διεξαγωγή της αναγκαίας πάλης που πρέπει να δώσει το φοιτητικό κίνημα απέναντί τους, η απάντηση στο εξής κομβικό ερώτημα: Τι είναι αυτό που πραγματικά έχουμε μπροστά μας; Έναν νόμο που, όπως προκλητικά μας λένε, έρχεται να «αναβαθμίσει και να εκσυγχρονίσει την εκπαίδευση στη βάση αντικειμενικών κριτηρίων και αναγκών» ή μια ολομέτωπη και ταξικού χαρακτήρα επίθεση στα δικαιώματά μας, που ξεκινά, εφορμά και εξοπλίζεται από τους δύο αυτούς νόμους;

Όπως πάντα, η αντίδραση πλασάρεται
με «προοδευτικό» περιτύλιγμα

Αυτό λοιπόν, που διατυμpanίζουν πολύμορφα (βλ. διάφορες «αντικειμενικές μελέτες και αξιολογήσεις», όπως αυτή της ΑΔΙΠ) και με ιδιαίτερο μένος διάφοροι παράγοντες και εκπρόσωποι του συστήματος, από τη ΔΑΠ και το καθηγητικό κατεστημένο μέχρι την κυβέρνηση, τα κανάλια και την αντιπολίτευση, είναι, πως «δεν πάει άλλο αυτή η κατάσταση με την εκπαίδευση». Πρέπει επιτέλους σαν χώρα να τελειώνουμε με τις παθογένειες και τις αγκυλώσεις του εκπαιδευτικού μας συστήματος, να μεταρρυθμιστούμε και να εκσυγχρονιστούμε, να εναρμονιστούμε, επιτέλους, με τα ευρωπαϊκά πρότυπα» και άλλα αντίστοιχα αποτελούν καθημερινές πλέον δηλώσεις. Αλήθεια, ποιοι είναι όλοι αυτοί που νοιάζονται ξαφνικά για τα χάλια της εκπαίδευσης; Είναι όλοι εκείνοι που ο μισθός τους για μια μέρα, αξίζει 10,20,100 (δεν ξέρουμε και εμείς πόσες) φορές παραπάνω από τον μισθό των γονιών μας για ένα μήνα. Είναι όλοι εκείνοι που κυβερνούσαν και κυβερνούν όλα αυτά τα χρόνια. Είναι όλοι εκείνοι που, στη βάση της υποταγής τους στο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, είχαν και έχουν τον έλεγχο, τη διοίκηση και την εποπτεία του δημοσίου λόγου και του εκπαιδευτικού συστήματος. Άρα, ποιον κατηγορούν; Τους εαυτούς τους; Μα όχι φυσικά!

Όλα αυτά που εκείνοι χαρακτηρίζουν «παθογένειες» και «αγκυλώσεις» του εκπαιδευτικού συστήματος είναι τα δικαιώματα και οι κατακτήσεις που κατέκτησαν οι φοιτητές με την πάλη τους. Όλα αυτά που χαρακτηρίζουν «μεταρρύθμιση» και «αναβάθμιση» δεν είναι τίποτα άλλο παρά το πέταγμα χιλιάδων φοιτητών έξω από την τριτοβάθμια εκπαίδευση, το χτύπημα του ασύλου, η διάλυση των πτυχίων μας, η εντατικοποίηση, το τσάκισμα και η

κοστολόγηση των δικαιωμάτων μας σε δωρεάν παροχές. Όλα αυτά που χαρακτηρίζουν ως «εναρμόνιση με τα ευρωπαϊκά πρότυπα» είναι η υποταγή και η προσαρμογή τους στις κατευθύνσεις Μπολόνια-ΕΕ-ΟΟΣΑ. Άξιοι υπηρέτες του συστήματος που υπηρετούν! Άξιοι και οι μισθοί τους! Το ζήτημα είναι πώς απαντά η Αριστερά σε όλα αυτά, αλλά γι' αυτό θα αναφερθούμε αμέσως παρακάτω. Το μόνο που θα θέλαμε να προσθέσουμε σε αυτό το σημείο, είναι, πως όλη η ένταση της αντιδραστικής προπαγάνδας και ρητορείας που παρατηρείται το τελευταίο διάστημα σε σχέση με τα πανεπιστήμια, τα «άσυλα ανομίας» κ.λπ., αποτελεί έναν ακόμη δείκτη της ολομέτωπης επίθεσης που ετοιμάζουν απέναντι στα φοιτητικά δικαιώματα και τις ελευθερίες.

Πώς οι αυταπάτες και η υποταγή
γίνονται αμυχανία και διαφυγή

Αν έτσι έχουν τα πράγματα, πώς, αλήθεια απαντά η κυρίαρχη Αριστερά στις σχολές; Κατά την άποψή μας, ουσιαστικά δεν απαντά. Περισσότερο γίνεται μέρος του προβλήματος, σπέρνοντας σύγχυση και απογοήτευση. Αιτία, η υποταγή και η προσαρμογή της στους αρνητικούς συσχετισμούς, ως αποτέλεσμα των τεράστιων αυταπατών που κουβαλά, τόσο για τον ρόλο και τον χαρακτήρα της εκπαίδευσης και της συνδιοίκησης, όσο και για τον ρόλο και τον χαρακτήρα του ΣΥΡΙΖΑ και του καπιταλισμού γενικότερα.

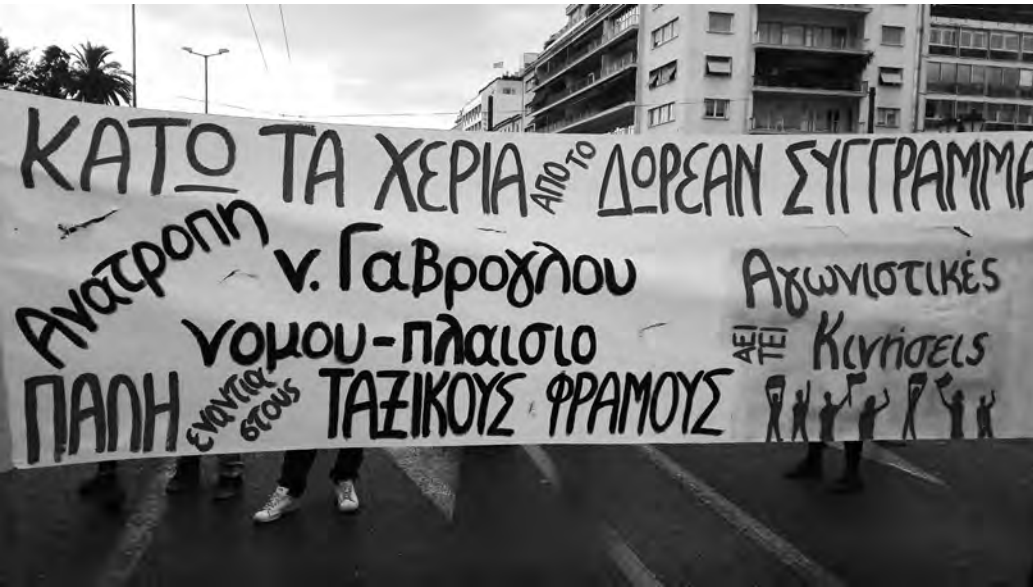
Ας εξηγηθούμε. Αλήθεια, ποια ήταν η στάση και η τοποθέτηση της κυρίαρχης Αριστεράς σε σχέση με τον ν. Γαβρόγλου; Τόσο η ΚΝΕ όσο και η ΕΑΑΚ χαρακτηρίζονταν από αμυχανία στις τοποθετήσεις τους. Αμυχανία, η οποία προσπαθήθηκε να εκτονωθεί, είτε δια της μη τοποθέτησης, είτε μέσω της -χωρίς καμία εξήγηση και επιχειρηματολογία- ένταξης του νόμου στην ανάλυση του επιχειρηματικού πανεπιστημίου. Επί της ουσίας, τόσο η ΚΝΕ, όσο και η ΕΑΑΚ δεν έβλεπαν και δεν βλέπουν τον ν. Γαβρόγλου, ακόμα και αν προσχηματικά μπορεί να τοποθετηθούν ως προς το αντίθετο, σαν έναν νόμο, συνολικά αντιδραστικό (υπάρχει βλέπετε και εκείνη η διάταξη για τη συνδιοίκηση), σαν ένα νόμο που εντάσσεται και αναβαθμίζει την ολομέτωπη και στρατηγικού χαρακτήρα επίθεση του συστήματος στα φοιτητικά δικαιώματα (ακριβώς επειδή δεν αναγνωρίζουν μια τέτοια επίθεση).

Γι' αυτό και «γκρινιάζουν» και ετοιμάζονται να «στρογγυλοκάτσουν» στις καρέκλες της συνδιοίκησης που τους πέταξε ο ΣΥΡΙΖΑ. Γι' αυτό και αποδέχτηκαν και χωνεύουν τον νόμο από την αρχή. Ενδεικτικά, από το καλοκαίρι λέγανε «να μείνει στα χαρτιά» κι όχι να μην περάσει. Πριν καλά-καλά ψηφιστεί ο νόμος! Και αντίστοιχα τώρα, έχουν περάσει στο «να μην εφαρμοστεί», για να μπορούν και αυτοί με τη σειρά τους να διαπραγματευτούν το «πόσο και πώς» θα εφαρμοστεί. Και είναι εκεί που θα ριξουν όλες τους τις δυνάμεις, εγκλωβίζοντας ξανά τον κόσμο σε νέα αδιέξοδα, όλο το επόμενο διάστημα: στη διαπραγμάτευση και τη συνδιαλλαγή, μέσα από κάθε είδους εικονικές ενέργειες για το με ποιους όρους και σε ποια βάση θα εφαρμοστεί η επίθεση του συστήματος απέναντί μας. Προφανώς, ως συνήθως, με ολοκληρωμένες και υπεύθυνες προς το σύστημα προτάσεις...

Όσο μας αφορά, δεν ξαφνιάζομαστε. Είναι οι αυταπάτες που αναφέραμε προηγουμένως, οι οποίες τους έχουν οδηγήσει σε μία τέτοια θέση. Το ότι δηλαδή «απλά» δεν τους νοιάζει το ότι το ίδιο το σύστημα χρησιμοποιεί κομμάτια και απόψεις από τις αναλύσεις και τα αιτήματά τους, για να νομιμοποιήσει την επίθεσή του απέναντί μας! Ακριβώς γιατί, στο όνομα της «νομοματοποίησης» και της «ενοποίησης», γίνονται τώρα οι συγχωνεύσεις και τα κλεισίματα σχολών. Στο όνομα της «ολοκληρωμένης γνώσης και επιστήμης» ετοιμάζονται τα νέα, ακόμα πιο εντατικοποιημένα προγράμματα σπουδών και χτυπιούνται τα δικαιώματα που κατοχυρώνονταν στα πτυχία. Στο όνομα της «προσαρμογής της εκπαίδευσης στις ανάγκες της κοινωνίας» προωθείται το κάθε είδους «δια βίου», οι κάθε είδους απλήρωτες πρακτικές και τα πληρωμένα σεμινάρια. «Δεν τα εννοούσαμε έτσι» θα μας απαντήσουν. «Και ποιος σας ρώτησε πώς τα εννοούσατε;» θα απαντήσουμε για άλλη μια φορά.

Τι πραγματικά εξελίσσεται και οι
αναγκαίες απαντήσεις του κινήματος

Όπως ήδη αναφέραμε, αυτό που πραγματικά εξελίσσεται είναι πως η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ με κατευθυντήρια γραμμή τις κατευθύνσεις της Μπολόνια και τον ν. πλαίσιο, με αιχμή, οπλοστάσιο και σηματοδότη

τον ν. Γαβρόγλου και πατώντας πάνω στους αρνητικούς συσχετισμούς και την αποσυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος, έρχεται να συνεχίσει και να κλιμακώσει την επίθεση του συστήματος απέναντι στα φοιτητικά δικαιώματα. Έρχεται, επί της ουσίας, να την αναβαθμίσει από έναν πόλεμο «φθοράς» που γινόταν από το 2011 μέχρι σήμερα (με σημαντική τομή το σχ. Αθήνα το 2013) σε μία ολομέτωπη και ταξικού χαρακτήρα επίθεση. Στόχος της η συνολική αναπροσαρμογή της εκπαίδευσης -του εξαρτημένου ελληνικού καπιταλισμού σε συνθήκες κρίσης και έντασης της επίθεσης απέναντι στους εργαζόμενους- στις νέες ανάγκες που δημιουργεί για το κεφάλαιο και τους ιμπεριαλιστές ο «νέος» κόσμος της βαρβαρότητας και της εκμετάλλευσης που προωθούν. Αυτή η επίθεση είναι που θα ενταθεί όλο το επόμενο διάστημα και απέναντι σε αυτήν πρέπει να προετοιμάσουμε τις αντιστάσεις μας.

Για όλους αυτούς τους λόγους, εκτιμάμε, ότι αυτό που τίθεται στο φοιτητικό κίνημα είναι η αναγκαιότητα της συγκρότησης και της πάλης του για την ανατροπή του ν. Γαβρόγλου και του ν. πλαίσιο. Η αναγκαιότητα, επιπλέον, αυτή η πάλη να συνδεθεί και να συντονιστεί με τη συνολικότερη πάλη που οφείλει να διεξάγει για την ανατροπή των γενικότερων κατευθύνσεων του συστήματος για την εκπαίδευση (αλλά και για όσα εξελίσσονται έξω από αυτή), για την απάντηση των καθημερινών χτυπημάτων που δεχόμαστε, είτε κεντρικά, είτε κατά τόπους, μέσα και έξω από τις σχολές. Κλείνοντας, δεν θα θέλαμε να προσθέσουμε τίποτα άλλο σε σχέση με αυτήν την κατεύθυνση, παρά μονάχα πως, για να προχωρήσει, πρέπει να ενεργοποιηθεί σε αγωνιστική κατεύθυνση και σε μαζικό επίπεδο κάθε φοιτητής που αντιλαμβάνεται την τροχιά αυτών των εξελίξεων.

Όσο μας αφορά, σαν Αγωνιστικές Κινήσεις, εκτιμάμε, πως, προκειμένου μια τέτοια αναγκαία διαδικασία να προχωρήσει, πρέπει να παλέψουμε, ούτως ώστε να δημιουργηθούν εστίες αντίστασης και διεκδίκησης σε κάθε σχολή. Πρέπει, ακόμη, να παλέψουμε, ώστε αυτές οι εστίες να συνδέονται μεταξύ τους και στην κατεύθυνση δημιουργίας κινήματος στο πλάι του λαού. Πρέπει να απαντηθούν σοβαρά πολιτικά ζητήματα, στα πλαίσια των φοιτητικών συλλόγων. Ζητήματα που έχουν να κάνουν με τις επιδιώξεις του συστήματος, με τους εχθρούς και τους ψεύτικους φίλους μας, με την πραγματική διέξοδο που βρίσκεται μόνο μέσα στους αγώνες μας. Πρέπει -και ίσως το πιο σημαντικό σε αυτή τη φάση- να ανοίξουν, παράλληλα με όλα τα προηγούμενα και με έναν συνεχή τρόπο, μέτωπα αντιπαράθεσης και πάλης με την κάθε είδους ιδεολογική και πολιτική σαβούρα που έχει συσσωρευτεί -και συνεχίζει να αναπαράγεται- εδώ και τόσα χρόνια στα πλαίσια των φοιτητικών συλλόγων και φέρει βασική ευθύνη για τη σημερινή, αρνητική τους κατάσταση.

Μεγάλα καθήκοντα, μπορεί να πει κάποιος. Μεγάλη η επίθεση που βιώνουμε και που εντείνεται, θα απαντήσουμε εμείς. Άσε που βλέπουμε κάθε φορά το πού μας οδηγούν οι κάθε είδους εύκολες και γρήγορες «λύσεις», που -επίσης εύκολα και γρήγορα- κάθε τόσο πλασάρονται.

Άσυλο: παρωχημένος θεσμός ή λαϊκή κατάκτηση;

Η ιστορία του ζητήματος

Πρώτη φορά, η έννοια του Πανεπιστημιακού ασύλου τέθηκε στη Γαλλική Επανάσταση. Αρχικά στον χώρο του Πανεπιστημίου ίσχυε το Άσυλο με την έννοια που είχε στους θρησκευτικούς ναούς της θεοκρατικής φεουδαρχικής κοινωνίας. Έτσι, το Πανεπιστήμιο, σαν «ναός της γνώσης» στην αναδυόμενη καπιταλιστική κοινωνία, προστατευόταν από τις επιθέσεις της εκκλησίας και των φεουδαρχικών δυνάμεων. Τότε το Πανεπιστήμιο έθετε τις βάσεις για τη μελέτη της φύσης, την επιστημονική προσέγγιση των φαινομένων, σε αντίθεση με το τι ίσχυε προηγούμενα και αναπαρήγαγε την ιδεολογία της αστικής τάξης, προκειμένου αυτή να αναπτύσσεται και να υποτάσσει τις υπόλοιπες. Το Πανεπιστήμιο δεν είχε τη μαζικότητα που γνώρισε αργότερα, πρόσβαση σε αυτό είχαν άτομα αστικής-μεγαλοαστικής προέλευσης και το ίδιο ίσχυε και για τους καθηγητές.

Η ανάπτυξη της ταξικής πάλης ιδιαίτερα στις αρχές του 20ου αιώνα και η συγκρότηση του κομμουνιστικού κινήματος άρχισε να επιδρά στη νεολαία, που δεν έμεινε ανεπηρέαστη από τις προοδευτικές ιδέες που εξαπλώνονταν. Έτσι, το σύστημα παγκόσμια αλλά και στη χώρα μας ωθείται σε υποχωρήσεις. Τόσο λόγω της πίεσης του κινήματος όσο και λόγω των αναγκών του για επιστημονικό στελεχικό δυναμικό, ανοίγει τις πόρτες της εκπαίδευσης σε όλες τις βαθμίδες και σε πιο φτωχά και λαϊκά στρώματα. Η κατεύθυνση όμως αυτή επιχειρείται να ανατραπεί από τη μεριά του συστήματος. Η προώθηση μέτρων για το ταξικό ξεσκαρτάρισμα της εκπαίδευσης, αλλά και χτυπήματος του συνδικαλισμού και της πολιτικοποίησης βρίσκουν απέναντί τους το φοιτητικό κίνημα.

Στην περίοδο της χούντας, η εξέγερση του Πολυτεχνείου αποτέλεσε ένα φωτεινό παράδειγμα λαϊκής αντίστασης. Μετά την αιματοβαμμένη από την είσοδο του τανκ εξέγερση, το άσυλο κατοχυρώνεται πλέον στις συνειδήσεις του κόσμου ως Άσυλο των λαϊκών αγώνων. Αμέσως μετά την πτώση της δικτατορίας, το σύστημα προσπαθεί να περάσει νόμους που ποινικοποιούν το δικαίωμα στην πολιτική έκφραση, την κατάληψη, την αποχή κτλ. Μέχρι και το 1982, όμως, δεν είχε τολμήσει κανείς να πειράξει νομικά το άσυλο. Με τον νόμο 1268/82 επί κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ θεσμοθετείται νομικά το άσυλο και μπαίνουν ουσιαστικά

οι πρώτες προϋποθέσεις για την άρση του. Το 2006 επί κυβέρνησης ΝΔ και με υπουργό παιδείας τη Μαριέττα Γιαννάκου, μπαίνει το ζήτημα του συγκεκριμένου προσδιορισμού των χώρων των Πανεπιστημιακών ιδρυμάτων που αποτελούν χώρους ασύλου. Πάλι οι φοιτητές βρίσκονται κατά δεκάδες χιλιάδες στους δρόμους υπερασπίζοντας το Άσυλο, παράλληλα με το δικαίωμά τους στις δωρεάν σπουδές.

Το 2011 το σύστημα εκμεταλλευόμενο την οπισθοχώρηση του φοιτητικού κινήματος ανοίγει

και πάλι στην κουβέντα για τον «προσδιορισμό» του ασύλου. Αυτή τη φορά, η ΝΔ προτείνει στη βουλή την ολική κατάργησή του. Κάτω από αυτές τις συζητήσεις, ο νόμος-πλαίσιο Διαμαντοπούλου, ως συνέχεια του νόμου Γιαννάκου, θέτει το ζήτημα του επαναπροσδιορισμού των χώρων όπου γίνεται εκπαίδευση και έρευνα. Ουσιαστικά αρχίζει να προωθείται και νομικά πλέον η παρουσία αστυνομίας στους προαύλιους χώρους-αρκεί να μην εμποδίζεται το μάθημα. Παράλληλα με αυτό, εγκαθίστανται και παγιώνονται σε διάφορες σχολές πανελλαδικά security με πρόφαση την ανάγκη ύπαρξης φύλαξης.

Μέχρι και σήμερα, το άσυλο που υπερασπίζονται οι καθηγητές και τα τσιράκια του συστήματος, είναι το ακαδημαϊκό. Το «άσυλο» αυτό ισχύει μόνο εκεί που γίνεται η έρευνα για τα συμφέροντα της αστικής τάξης, εκεί που παράγεται επιστημονική θεωρία για να στηρίξει αντιλήψεις που πρεσβεύουν την παντοδυναμία και την νομοτέλεια του καπιταλιστικού συστήματος. Το Πανεπιστήμιο, αποστειωμένο από αριστερές-επαναστατικές ιδέες, μπορεί να συνεχίσει να αναπαράγει την κυρίαρχη ιδεολογία του συστήματος και να επιτελεί τον καταναμητικό του ρόλο.

Σταθοπούλου Ελένη,
Αρχιτεκτονική Ξάνθης

Ν. Γαβρόγλου

Ο πρόσφατος νόμος Γαβρόγλου αναφέρει:

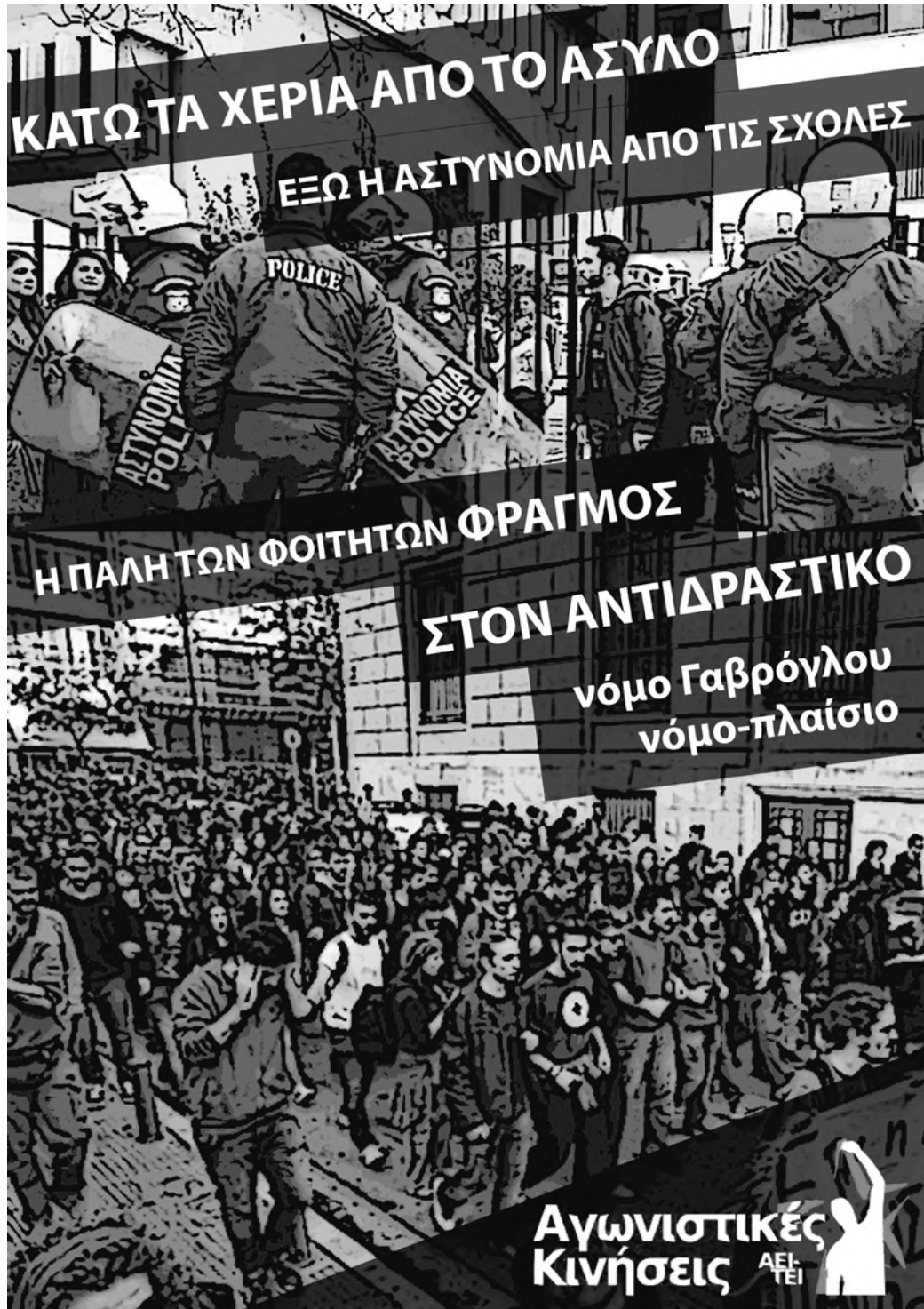
«1)Στα Α.Ε.Ι. κατοχυρώνεται η ακαδημαϊκή ελευθερία στην έρευνα και στη διδασκαλία, καθώς και η ελεύθερη έκφραση και διακίνηση των ιδεών. Το ακαδημαϊκό άσυλο αναγνωρίζεται για την κατοχύρωση των δημοκρατικών αξιών, των ακαδημαϊκών ελευθεριών στην έρευνα και στη διδασκαλία, την ελεύθερη διακίνηση των ιδεών, την προστασία του δικαιώματος στη γνώση, τη μάθηση και την εργασία, έναντι οποιουδήποτε επιχειρεί να το καταλύσει.

2)Επέμβαση δημόσιας δύναμης σε χώρους των Α.Ε.Ι. λαμβάνει χώρα σε περιπτώσεις κακουργημάτων και εγκλημάτων κατά της ζωής αυτεπαγγέλτως και σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση μετά από απόφαση του Πρυτανικού Συμβουλίου [...].».

Τι σημαίνουν λοιπόν αυτά; Ο προσδιορισμός «ακαδημαϊκό» στο άσυλο σημαίνει την απρόσκοπτη λειτουργία των ιδρυμάτων. Σημαίνει ότι η συνέλευση ή η κατάληψη που θα επιλέξει να κάνει ένας σύλλογος καταλύει «τη μάθηση και την εργασία» και καταργεί «το δικαίωμα στη γνώση». Έτσι, πλέον μια απλή απόφαση του Πρυτανικού Συμβουλίου αρκεί για την κατάλυση του ασύλου.

Καμία σχέση, λοιπόν, δεν έχει αυτή η διάταξη με την επαναφορά του ασύλου, όπως ισχυρίζεται η κυβέρνηση, για να μας ρίξει στάχτη στα μάτια. Προφανώς η επαναφορά της κουβέντας γύρω από το άσυλο δίνει την ευκαιρία να ακούγονται και πιο αντιδραστικές φωνές, όπως για παράδειγμα της Νίκης Καραμέως, βουλευτή της Ν.Δ., που στην... προοδευτική ρύθμιση της κυβέρνησης, αντιπρότεινε την αυτεπάγγελτη παρέμβαση της αστυνομίας!

Τα αποτελέσματα αυτού του νόμου, μάλιστα, φάνηκαν πολύ γρήγορα όταν η Πρυτανεία του ΑΠΘ κάλεσε την αστυνομία να περιπολεί τον χώρο του πανεπιστημίου επί μονίμου βάσεως με πρόσχημα την αντιμετώπιση των ναρκωτικών. Είναι αστείο το γεγονός ότι το ίδιο το σύστημα, που εκμεταλλεύεται, εξαθλιώνει χιλιάδες κόσμου και τον ωθεί στη χρήση ναρκωτικών που το ίδιο προμηθεύει, διατείνεται ότι θέλει να αντιμετωπίσει το φαινόμενο. Η συγκεκριμένη ιστορία με το Α.Π.Θ. αλλά και τις σχολές του κέντρου της Αθήνας (Νομική, Πολυτεχνείο κ.ά.) μάλιστα κρατάει χρόνια και είναι η ίδια η αστυνομία που «σπρώχνει» τοξικομανείς στους χώρους του Πανεπιστημίου, για να το χρησιμοποιεί μετά ως άλλοθι.

Ανάλογο σκηνικό είχαμε πρόσφατα και στην ΑΣΣΟΕ, στην οποία με αφορμή συγκεκριμένο περιστατικό, αναμένεται εισαγγελική παρέμβαση. Γίνεται προσπάθεια για μια ακόμη φορά να καταπατηθεί το Άσυλο και να αμαυρωθούν οι αγώνες.

Για να δικαιολογήσουν την παραβίαση του ασύλου, πρέπει πρώτα να τη νομιμοποιήσουν στη συνείδηση του κόσμου. Γι' αυτό και εξαπολύουν έναν οχέτο από ψέματα για το πώς τα Πανεπιστήμια έχουν καταντήσει κέντρα ανομίας. Με αυτό τον τρόπο θέλουν ουσιαστικά να συκοφαντήσουν το κίνημα και την οργανωμένη δράση στο σύνολο της κοινωνίας και όχι μόνο των φοιτητών.

Με την παρουσία των δυνάμεων καταστολής έξω και μέσα από τους χώρους του Πανεπιστημίου, το σύστημα επιδιώκει από τη μία το «φακέλωμα» και τη στοχοποίηση συνδικαλιστών και αγωνιστών ή ακόμη και την παρεμπόδιση της οποιας πολιτικής δράσης, με άμεση παρέμβαση της αστυνομίας. Από την άλλη, θέλει να συνηθίζουν οι φοιτητές στην καθημερινή τους παρουσία, να τρομοκρατούνται και να αποτρέπεται

λόγω αυτού η πολιτική τους δράση. Μια λογική που θα πρέπει βέβαια να τους ακολουθήσει και αργότερα στους χώρους δουλειάς, καθώς το σύστημα μας θέλει σκυμμένους, να δουλεύουμε με μισθούς πείνας για να κερδίζουν άλλοι στις πλάτες μας και να μην αντιδράμε.

Ας μην αμφιβάλουμε καθόλου για τις προθέσεις του συστήματος και των υποτακτικών του. Ήδη πριν τη ψήφιση του νόμου Γαβρόγλου συνέβαιναν περιστατικά κατάφωρης παραβίασης του ασύλου. Χαρακτηριστικά να αναφέρουμε την απαγόρευση διεξαγωγής γενικής συνέλευσης φοιτητών στο χώρο του Πανεπιστημίου από τον πρύτανη του ΠΑΜΑΚ Ζαπράνη τον Νοέμβριο του 2014. Εν όψει Πολυτεχνείου ο πρύτανης έκλεισε τη σχολή (lockout) και απείλησε τους φοιτητές ότι θα καλέσει την αστυνομία σε περίπτωση που επιχειρούσαν να παραβούν την απόφασή του.

Προφανώς δεν πιστεύουμε ότι η υπεράσπιση ή όχι του ασύλου είναι νομικό ζήτημα. Έχει όμως μια σημασία να βλέπουμε τι απόψεις θέλει το σύστημα να καλλιεργήσει και πώς προσπαθεί και τυπικά μέσω νόμων να περάσει την κατεύθυνσή

του, την κατεύθυνση της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής.

Πώς διαφυλάσσουμε το άσυλο;

Διανύουμε μια περίοδο που το σύστημα είναι αποφασισμένο να πάρει πίσω ότι δικαίωμα έχει κατακτήσει το εργατικό λαϊκό κίνημα μέσα από τους αγώνες του και την πάλη του. Υπό το βάρος των αρνητικών συσχετισμών για το κίνημα, οι συστημικές αντιλήψεις περί «καθαρών» Πανεπιστημίων υιοθετούνται και από μερίδες των φοιτητών που αδυνατούν να δουν ποιος είναι ο πραγματικός υπαίτιος για την σκληρή πραγματικότητα που βιώνουμε. Δεν ευθύνεται, όμως, η πολιτικοποίηση στους χώρους των σχολών. Αυτή ακριβώς την πολιτικοποίηση προς μια προοδευτική κατεύθυνση φοβάται το σύστημα και οι κυβερνήσεις που το υπηρετούν, καθώς έχει αποδειχθεί ότι μπορεί να θέσει όρους ανατροπής της «πραγματικότητας», να σπάσει την απογοήτευση και να δώσει όραμα στη νεολαία και τον λαό.

Είναι σημαντικό να αντιληφθούμε την σημασία του ασύλου. Προσφέρει διαχρονικά προστασία στην οργάνωση των φοιτητών μέσα από τους συλλόγους τους και στις λαϊκές κινητοποιήσεις όταν χτυπιούνται βίαια από το κράτος. Φυσικά η υπεράσπισή του από μεριάς φοιτητικού κινήματος περνάει μέσα από την κατανόηση της αναγκαιότητας ύπαρξής του. Όπως αντίστοιχα η υπεράσπιση του συνδικαλισμού και της απεργίας περνάει μέσα από την κατανόηση της ανάγκης για οργανωμένη πάλη. Δεν μπορούμε λοιπόν να δούμε το ζήτημα του Ασύλου έξω από εκείνα τα ζητήματα για τα οποία καλούνται να παλέψουν οι φοιτητές καθημερινά. Το δικαίωμα στις σπουδές, τη σίτιση, το βιβλίο. Δεν είναι τυχαίο που κάθε νόμος-πλαίσιο που πλήττει τα σπουδαστικά δικαιώματα τα τελευταία χρόνια πάει πλάι-πλάι με διατάξεις σχετικές με τον περιορισμό ή την κατάργηση του ασύλου. Το σύστημα δεν μπορεί να δεχτεί διεκδικήσεις στα πλαίσιά του, που συντηρούν όρους για την ανατροπή του!

Κάθε αφίσα ή πανό που κατεβαίνει από τοίχο, κάθε δίωξη ή συνδικαλιστικό λόγο πρέπει να αντιμετωπίζεται ως παραβίαση του ασύλου και να απαντάται ανάλογα από πλευράς κινήματος. Τη διακίνηση των ναρκωτικών πρέπει να την αντιμετωπίσουν ως πολιτικό ζήτημα οι φοιτητές και όχι το σύστημα που τα διακινεί και ωθεί τη νεολαία στη χρήση τους. Είναι αστείο να διατείνεται το σύστημα ότι ο λόγος που απαγορεύεται η αφισοκόλληση είναι ότι οι σχολές πρέπει να είναι καθαρές, τη στιγμή που μειώνει το υπέυθυνο για την καθαριότητα προσωπικό και δεν είναι λίγες οι φορές που οι σχολές έχουν πνιγεί στα σκουπίδια. Απέναντι στην πολιτική των ταξικών φραγμών, στην διάλυση των πτυχίων μας και στον εργασιακό μεσαίωνα που μας ετοιμάζουν πρέπει να σηκώσουμε ανδστήμα.

Με όπλο τους αγώνες μας να περιφρουρήσουμε οι ίδιοι το άσυλο. Η λύση αυτή δεν είναι απλή, ωστόσο, μόνο με την ανάκαμψη του κινήματος και το ξαναζωντάνεμα των σχολών και των συλλογικών μας διαδικασιών, μέσω πολιτικών-πολιτιστικών εκδηλώσεων στον χώρο του Ασύλου, θα δοθεί ουσιαστική απάντηση στο ζήτημα της ασφάλειας.

Ο ρεφορμισμός δεν μπορεί να υπηρετήσει τις ανάγκες της νεολαίας!

Η αναγκαιότητα της αντιπαράθεσης

Είναι ανάγκη να ξεκαθαρίσουμε από την αρχή πωστο βασικό μέτωπο αντιπαράθεσης που οφείλει να έχει μία αριστερή πολιτική δύναμη «εντός και εκτός» του χώρου της εκπαίδευσης είναι αυτό με το σύστημα και τις δυνάμεις που το υπηρετούν. Αυτό από μόνο του, όμως, δεν αρκεί. Η λυσ-σαλέα επίθεση του συστήματος στον λαό και τη νεολαία θέτει επιτακτικά το καθήκον σε κάθε δύναμη που θέλει να υπηρετήσει τα συμφέροντα της πλειοψηφίας των πληττόμενων λαϊκών στρωμάτων, της πολιτικής τοποθέ-τησης, των αιτημάτων πάλης και μορφώνδράσης. Κι αυτά είτε θα κινούνται στην κατεύθυνση της υπηρετήσης αυτών των συμφερόντων με τη μεγαλύ-τερη δυνατή συσπείρωση μαζών είτε όχι.

Για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι και σε σχέση με την ΚΝΕ, που αποτελεί την οργάνωση με τη μεγαλύτερη εκλογική καταγραφή στα πανεπιστήμια. Για ποιο λόγο η εν λόγω δύναμη, μπροστά στο υπαρκτό ενδεχόμενο να μην δο-θούν συγγράμματα στους φοιτητές, επέλεξε όχι μόνο να μην συμβάλ-λει στη διοργάνωση

Χαρτζουλάκη-Θάνου Αθηνά,
Ιατρική Θεσσαλονίκης

φοιτητικής διαδήλωσης, αλλά σε πολλούς συλλόγους να υπονομεύσει καθαρά ακόμα και τη διεξαγωγή γενικής συνέλευσης για το ζήτημα αυτό; Πώς αυτή η πολιτική δύναμη, με την «καθαρή» γραμμή από την εξέγερση του Πολυτεχνείου μέχρι και τα τελευταία ξεσπάσματα της νεολαίας, βρίσκεται σταθερά «εκτός» ή και απέναντί της; Θεωρούμε ότι η στάση αυτή δεν οφείλεται σε αυτό που λέγεται από πολλούς, ότι «η ΚΝΕ δεν συμμετέχει στα κινήματα που δεν ελέγχει», σκέτο. Η ουσία είναι ότι φοβάται την άνοδο του φοιτητικού και λαϊκού κινήματος και τα καθήκοντα που αυτό κάθε φορά θέτει. Επομένως, η αντιπαράθεση με τη γραμμή (και) της ΚΝΕ είναι αναγκαι-ότητα που οφείλεται να γίνεται εντός του κινήματος και πάνω από όλα να τίθεται στο υποκείμενο της πάλης, στη συγκεκριμένη δηλαδή περίπτωση τους φοιτητές.

Το καλούπι διαμόρφωσης της

Δεν μπορεί να διαχωριστεί η αντιπαράθεση προς μία πολιτική δύναμη από το ιστορικό-πολιτικό πλαίσιο μέσα στο οποίο αυτή διαμορφώθηκε και από τον πολιτικό φορέα της. Τα αποτελέσματα της πολιτικής διαμόρ-φωσης της ΚΝΕ παρήγαγαν τη σταθερή απουσία της από όλα τα μαζικά κινήματα νεολαίας ή στην καλύτερη στον σχεταρισμό και την υπονόμευσή τους. «Σε καμία περίοδο δε μπόρεσε να κατακτήσει πρωτοπόρο στη συνείδηση της νεολαίας», έτσι, «όπως ένα κόκκινο νήμα συνδέει τα μεγάλα κινηματικά γεγονότα με επίκεντρο τη νεολαία, έτσι ένα νήμα υποταγής συνδέει τη στάση της ΚΝΕ σε μία σειρά κινηματικές στιγμές»*.

Θα ξεκινήσουμε από την εξέγερση του Πολυ-τεχνείου, φάρο που φωτίζει μέχρι και σήμερα τους αγώνες του λαού και τις νεολαίες. Κόντρα στη διάθεση και την αγωνιστικότητα των φοιτητών, η ΚΝΕ πρότασσε τη γραμμή της «μη κατάληψης» και στη συνέχεια αυτή της «απαγκίστρωσης από το Πολυτεχνείο». Ουσιαστικά τοποθέτη-σε τον εαυτό της «εκτός», μιλώντας ότι η κατάληψη γίνεται από «300 προβοκάτορες». Συνέχεια, αποτέλεσε η στάση της στο φοιτη-τικό κίνημα του '06- '07, όπου μετέθετε την πάλη των φοιτητών μετά την ψήφιση του νόμου- πλαισίου, φτάνοντας μέχρι και σήμερα να θέτει την «μη εφαρμογή» και όχι την ανατροπή του. Βέβαια, η πίεση που δέχτηκε από το ίδιο το φοιτητικό κίνημα ήταν αυτή που την ανάγκασε πολλές σε «συμμετο-χή». Η ΚΝΕ υποτιμάει τις δυνατότητες της φοιτητικής νεολαίας και υποτάσ-σει την αγωνιστικότητά τους στο επίπεδο του «εφικτού». Το «εφικτό», όμως, ορίζεται από την πολιτική συγκρότηση και αποφασιστικότητα κάθε κινήματος και όχι από τα όρια που κάθε φορά θέτει η ΚΝΕ.

Δεν μπορούμε να μην αναφερθούμε στην εκκωφαντική απουσία της ΚΝΕ από το ξέσπασμα της νεολαίας τον Δεκέμβρη του 2008. Τη στιγμή που η νεολαία βρισκό-ταν μαζικά στους δρόμους και έκφραζε την οργή της, αντί να αναλάβει το καθήκον της πολιτικοποίησής της, επέλεξε να την κατακρίνει. Απόρροια αυτής της στάσης ήταν η ανάγκη της Παπαρήγας να δηλώσει σε όλους τους τόνους το 2008, ότι «στην επανάσταση δε θα σπάσει ούτε ένα τζάμι», ουσιαστικά ενισχύοντας την προπαγάνδα του συστήματος για «κουκουλοφόρους» και αφήνοντας ελεύθερο το πεδίο ενίσχυσης της αναρ-χαυτονομίας και του αντικομμουνισμού. Έτσι φτάσαμε στην πιο πρόσφατη εξόφθαλμη απουσία της ΚΝΕ και του ΚΚΕ από τις μαζικότερες λαϊκές κινητοποιήσεις την περί-οδο του 2010- 2012 και αντ' αυτού το συνεχές κάλεσμα σε εκλογές, με σκοπό ο λαός να «διορθώσει την ψήφο του». Η εν λόγω πολιτική τοποθέτηση το μόνο που είχε να προσφέρει ήταν να επιστρέψει ο λαός στο σπίτι του και να εγκλωβιστεί σε

μία αστική διαδικασία μακριά από το μοναδι-κό πεδίο υπεράσπισης των δικαιωμάτων του, αυτό της πάλης.

Όλα τα παραπάνω, βέβαια, έχουν την αφετηρία τους στη διαδικασία συγκρότησης και διαμόρφωσης του ΚΚΕ. Η προηγούμενη σύντομη ιστορική αναδρομή γίνεται γιατί θε-ωρούμε ότι περιέχει δηλώσεις και πρακτικές με «έντονο»το ρεφορμιστικό DNA της ΚΝΕ.

Αντιιμπεριαλισμός... χωρίς εξάρτηση

Η ΚΝΕ στις σχολές αυτοπροβάλλεται σαν η δύναμη που πρωτοστατεί στην αντι-ιμπεριαλιστική πάλη. Το πώς βέβαια εννοεί ο καθένας την αντιιμπεριαλιστική πάλη καθορίζεται από το πώς προσδιορίζει τον ιμπεριαλισμό, τον χαρακτήρα των πολέμων και των επεμβάσεων και φυσικά τον ρόλο και τη σημασία της θέσης της χώρας μας. Στην περίπτωση μας, η συγκεκριμένη δύναμη έχει απεμπολήσει από τον λόγο και τις διακηρύ-ξεις της το καθήκον της αντιιμπεριαλιστικής πάλης και το έχει αντικαταστήσει με την ανάγκη ενίσχυσης της αντιμονοπωλιακής κατεύθυνσης. Υποστηρίζει τη θεωρία της «ιμπεριαλιστικής πυραμίδας», θεωρώντας ότι παντού υπάρχει μονοπωλιακός καπιταλισμός, δηλαδή ότι όλα τα κράτη είναι ιμπεριαλιστικά και μοναδικό κριτήριο κατάταξής τους σε αυτή την πυραμίδα είναι η οικονομική ισχύς του καθενός. Ανάλυση που διαψεύ-δεται από την ίδια την πραγματικότητα, αφού χαρακτηριστικά δεν μπορεί να εξηγήσει τη δυσκολία συμμετοχής ισχυρών οικονομικά χωρών (πχ Γερμανία), με σοβαρούς όρους, στα πολεμικά μέτωπα. Ωστόσο και με βάση το κριτήριο της οικονομικής ανάπτυξης, για την ΚΝΕ, η Ελλάδα βρίσκεται σε «ενδιάμεση θέση».

Η θεωρία της «ιμπεριαλιστικής πυραμίδας» είναι ελλιπής, αποπροσανα-τολιστική και ως ένα βαθμό επικίνδυνη, αφού δεν προετοιμάζει τον λαό και τη νεολαία για τους εχθρούς που θα συναντήσει στην πάλη του. Η ΚΝΕ και το ΚΚΕ αντιμετωπίζουν τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους σαν απότοκο της κόντρας των επιχειρηματικών ομίλων και των μονοπωλίων για την αύξη-ση των κερδών τους και όχι ως αυτό που είναι, πόλεμοι ιμπεριαλιστικών εθνών-κρατών. Ουσιαστικά, υπερτονίζουν την οικονομική διάσταση των πολέμων (που σαφώς υπάρχει) και παραβλέπει τη γεωστρατηγική. Βέβαια, οι εικόνες μιλούν από μόνες τους. Οι σημαίες που φέρουν τα αεροπλανο-φόρα, τα F16 και οι πολεμικοί εξοπλισμοί δεν είναι κανενός μονοπωλίου, παρά η αμερικάνικη, η ρώσικη, η γαλλική, δηλαδή οι σημαίες των ιμπερια-λιστικών κρατών που κάθε φορά συμμετέχουν στον πόλεμο, που έχουν άλ-λωςτε στρατό και εκφράζουν τα συλλογικά συμφέροντα των μονοπωλίων.

Με αυτή την ανάλυση, το ΚΚΕ καταλήγει στη χώρα μας να «περιορί-ζει την αντιιμπεριαλιστική πάλη μόνο στο ζήτημα του πολέμου και του ΝΑΤΟ»*. Έτσι, αναβαθμίζει τον ρόλο της αστικής τάξης της χώρας σε «στρατηγικό εταίρο που συναποφασίζει επεμβάσεις» και αποκρύβει στον λαό και τη νεολαία της χώρας ότι έχουν να αντιμετωπίσουν διπλό εχθρό, τόσο την ντόπια αστική τάξη όσο και την διπλή εξάρτηση από αμερικάνικο και ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό. Η εξάρτηση αυτή μάλιστα αποτυπώνεται στο οικονομικό, πολιτικό και στρατιωτικό πεδίο. Εκφραση αυτής αποτελούν από τη μία η παραγωγική ερημοποίηση της χώρας, η διάλυση της αγροτι-κής παραγωγής, το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας σε ξένα κεφάλαια και από την άλλη η σταδιακή μετατροπή ολόκληρης της χώρας σε νατοϊκή βάση- ορμητήριο για τις επεμβάσεις και τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών, με ότι αυτό σημαίνει για τη ζωή των κατοίκων.

Η γραμμή της «αντεπίθεσης»

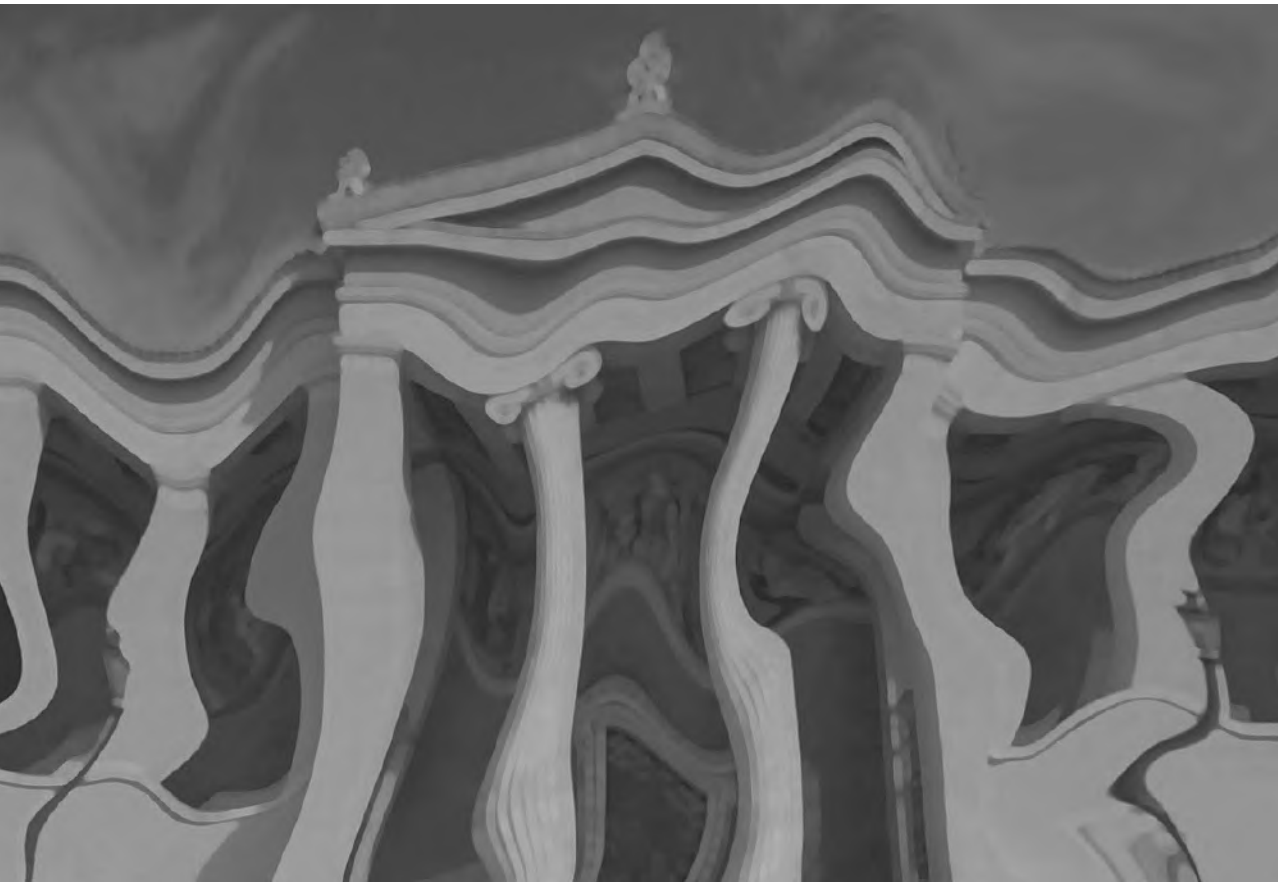
Η πολιτική γραμμή πάλης προς την εργασία, τον λαό και τη νεολαία είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την ανάλυση της κάθε πολιτικής δύναμης για την κατάσταση που βρίσκεται στις σημερινές συνθήκες το εργατικό- λαϊκό κίνημα της χώρας και παγκόσμια. Η κατάσταση στον κόσμο συμπυκνώνει

σε δύο βασικά σημεία: 1) στην υλοποίηση, από δεκαετίες, της στρατηγικού χαρακτήρα επίθεσης του συστήματος με στόχο την απεμπόληση όλων των «ξένων» σωματών για το ίδιο, που είχε κατακτήσει το εργατικό- λαϊκό κίνημα τις προηγούμενες δεκαετίες και 2) την χρόνια ήττα του εργατικού επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος. «Ξένα» σώματα αποτελούν για το σύστημα κάθε κατάκτηση, κάθε δικαίωμα στην εργασία,το οκτώωρο, τη μόνιμη και σταθερή δουλειά, τις δωρεάν σπουδές, την ασφάλιση, την περίθαλψη, τις ελευθερίες.

Η αναγνώριση αυτών των δύο βασικών αξόνων θέτει σε κάθε επανα-στατική δύναμη το καθήκον της Αντίστασης στα μέτωπα που καθημερινά «ανοίγει» το σύστημα. Καθήκον που αποτελεί το πρώτο «σκαλί» για την εκ νέου συγκρότηση της εργατικής τάξης και του λαού, το πρώτο βήμα για την αμφισβήτηση του πλαισίου και των ορίων που το σύστημα θέτει και μεκαθήκον τη Διεκδίκηση των «χαμένων» δικαιωμάτων του. Μέσα από μια τέτοια διαδικασία μπορούν να ανατραπούν οι υπάρχοντες συσχετισμοί δύναμης ανάμεσα στις λαϊκές δυνάμεις και το σύστημα. Σε αυτή την κατεύ-θυνση οφείλει κάθε επαναστατική δύναμη να διαθέσει τις δυνάμεις της. Η ΚΝΕ και το ΚΚΕ δεν «βλέπουν» ή δε θέλουν να «δουν» αυτή την πραγμα-τικότητα και εν συνεχεία οδηγούνται στην απεμπόληση των αντίστοιχων καθηκόντωνπου απορρέουν από την αναγνώριση της. Έτσι, προτάσσουν τη γραμμή της «αντεπίθεσης».

Στην ουσία, «η γραμμή της αντεπίθεσης» [...] τη στιγμή εκείνη που το λαϊκό κίνημα δίνει αποφασιστικές μάχες ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική και συγκρούεται με την πολιτική του συστήματος, δεν είναι τίποτα λιγό-τερο ή περισσότερο από μία επιτηδευμένη αντίστροφη ιεράρχηση, ένα εν γνώσει του ΚΚΕ θεώρημα διαφυγής από το κίνημα»*. Η γραμμή της «αντεπίθεσης», η διαμόρφωση σειράς «επιθετικών» αιτημάτων, όπως η «κοινωνικοποίηση των μονοπωλίων», ο «εργατικός-κοινωνικός έλεγχος» κ.ά., ανάγονται συχνά σε προϋπόθεση για τη συμμετοχή των οργανώσεων της ΚΝΕ και του ΚΚΕ σε έναν αγώνα. Ή αλλιώς, αποτελούν όχημα διαφυγής από αυτόν και ιδιαίτερα όταν εκείνος δημιουργεί πρόβλημα στο σύστημα, οπότε εκθέτει δυνάμεις σαν την ΚΝΕ. Αυτή η στάση «αποχής» δε μπορεί να αποδοθεί, λοιπόν, μόνο στο όνομα μιας ιδεολογικο- πολιτικής «καθαρό-τητας». Όταν η ανωτέρου βαθμού πολιτική συμφωνία –με δεδομένο ότι στην περίπτωση του ρεφορμισμού αυτή εξαντλείται σε αιτήματα μεταρρύθμισης του συστήματος, με επαναστατικό όμως προκάλυμμα- προηγείται της κατώτερου βαθμού πολιτικής συμφωνίας, πχ της πάλης ενάντια στις απολύσεις, η απαίτηση της πρώτης δεν μπορεί παράνα ερμηνευτεί ως ξεκάθαρη άρνηση ανάληψης καθηκόντων.

Λαϊκή Συμμαχία

Σε ανάλογη ιδεολογική- πολιτική βάση προσδιορίζεται και ο χαρακτήρας της Λαϊκής Συμμαχίας (ΛΣ). Από τη μία, η ΛΣ περιγράφεται ως το όχημα συγκέντρωσης, συσπείρωσης, συντονισμού όλων των κοινωνικών δυνάμεων (εργάτες, αγρότες, εργαζόμενοι, άνεργοι, νεολαίοι κπλ), δηλαδήτο εργατικό- λαϊκό μέτωπο και από την άλλη στη θέση 66 του 19ου συνεδρίου του ΚΚΕ διαβάζουμε ότι: «η ΛΣ σήμερα έχει μία ορισμένη μορφή διαμόρφωσης, με τη δράση σε κοινό πλαίσιο των ΠΑΜΕ, ΠΑΣΕΒΕ, ΠΑΣΥ, ΜΑΣ, Ο-ΓΕ».Από τα παραπάνω δύο σημεία συμπεραίνουμε ότι το εργατικό- λαϊκό μέτωπο ταυτίζεται με τις παρατάξεις, τα μετωπικά- συνδικαλιστικά σχήματα του ΚΚΕ ή στην καλύτερη περίπτωση με τους συλλόγους και τα σωματεία που πορεύονται με αυτό. Επιπλέον, στη θέση 63 μας διευκρινίζεται πως η συμμετοχή οποιουδήποτε συλλόγου, σωματείου στη ΛΣ προϋποθέτει τη συμφωνία με τα εξής:«την κοινωνικοποίηση των μονοπωλίων, [...], τον εργατικό- λαϊκό έλεγχο [...] την αποδέσμευση της Ελλάδας από την ΕΕ και το ΝΑΤΟ», αφού αυτά αποτελούν θέσεις της ΛΣ. Διαπιστώνουμε λοιπόν πως η βάση που καλεί η ΚΝΕ τη νεολαία και συγκεκριμένα τους φοιτητές να παλέψουν είναι τόσο πλατιά όσο και τα όρια που το ΜΑΣ και η ΛΣ θέτουν. Είναι τόσο «πλατιά» ώστε να μη χωρά καμία άλλη πολιτική δύναμη, καμία κοινή δράση. Ακόμα και το σημείο στη θέση 62, πουαναφέρει ότι η ΛΣ«αναπτύσσεται στη βάση της κοινής δράσης των κοινωνικών δυνάμεων στο έδαφος των άμεσων διεκδικήσεων», είναι καθαρά υποκριτικό και προσχηματικό, αφού λίγες γραμμές πιο πριν έχει προσδιορίσει τα όρια και την «πλατύτητα» αυτής της κοινής δράσης.

Κοινοβουλευτική δράση με... κινηματική στήριξη;

Ιδιαίτερης αναφοράς χρήζει η λογική της διαχείρισης και της προτασεολογίας, που διαπερνά το σύνολο των προγραμματικών θέσεων και των δράσεων του ΚΚΕκαι κατ' επέκταση της ΚΝΕ. Θέσεις που δεν είναι τίποτα περισσότερο από προτάσεις καλύτερης διαχείρισης του υπάρχοντος συστήματος. Προτάσεις που διαμορφώνονται με κριτήριο την «ανάπτυξη», το πόσα μπορεί να «αντέξει» η οικονομία. Τι άλλη εξήγηση μπορεί να δοθεί για τοπως η πρόταση κατώτατου μισθού από τα 1.400 ευρώ έφτασε τα 751; Ποιοι οικονομικοί δείκτες λήφθηκαν υπόψη και ο 751 κρίθηκε ο κατώτατος μισθός που καλύπτει στις σημερινές συνθήκες τις «λαϊκές ανάγκες»;Το ίδιο πλαίσιο συνδιαχειριστικής λογικής υπηρετούν οι συνεχείς καταθέσεις προτάσεων νόμου στη βουλή από το ΚΚΕ.

Η κατάθεση ψηφισμάτων στήριξης αυτών των προτάσεων στους φοιτητικούς συλλόγους δεν αποτελεί απλά «άλλο ένα μέσο πίεσης», μία «ακόμα δράση αποκάλυψης» του αντιλαϊκού χαρακτήρα της αστικής πολιτικής. Αποτελεί την αποθέωση του κοινοβουλευτισμού. Τέτοιου είδους «δράσεις» δεν είναι «ουδέτερες», δεν είναι άκακες προς το φοιτητικό κίνημα, αντιθέτως εγκλωβίζουναυτό και τις φοιτητικές συνειδήσεις στο στενά όρια του κοινοβουλίου και την εκλογική καταγραφή του ΚΚΕ. Το ΚΚΕ και η ΚΝΕ δρουν στα όρια που οι αστικοί θεσμοί θέτουν και στα πλαίσια αυτών. Αποκορύφωμα αυτής της λογικής ήταν η στάση του ΚΚΕ στο δημοψήφισμα. Ενώ από τη μία «αναγνώρισε», όπως ισχυρίζεται, το ψευτοδίλημμα που έθετε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ στον λαό, από την άλλη τον καλούσε να συμμετέχει στον αστικό θεσμό του δημοψηφίσματος, απλά προτείνοντας άλλο περιεχόμενο.

Από το «Πανεπιστήμιο επιχείρηση»...

Ο πυρήνας αυτού του ιδεολογήματος είναι ότι σκοπός του εκπαιδευτικού μηχανισμού στον καπιταλισμό είναιη άμεση κερδοφορία. Απόρροιά του είναι η αντίληψη περί σταδιακής εισόδου των επιχειρήσεων και των εργολαβιών στις σχολές. Με αυτή τη διαδικασίαή έρευνα αλλάζει προσανατολισμό και καθορίζεται με γνώμονα τις απαιτήσεις επιχειρήσεων, λες και υπήρχε περίοδος στον καπιταλισμό που η έρευνα γινόταν για το κοινό καλό και το λαϊκό συμφέρον! **Αυτό το ιδεολόγημα αδυνατεί να ερμηνεύσει μία σειρά αλλαγές που συμβαίνουν στην εκπαίδευση και οδηγεί στον αποπροσανατολισμότων φοιτητικών μαζών από τους στόχους πάλης που οφείλουν να προτάξουν και την αιτηματολογία που θα υπηρετήσει όσο το δυνατό καλύτερα αυτούς τους στόχους.**

Πάντα στον καπιταλισμό η εκπαιδευτική διαδικασία λειτουργεί με γνώμονα την υπηρετήση των συμφερόντων της αγοράς εργασίας, των επιχειρήσεων, των εταιριών. Αυτό, όμως, απέχει «χιλιόμετρα» από το να μετατραπεί η σχέσητης εκπαίδευσης με την αγορά στον «ίδιο»τον σκοπό της εκπαίδευσης.Είναι άλλο η θεώρηση ότι ο εκπαιδευτικός μηχανισμός έχει κύριο ρόλοτη κερδοφορία και άλλο «η διαμόρφωση συνθηκών και συσχετισμών για τη γενική κερδοφορία του κεφαλαίου, η διαμόρφωση των εργαζόμενων που θα είναι πεισμένοι να στελεχώσουν την παραγωγή από τη θέση εκείνη που τους προορίζει το κεφάλαιο»*. Το ιδεολόγημα του πανεπιστημίου- επιχείρησηδεν μπορεί να εξηγήσει τη μείωση των εισακτέων, το όριο σπουδών στα ν+2 χρόνια φοίτησης, το πέταγμα χιλιάδων φοιτητών έξω από τις σχολές και φυσικά τις διαγραφές (που συνεχίζουν να βρισκονται στην ατζέντα του συστήματος). Ποιος ο λόγος, άλλωστε, μία επιχείρηση που κερδοφορεί από την εκμετάλλευση των φοιτητών (στην έρευνα, τα εργαστήρια, την πώληση προϊόντων) ταυτόχρονα να θέτει φραγμούςστην πρόσβαση της πλειοψηφίας της νεολαίας στο πανεπιστήμιο;Πέραν αυτού, μία επιχείρηση για να υπάρχει ως τέτοια πρέπει να υλοποιεί τον βασικό της στόχο, το κέρδος. Ακόμα όμως και όταν προκύπτει κέρδος στα πλαίσια λειτουργίας του κρατικού πανεπιστημίου, αυτό δεν οδηγεί στην μετατροπή του σε επιχείρηση, ακριβώς γιατί οι στόχοι που η τριτοβάθμια εξυπηρετεί είναι πολύ ευρύτεροι και αφορούν στην κεντρική κατανομή και χειραγώγηση της σπουδάζουσας νεολαίας.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η ανάθεση από το πανεπιστήμιο σε εργολαβίες της διεκπεραίωσης λειτουργιών του πανεπιστημίου. Φυσικά,με την είσοδο εργολαβιών και από τη διαδικασία ιδιωτικοποιήσεων, κάποιες επιχειρήσεις κερδοφορούν. Εκτός του ότι αυτό το επιχείρημα από μόνο του δεν είναι ικανό να τεκμηριώσει τη μετατροπή του πανεπιστημίου σε επιχεί-

ρηση, στην πραγματικότητα η ιδιωτικοποίηση πχ της λέσχης αποτελεί τον προθάλαμο για την εισαγωγή ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων. Το κύριομε τις ιδιωτικοποιήσεις ή με την είσοδο εργολάβων δεν είναι το κέρδος, αλλά η όρθωση ακόμα περισσότερων ταξικών φραγμών στα παιδιά των φτωχών και λαϊκών οικογενειών.Είναιη σταδιακή μετακύλιση του κόστους φοίτησης από το κράτος στις οικογένειες των φοιτητών, μέχρι να καταργηθεί πλήρως ο δωρεάν χαρακτήρας του φοιτητικού πλέγματος, που είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την παραμονή ενός νεολαίου με τη φοιτητική ιδιότητα.

Η κύρια πλευρά του χτυπήματος του δωρεάν πλέγματος (σίτιση, στέγαση, συγγράμματα, εισαγωγή διδάκτρων) είναι η πολιτική και όχι η οικονομική. Αυτή η ανάγνωση της πραγματικότητας εξηγεί τον λόγο που ακόμα και αν υλοποιούνταν το αίτημα που είχε το ΜΑΣ στα πλαίσια του στο πρόσφατο γύρο γενικών συνελεύσεων-«τα συγγράμματα να τυπώνονται στα πανεπιστημιακά εκπαιδευτικά κέντρα με ευθύνη του κράτους»- δε θα εξασφαλιζότανη δωρεάν διανομή. Το ίδιο ισχύει μετην «αποχώρηση των επιχειρήσεων» από τις σχολές,όπως μπορεί να τη φαντάζονται οι υποστηρίχτες αυτού του αιτήματος(γιατί όσο μας αφορά, το κεφάλαιο δεν πρόκειται να αφήσει τον εκπαιδευτικό του μηχανισμό!). Με άλλα λόγια, το πανεπιστήμιο στον καπιταλισμό δεν θα σταματήσει να είναι βαθιά ταξικό, να αφήνει ή και να πετά έξω τα παιδιά των φτωχών και λαϊκών οικογενειών. Το σύνολο των αλλαγών που πραγματοποιούνται στο πανεπιστήμιο μπορούν να γίνουν κατανοητές αν αναλύσουμε το ρόλο του εκπαιδευτικού μηχανισμού στο υπάρχον σύστημα.

Η εκπαίδευση στον καπιταλισμό είναι κομμάτι του εποικοδομήματος, ενός συνόλου θεσμών όπως είναι ο στρατός, η αστυνομία, τα δικαστήρια, το κοινοβούλιο, που η λειτουργία τους και ο ρόλος τους καθορίζεται με άξονα την υπηρετήση της βάσης λειτουργίας του καπιταλιστικού- ιμπεριαλιστικού συστήματος, δηλαδή την παραγωγή και τις εκμεταλλευτικές σχέσεις που την χαρακτηρίζουν. Το εποικοδόμημα δεν είναι δυνατόν να αποκοπεί από τη βάση, συνεπώς και η εκπαίδευση δε σταμάτησε ποτέ να υπηρετεί τον καπιταλισμό. Η εκπαίδευση λοιπόν έχει σκοπό την ιδεολογική χειραγώγηση της νεολαίας, για την αποδοχή με «νομοτελειακό» τρόπο όλων όσων βιώνει και θα αντιμετωπίσει στη συνέχεια της ζωής της, τον καταμερισμό αυτής της νεολαίας στην αγορά εργασίας με ταξικό κριτήριο και την εκπαίδευσή της με γνώμονα της ανάγκης της παραγωγής (το τελευταίο, λόγω του εξαρτημένου χαρακτήρα της ελληνικής κοινωνίας, πραγματοποιείται με πολλά σκαμπανεβάσματα). Για το σύστημα, αποτελεί βραχνάς η μεγάλη μάζα πτυχιούχων, αφού μέχρι πρότινος το πτυχίο ήταν το «εισιτήριο» για τη συλλογική διεκδίκηση του δικαιώματος στην εργασία

των αποφοίτων από το κράτος.Σήμερα, αυτό δημιουργεί πρόβλημα στο σύστημα, καθώς το 60% της νεολαίας είναι άνεργο.Η εκπαίδευση, λοιπόν,οφείλει να ευθυγραμμιστεί μετις ανάγκες της αγοράς εργασίας, δηλαδή να αναπροσαρμοστεί σε αντιδραστική μονοπωλιακή κατεύθυνση.

... στην «Παιδεία στην υπηρεσία του λαού»... στα πλαίσια του καπιταλισμού.

«Παιδεία στην υπηρεσία του λαού», «μαρξιστικά μαθήματα», «πρόγραμμα σπουδών με γνώμονα τις ανάγκες μας και όχι για τα κέρδη των εταιριών», «όλη η γνώση στο πτυχίο», «ενιαία ανώτατη», «ένα πτυχίο ανά γνωστικό αντικείμενο» είναι ο κορμός των αιτημάτων που

προτείνει η ΚΝΕ προς το φοιτητικό κίνημα. Από αυτά τα εύχη αιτήματα λείπει μία σημαντική διευκρίνιση: σε ποιο σύστημα προτείνεται να εφαρμοστούν;Είναι αλήθεια πως σε κανένα κείμενο δεν υπάρχει αυτή η διευκρίνιση. Αν συνυπολογίσουμε ότι συχνά καθίστανται προαπαιτούμενα ενός αγώνα για να στηριχθεί από την ΚΝΕ, δεν μπορούμε παρά να συνάγουμε ότι είναι προς άμεση υλοποίηση. Είναι αιτήματα που αφήνουν να εννοηθεί ότι η εκπαίδευση είναι εφικτό να απαγκιστρωθεί από το εκμεταλλευτικό σύστημα που εδράζεται και να διαμορφωθεί ανεξάρτητα από αυτό. Εκτίμηση που πηγάζει από την άποψη περί ουδετερότητας τόσο της εκπαίδευσης όσο και της γνώσης.

Τόσο η εκπαίδευση όσο και η γνώση,σε κάθε κοινωνία, φέρουν το πρόσημο της κυρίαρχης τάξης, στη σημερινή της αστικής, και συνεπώς αυτήν υπηρετούν. Μία εκπαίδευση και γνώση «στην υπηρεσία του λαού και όχι των μονοπωλίων» μπορεί να υπάρξει«μόνο ύστερα από την κατάληψη της πολιτικής εξουσίας από την εργατική τάξη [...] τη διαμόρφωση μιας εκπαίδευσης του σοσιαλιστικού κράτους. Το ζήτημα που πρέπει να τεθεί πρώτα, δεν είναι εκείνο της εκπαίδευσης στην υπηρεσία του λαού, αλλά εκείνο της πολιτικής εξουσίας στη χώρα, ως προϋπόθεση». Ετσι, για παράδειγμα,«η “ενιαία ανώτατη”, είναι στην πραγματικότητα ένα αίτημα αλλαγής της δομής της αστικής εκπαίδευσης και καθόλου δεν μπορεί να αξιοποιηθεί προς όφελος των λαϊκών στρωμάτων»*.

Κάτι σαν επίλογος...

Τελειώνοντας αυτό το άρθρο, έχουμε την ανάγκη να διευκρινίσουμε ότι αυτή ή η άλλη αντιπαράθεση δεν γίνεται απλά για να επιβεβαιώνει ή να απορρίπτει αυτή ή την άλλη γραμμή πάλης. Είναι αντιπαράθεση που, με τις διαφορετικές της εκφράσεις, γίνεται ήδη ως έναν βαθμό στα πλαίσια του κινήματος και θα συνεχίσει να γίνεται, αφού αφορά στην προοπτική του και τη δυνατότητά του ή μη να κερδίζει. Σε αυτό το επίπεδο, η γραμμή της ΚΝΕ είναι αδιέξοδη, δεν μπορεί να κινήσει ουσιαστικά τη νεολαία με βάση τις ανάγκες της. Το μόνο που μπορεί να της προσφέρει είναιπροτάσεις μεταρρυθμίσεων «εντός» του πλαισίου του συστήματος, για αυτό και σε κάθε είσοδο της νεολαίας στο προσκήνιο μένει σταθερά «εκτός».Αυτός άλλωστε είναι και ο ρεφορμισμός, ένας ρεφορμισμός «παντός καιρού».

**Από την μπροσούρα των νεολαίων του ΚΚΕ (μ-λ), «Ρεφορμισμός “παντός καιρού”, κριτική στις θέσεις της ΚΝΕ»*

Τα ΤΕΙ αντιμέτωπα με «αναβαθμισμένο» νομοσχέδιο

Το σπουδαστικό κίνημα

μπορεί και πρέπει να απαντήσει!

Από την περασμένη άνοιξη ήταν φανερό το τι πρόκειται να ακολουθήσει. Μαζί με το διάγγελμα του πρωθυπουργού για την ίδρυση του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, με τη συνένωση των ΤΕΙ Αθήνας και ΤΕΙ Πειραιά, ήρθε και το νομοσχέδιο Γαβρόγγλου, που ψηφίστηκε τον Αύγουστο. Μέχρι τώρα έχει μεσολαρήσει ένα εύλογο διάστημα και έχει γίνει διακριτό το τι δρομολογείται στην παιδεία και πώς θα εφαρμοστεί ακόμα πιο αποτελεσματικά η επίθεση σε αυτή. Πρόκειται εξάλλου για επίθεση που πιάνει πολλά κομμάτια της εκπαίδευσης, από τους παιδικούς σταθμούς και τα νηπιαγωγεία, μέχρι τα γυμνάσια, τα λύκεια και τα πανεπιστήμια. Όσον αφορά την τριτοβάθμια εκπαίδευση, μεγάλο κομμάτι αυτής της επίθεσης αγγίζει τα ΤΕΙ. Υπάρχουν πολλά ερωτήματα σε σχέση με αυτά, τη δημιουργία τους, τη διαδρομή τους και το σημερινό χτύπημα που δέχονται. Προς απάντηση, ας παραθέσουμε κάποια στοιχεία.

Δημιουργία των ΤΕΙ

Η τεχνική τριτοβάθμια εκπαίδευση έχει μια ιστορία με μακρινό παρελθόν. Αρχικά, δημιουργήθηκαν οι πρώτες τεχνικές σχολές ΚΑΤΕΕ το 1982 επί ΠΑΣΟΚ, που στη συνέχεια έγιναν τα γνωστά ΤΕΙ με τον ν. 1404.Η δημιουργία των ΤΕΙ είχε συγκεκριμένο σκοπό: να βγαίνει μισοειδικευμένο προσωπικό «για πάσαν χρήση», χωρίς αντιστάσεις, απαιτήσεις και δικαιώματα, μέσα από μικρά-ευέλκτα ιδρύματα, όπου ορθώνονται περισσότεροι φραγμοί στη διάρκεια των σπουδών. Να υπενθυμίσουμε ότι τη δεκαετία που «τρώγαν με χρυσά κουτάλια», γινόταν μεγάλος λόγος για τα ΤΕΙ καθώς και για την εκμετάλλευση των θετικών τους στοιχείων. Σχετικά,

α) η ύπαρξη σχολών όπως τα ΤΕΙ αποτελούν μια άλλη επιλογή για όλους αυτούς που δεν πηγαίνουν στα ΑΕΙ ή στο εξωτερικό,

β) ο θεωρητικο-εφαρμοσμένος χαρακτήρας τους επιτρέπει την πιο εύκολη προσαρμογή των αποφοίτων στις συνθήκες εργασίας (με βάση και το τελευταίο εξάμηνο σπουδών με την πρακτική άσκηση),

γ) οι πτυχιούχοι ΤΕΙ εντάσσονται όπου δεν απαιτούνται νομικά κατοχυρωμένα δικαιώματα, σχετικά εύκολα στην επαγγελματική ζωή (ένα μεγάλο πλεονέκτημα στη μαύρη αγορά εργασίας).

Από τα πρώτα χρόνια δημιουργίας των ΤΕΙ κι όσο φτάνουμε στο σήμερα, ένα είναι σίγουρο. Εν απουσία οργανωμένου σπουδαστικού κινήματος, η επίθεση εντείνεται όλο και περισσότερο και οι σχολές των ΤΕΙ παραπέμπουν πλέον στο ιδανικό για το σύστημα να πανεπιστήμιο. Ένα πανεπιστήμιο, δηλαδή, με ασφυκτικό πλαίσιο σπουδών, εξεφρενή εντατικοποίηση, χωρίς συνδικαλιστικές

Ελευθερίες και δικαιώματα. Και για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι, η διαμόρφωση αυτού του πανεπιστημίου έχει γίνει με χρόνιες προσπάθειες, με μια σειρά νόμων και μεταρρυθμίσεων, σε συνδυασμό πάντα με την τροποκράτηση και καταστολή των αγώνων των φοιτητών.

Μετά τον νόμο 1404 ακολουθεί το 2001 ο νόμος για την ανωτατοποίηση, που προωθεί άλυσση των ταξικών φραγμών, αξιολογήσεις, άλλανές σε προγράμματα σπουδών με περισσότερη εντατικοποίηση, εσωτερικούς κανονισμούς και άλλα, που καμία σχέση δεν είχαν με όσα έντυ- να τον παραμύθι της «ανωτατοποίησης». **Όλα αυτά τα χρόνια, η αστική τάξη της χώρας μας, ανάλογα με τις βλέψεις της, τη συνολικότερη κατάσταση στην αγορά και την κατάσταση του κινήματος προσπάθησε και προσπαθεί να καλλωπίσει την ιστορία που λέγεται τεχνική εκπαίδευση.**

Τι θέλουν να κάνουν με τα ΤΕΙ

Μεγάλο πρόβλημα που αντιμετωπίζει μέχρι σήμερα η ντόπια αστική τάξη σε σχέση με τα ΤΕΙ είναι η αδυναμία ενσωμάτωσής τους στην ελληνική παραγωγή. Τα τελευταία χρόνια, από τη μία η ολοένα αυξανόμενη εξάρτηση της οικονομίας στο ξένο κεφάλαιο και από την άλλη το κλείσιμο και η μεταφορά δεκάδων εργοστασίων σε άλλες χώρες μας δίνουν μόνο μια εικόνα για το πόσο μεγάλο είναι το πρόβλημα και πόσο επιτακτικά τίθεται. Εξάλλου, οι απόφοιτοι των ΤΕΙ είναι εξ ορισμού αυτοί που θα έπρεπε να ανδρώσουν σαν μεσαία στελέχη της βιομηχανίας της χώρας. Μια βιομηχανία που έμεινε μόνο στα όνειρα και στις βλῆψεις της ελληνικής αστικής τάξης... Σαν αποτέλεσμα έχουμε μια αντίφαση: από τη μια συρρίκνωση της παραγωγής και στροφή της στην «βαριά» βιομηχανία, του τουρισμού και από την άλλη «σε κάθε ραχούλα και ΤΕΙ».

Αυτό φυσικά έχει την εξήγησή του: ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του '80, το σύστημα επιδιώκει την αλλαγή των όρων εισαγωγής αλλά και αποφοίτησης από την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Ο στόχος όμως αυτός βρίσκει μπροστά του το φοιτητικό και το μαθητικό κίνημα. Έτσι επιλέγει δια της πλαγίας οδού να μειώσει τους εισακτέους στα ΑΕΙ. Δημιουργεί σχολές τεχνικής εκπαίδευσης, χωρίς κανένα αντίκρισμα στην αγορά εργασίας. Με αυτόν τον τρόπο, κατάφερε αφενός να εκτονώσει ένα κομμάτι της νεολαίας, το οποίο απαιτούσε την εισαγωγή του στην τριτοβάθμια, ενώ παράλληλα τα τμήματα αυτά δεν του παρείχαν κανένα ουσιαστικό επαγγελματικό δικαίωμα. Αντίθετα, αποτέλεσαν «παρκινγκ ανέργων» για ένα μεγάλο κομμάτι της νεολαίας.

Τα τελευταία χρόνια, τα δεδομένα αυτά έχουν αλλάξει. Από τη μία, η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού επιτάσσει πιο βίαιη και ταξική αναπροσαρμογή της εκπαίδευσης στις νέες συνθήκες (μνημόνια κτλ). Από την άλλη, συνολικά το φοι-

τητικό κίνημα έχει υποχωρήσει μην μπορώντας να απαντήσει στην επίθεση. Έχουν δημιουργηθεί, επομένως, ευνοϊκόι συσχετισμοί και συνθήκες για το σύστημα, ώστε να προχωρήσει σε μια ριζική αναδιάρθρωση του χάρτη της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, που αποτυπώνεται σε όλα τα σχετικά νομοθετήματα των προηγούμενων χρόνων.

Η επίθεση σήμερα

Αυτή την αναδιάρθρωση σχεδιάζει το υπουργείο παιδείας. Οι επερχόμενες τομές αφορούν την ίδρυση τεσσάρων νέων πανεπιστημιακών ιδρυμάτων που θα προκύψουν από συνενώσεις ΑΕΙ και ΤΕΙ. Ο νόμος Γαβρόγλου όρολογεί τη μετεξέλιξη των ιδρυμάτων ΤΕΙ σε Πανεπιστήμιο. Σε αυτά περιλαμβάνονται το Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής, που προαναφέρθηκε και θα προκύψει από τη συνένωση των ΤΕΙ Αθήνας και ΤΕΙ Πειραιά, το Ιόνιο Πανεπιστήμιο που θα προκύψει από τη συνένωσή του με το ΤΕΙ Ιονίων Νήσων, το Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας που θα ενωθεί με τα ΤΕΙ Θεσσαλίας και Στερεάς Ελλάδας, και το Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων που θα «απορροφήσει» το ΤΕΙ Ηλείου. Χαρακτηριστικά, ως τη μεγαλύτερη αλλαγή στην Ανώτατη Εκπαίδευση από τη μεταπολίτευση και μετά χαρακτηρίζουν την ίδρυση του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, που προβλέπεται να υλοποιείται από τις αρχές του 2018. Το νέο ίδρυμα θα διαθέτει 23 τμήματα από τα 39 που λειτουργούν σήμερα και θα φέρει μια σειρά από αλλαγές.

Σε κάθε περίπτωση, όμως, από την «ανωτατοποίηση» το 2001, τον νόμο για την αξιολόγηση, την εφαρμογή του νόμου-πλαίσιο (Διαμαντοπούλου), έως σήμερα με την «παρασιτηποίηση» των ΤΕΙ, η λέξη κλειδί που χαρακτηρίζει την επίθεση της εκάστοτε κυβέρνησης στη νεολαία είναι η «αναβάθμιση». Η «αναβάθμιση» των ιδρυμάτων, την ποιότητα σπουδών της και εκπαιδευσης γενικότερα ήταν ο μανδύας ο οποίος έντυνε την προσπάθεια του συστήματος να χτυπήσει το δικαίωμα της νεολαίας σε σπουδές-δουλειά-ελευθερίες. Τέτοιο ρόλο έρχεται να παίξει και η μετεξέλιξη των ΤΕΙ σε Πανεπιστήμια. Το ίδιο επιχειρήματα άλλωστε αντέταξαν στον σπουδαστικό κόσμο επί σχεδίου Αθηνά και τότε αποκαλύφθηκε για άλλη μια φορά η πραγματικότητα που του επιφύλασσε: αλλαγές των ονομάτων των ιδρυμάτων, απανωτές αξιολογήσεις, συγχωνεύσεις και κλεισίματα τμημάτων, καθώς και αλλαγές σε προγράμματα σπουδών.

Επιπλέον, δεν είναι τυχαίο ότι η «ανωτατοποίηση»- συγχωνεύσεις των ΤΕΙ έρχεται σε συνδυασμό με τη θεσμοθέτηση –μέσω νόμου Γαβριήλου- διетην προγραμμάτων επαγγελματικής εκπαίδευσης και κατάρτισης στα ΑΕΙ για αποφοίτους των Επαγγελματικών Λυκείων (ΕΠΑΛ). Τα προγράμματα αυτά θα λειτουργήσουν σαν «διεξόδους» για έναν κόσμο που βλέπει από νωρίς τις πόρτες της τριτοβάθμιας κλειστές, γι’

αυτό και στράφηκε στο επαγγελματικό λύκειο, ωστόσο αναζητά περισσότερα επαγγελματικά δικαιώματα. Στην πραγματικότητα, βέβαια, καθόλου δεν απαντούν στο ζήτημα της ανεργίας αλλά στοχεύουν στη δημιουργία φοιτητών δύο ταχυτήτων εντός των ΑΕΙ, ώστε να συμπειστούν συνολικά προς τα κάτω τα επαγγελματικά δικαιώματα. Παράλληλα, το υπουργείο «μετατοπίζει» στα ΑΕΙ -και για συντομότερο χρονικό διάστημα- ένα κομμάτι αποφοίτων δευτεροβάθμιας που είναι αρκετά πιθανό να κατευθυνόταν προς τα ΤΕΙ. Αυτό επιβεβαιώνει τις διαθέσεις του απέναντι στα τελευταία, που ήδη και σε πολλές περιπτώσεις πανελλαδικά τα έχει αφήσει να μαραζιώνουν από άποψη προσωπικού, υποδομών και εξοπλισμού, όταν φυσικά δεν τα έχει κλείσει επίσημα.

Ωστόσο, το σύστημα έχει ουσιαστικά μια ενιαία κατεύθυνση σχετικά με τον χάρτη της τριτοβάθμιας, όπως αποδεικνύει ο νόμος Βρόγχου, που προβλέπει ότι με προεδρικό διάταγμα, που εκδίδεται με πρόταση των υπουργών Παιδείας, Οικονομικών και Διοικητικής Ανασυγκρότησης, μπορεί να ιδρύονται, να συγχωνεύονται, να κατεψέμονται, να μετονομάζονται και να καταργούνται ΑΕΙ. Είναι η κατεύθυνση του αποκλεισμού των παιδιών των λαϊκών οικογενειών από την τριτοβάθμια, η ένταση των ταξικών φραγμών και η συνολική αποθάρρυνσή τους.

Η στάση της αριστεράς

Αν ΠΑΣΠ – ΔΑΠ έχουν αφομοιώσει όλη την επίθεση στα ΤΕΙ και μάλιστα εκτελώντας χρέη «διαφήμισης» του τάχα εκσυγχρονιστικού της ρόλου, η κυρίαρχη Αριστερά σε αυτά δεν κινείται στο ελάχιστο εκτός των πλαισίων που της τίθενται. Για την ιδιαίτερη αναφορά που αξίζει στη στάση της, είναι απαραίτητο να επισημάνουμε ορισμένα χαρακτηριστικά των σπουδαστών. Ο σπουδαστικόσμος έχει κατά βάση λαϊκή προέλευση. Μπλινώντας στην εκάστοτε σχολή ή εμποδώνει την εντατικοποίηση αλλά και την πίεση του να τελειώνει τη σχολή όσο γρηγορότερα γίνεται. Παρατηρείται, λοιπόν, μια αντίφαση: παρά τα χαρακτηριστικά και την δύσκολη καθημερινότητα που βιώνει ο σπουδαστής, δεν δημιουργούνται αντιστάσεις αλλά το αντίθετο! Είναι ζήτημα για τον σπουδαστικόσμο ακόμα και το να χάσει ένα εργαστήριο για να πάει στη γενική του ΣΕΛεύση! Και είναι γεγονός ότι η αριστερά στα ΤΕΙ αδυνατεί να απαντήσει και να του δώσει διέξοδο...

Η ΠΚΣ και τα ΕΑΑΚ έχουν βρει την αιτία του κακού στην **υποχρηματοδότηση**. Σχολές κλειδώνει λόγω της «έλλειψης πόρων για την παιδεία», δεν υπάρχει εξοπλισμός και αναλώσιμα στα εργαστήρια λόγω «των κλεμμένων αποθεματικών»... ΠΚΣ και ΕΑΑΚ αναλαμβάνουν τον ρόλο του διαχειριστή των οικονομικών του κράτους. Αντί να απαντήσουν με πολιτικούς όρους, με αιτήματα αντίστασης – διεκδίκησης των δικαιωμάτων που καταργούνται, αναπαράγουν αυταπάτες συνδιαλλαγής με τους κάθε λογής «αρμόδιους», από τον πρόταξη μέχρι τον υπουργό. Οι πραγματικά αρμόδιοι, οι φοιτητές, σχεδόν εξαντλούν τον ρόλο τους στην ψήφο για τη συνδιοίκηση, απ' όποιο θα προκύψουν οι ριζοσπαστικοί, κόκκινοι, ενιαίοι και ανεξάρτητοι εκπρόσωποι... Ο σύλλογος, το πραγματικό όπλο, γίνεται

σφραγίδα που περιφέρεται στα διοικητικά συμβούλια, με τα μέλη του απογοητευμένα και απόντα.

Η κατεύθυνση που πράγματι απαιτείται

στα λουκέτα τμημάτων, τις αλλαγές προγραμμάτων σπουδών, την κατακόρυφη μείωση των εισακτέων κτλ. όχι επειδή είναι αντιεπιστημονικά (!) αλλά επειδή καταπατούν τα δικαιώματα των φοιτητών εντεινόντας τους ταξικούς φραγμούς. Να επισημάνουμε εδώ ότι τις ίδιες αντιλήψεις υπόκλισης στην αστική γνώση προωθούσαν οι δυνάμεις της κυρίαρχης Αριστεράς όταν περνούσε ο νόμος της ανωτατοποίησης το 2001. Τότε, πρότασαν το ξεκάθαρο ρεφορμιστικό αίτημα «της άλλης, της πραγματικής ανωτατοποίησης», περιμένοντας από το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης να μορφώσει τους φοιτητές και όχι να... τους ξεζουμίσει στο βωμό του κέρδους και της αναπαραγωγής του. Σπέρνοντας αυταπάτες για τη φύση του συστήματος, συνέβαλαν στην ηττοπάθεια και τελικά την αποδοχή του νόμου. Αντίστοιχα και τώρα με το Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής, βρήκαν έδαφος για την προταεολογία τους, με κορυφαία αιτήματα την «ενιαία ανωτάτη εκπαίδευση» για την ΠΚΣ και την «ενιαία πανεπιστημιακή» για τα ΕΑΑΚ! Ο νόμος Γαβρό-

Χτίζουν ταξικά σχολεία-εξεταστικά κάτεργα! Αναγκαία η αντίσταση των μαθητών!

Άρθρο της Μαθητικής Αντίστασης

Η σχολική χρονιά ξεκίνησε με τους χειρότερους όρους για τους μαθητές. Τα κενά και οι ελλείψεις σε καθηγητές ακόμα δεν έχουν καλυφθεί. Ταυτόχρονα, το πρόγραμμα είναι ιδιαίτερα φορτωμένο και οι μαθητές είναι αντιμέτωποι με μια ασφυκτική εντατικοποίηση. Οι λαϊκές οικογένειες επιφορτίζονται με περισσότερα βάρη, οι γονείς υφίστανται αντιξοότητες και αναγκάζονται να στέλνουν τα παιδιά τους σε φροντιστήρια για να μπορέσουν να τους εξασφαλίσουν τα απαραίτητα σε αυτόν τον αγώνα δρόμου.

Η κυβέρνηση ΣΥ.ΡΙ.ΖΑ.-ΑΝ.ΕΛ. μειώνει τους μισθούς των γονιών μας, ακολουθεί πιστά τις εντολές των ιμπεριαλιστών και επιβάλλει τα πιο ληστρικά μέτρα στον λαό. Ετοιμάζει νομοσχέδιο-οδοστρωτήρα για τη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση και προσπαθεί να μετατρέψει το σχολείο σε ένα σχολείο άνισων ευκαιριών για τα παιδιά των οποίων οι οικογένειες αντιμετωπίζουν μεγάλες οικονομικές δυσκολίες και έντονη φτωχοποίηση. Σκοπός του είναι η επιβολή περισσότερων ταξικών φραγμών στην εκπαίδευση, ώστε να προετοιμάσουν αυτούς τους μαθητές για φθηνά αναλώσιμα εργατικά χέρια.

Ήδη και με οδηγία των ιμπεριαλιστών, νομιμοποιείται η παιδική απλήρωτη εργασία και ορίζεται η μαθητεία στο 4ο έτος στα ΕΠΑΛ. Σε αυτά τα σχολεία, όπου πολλά παιδιά από λαϊκές εργατικές οικογένειες φοιτούν, οι συνθήκες γίνονται όλο και πιο δυσμενείς. Τα κενά είναι πολλαπλά, οι ελλείψεις σε καθηγητές βασικών μαθημάτων είναι πολλές ενώ πολλές ειδικότητες έχουν καταργηθεί.

Πολλοί μαθητές αγωνιούν για το «νέο Λύκειο» και βρίσκονται στην αβεβαιότητα, αφού οι εξαγγελίες του υπουργείου για το τι θα εφαρμοστεί διαδέχονται η μία την άλλη. Ταυτόχρονα, βρίσκονται σε πλήρη άγνοια για τα σχέδια που προωθούνται στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση και δεν υπάρχει καμία απολύτως ενημέρωση στους μαθητές για το περιεχόμενο και τον σκοπό των νέων μέτρων. Σε αυτό σημαντικό ρόλο έχουν παίξει τα ψέματα του υπουργείου όλο το προηγούμενο διάστημα περί «κατάργησης των πανελληνίων εξετάσεων» και η μεθοδευμένη απόκρυψη της αλήθειας από το σύστημα για την ουσία των αλλαγών που προωθούνται στην εκπαίδευση. Ακόμα και τώρα που οι μάσκες έπεσαν, προσπαθούν να ντύσουν φιλολαϊκά αυτές τις αλλαγές.

Η πραγματικότητα όμως που θα επιβάλλουν τα σχέδια Γαβρόγλου στα σχολεία είναι πολύ μαύρη για τους μαθητές. Χτίζουν ταξικά σχολεία- εξεταστικά σφαγεία, που αναγκαστικά θα θέτουν μαζικά μαθητές εκτός σχολείων και εκτός της Τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Ετοιμάζουν ένα σχολείο πολλαπλών ταχυτήτων με περισσότερες εξετάσεις, ώστε τα παιδιά από φτωχά λαϊκά στρώματα να ακολουθούν ασθμαίνοντας σε αυτό το τρελό κυνήγι και πολλοί από αυτούς να αναγκάζονται να εγκαταλείψουν το σχολείο. Επίσης, ετοιμάζουν ισχυρό φραγμό για την εισαγωγή στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, με διπλές Πανελλήνιες στη Γ' Λυκείου. Η Γ' Λυκείου, με βάση τα σχέδια Γαβρόγλου, θα αποτελεί «προπαρασκευαστικό έτος» με πολλούς ταξικούς- εξεταστικούς φραγμούς για την εισαγωγή στην Τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Οι μαθητές βιώνουν είτε άμεσα είτε έμμεσα την επίθεση του συστήματος στον λαό και αντιλαμβάνονται πως ετοιμάζουν τα χειρότερα για το μέλλον τους. Οι κινητοποιήσεις που έχουν ξεσπάσει από τους μαθητές από την έναρξη της σχολικής χρονιάς αναδεικνύουν έντονα πως είναι αναντίστοιχες με τις απαιτήσεις μιας ουσιαστικής απάντησης σε αυτή την άνευ προηγουμένου επίθεση. Καταλήψεις πραγματοποιούνται σε πολλά σχολεία στη χώρα. Παρόλα αυτά δεν υπάρχει κάποια διαδικασία συντονισμού και δεν εκφράζουν κεντρικά κάποιο αναγκαίο στόχο πάλης. Πατούν σε μεμονωμένα προβλήματα και ελλείψεις που ανακύπτουν σε κάθε σχολείο ξεχωριστά. Ταυτόχρονα, αυτές συνήθως γίνονται από μια ομάδα ατόμων, χωρίς να έχει προηγηθεί κάποια συζήτηση πάνω σε αιτήματα. Πολλές φορές τα μαθητικά όργανα είναι απόντα από αυτή τη διαδικασία.

Οι δυνάμεις που παρεμβαίνουν στο μαθητικό κίνημα φαίνεται να δυσχεραίνουν αυτή την κατάσταση. Η ΚΝΕ προσπαθεί να εκτονώσει την οργή των μαθητών σε διαδηλώσεις της μιας ριζιάς, μια φορά τον χρόνο! Στήνει εικονικές ταμπέλες συντονιστικών μαθητών, με προαποφασισμένο πλαίσιο για να καλέσει σε αυτές τις διαδηλώσεις. Δε θέτει αιτήματα και στόχους πάλης στην κατεύθυνση αντίστασης των μαθητών στην επίθεση. Το πλαίσιο αιτημάτων της είναι γενικόλογο, μακριά από τις ανάγκες των μαθητών και της περιόδου. Εγκλωβίζεται ταυτόχρονα σε προτάσεις μοντέλων εκπαίδευσης, όπως είναι αυτή του «ενιαίου δωδεκάχρονου σχολείου» που προωθεί για χρόνια, την ίδια ώρα που το υπουργείο προτείνει υποχρεωτική δεκατετράχρονη εκπαίδευση με τους πιο βάνανους ταξικούς φραγμούς! Οι διαχειριστικές και αδιέξοδες λογικές αυτού του χώρου, ακόμα και στους κόλπους των μαθητών, λειτουργούν ως ανάχωμα για την οικοδόμηση νικηφόρου μαθητικού κινήματος.

Η αναρχία, από την άλλη, παρεμβαίνει με έναν απολίτικο τρόπο στους μαθητές, με αιτήματα που εγκλωβίζουν την οργή των μαθητών στο πρόσωπο του «φασίστα» ή του «μπάτσου» και με απόψεις ενάντια στην οργανωμένη πάλη. Μετατρέπει τις διαδηλώσεις και τις καταλήψεις σε πεδίο εκτόνωσης και εικονικών συγκρούσεων. Την ίδια στιγμή, το σύστημα προσπαθεί να βρει αφορμή να στοχοποιήσει μαθητές, στήνει μαθητοδικεία, στέλνει την αστυνομία σε περιπολία έξω από τα σχολεία και εισαγγελεί στις καταλήψεις. Προσπαθεί να τρομοκρατήσει τους μαθητές πριν καν σηκώσουν κεφάλι!

Τα μαθητικά όργανα (5μελή και 15μελή) πρέπει να ανακτήσουν τον ρόλο τους και να ενθαρρυνθεί η πολιτική τους λειτουργία. Δε μπορεί να έχουν αποκλειστικά ρόλο «τουριστικού γραφείου» για τις πενταήμερες εκδρομές! Δε μπορεί να ανέχονται οι μαθητές την αφαίρεση της δυνατότητας ελεύθερης παρέμβασης των 15μελών και ελεύθερου συνδικαλισμού, όπως επιβάλλεται από τις διευθύνσεις των σχολείων. Πρέπει τα 15μελή να ενεργοποιηθούν αγωνιστικά, να προωθήσουν συζητήσεις πάνω στα δεδομένα της επίθεσης, τρόπους αντίστασης σε αυτή και στόχους πάλης ενάντια στους ταξικούς φραγμούς που προωθούνται. Οι μαθητές αντιλαμβάνονται το άδικο, έχουν κάθε δυνατότητα με περίσσεια αγωνιστικότητα να αντισταθούν και να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους. Για να έχουμε νικηφόρους μαθητικούς και νεολαιίστικους αγώνες, πρέπει να διανυθούν βήματα συλλογικής και οργανωμένης πάλης της νεολαίας!

100 χρόνια από την Οκτωβριανή Επανάσταση Τα πώς και τα γιατί της καπιταλιστικής παλινόρθωσης

Βαρδάκη Άσπα,
Νομική Αθήνας

«Κάτω από τις κομμουνιστικές δικτατορίες στην Ευρώπη, εκατοντάδες χιλιάδες αθώοι εκτελέστηκαν, σκοτώθηκαν, φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν, αναγκάστηκαν να εκτελέσουν καταναγκαστικά έργα, ή απελάθηκαν» (κοινή δήλωση εκπροσώπων στο αντικομμουνιστικό συνέδριο στο Ταλίν της Εσθονίας). Είναι μόνο μία από τις δηλώσεις συκοφάντησης του κομμουνισμού και εξίσωσής του με τον ναζισμό που γέμισαν τις οθόνες και τον τύπο το τελευταίο διάστημα. 100 χρόνια μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση, γινόμαστε ακροατές μιας καθόλου καινούριας συζήτησης: Γιατί απέτυχε το εγχείρημα οικοδόμησης μιας άλλης κοινωνίας, στη βάση των συμφερόντων της πλατιάς μάζας των εκμεταλλεζόμενων; Γιατί έναν αιώνα μετά την πρώτη έφοδο των εργατών στον ουρανό, οι εκπρόσωποι των ηττημένων του 1917, της αστικής τάξης και του προσωπικού της όπου γης, έχουν τη δυνατότητα να τσαλακώνουν αυτή τη σπουδαία σελίδα στην ιστορία της ανθρωπότητας;

Ήττα του εργατικού - λαϊκού κινήματος

Η δυνατότητα του κεφαλαίου να αμαυρώνει λαμπρές στιγμές του κομμουνιστικού κινήματος δεν είναι στον αέρα: ούτε χαρίστηκε από τους λαούς, που τάχα ασφυκτιούσαν στον σοσιαλισμό, ούτε οφείλεται σε κάποια δήθεν προδοσία τους από ηγετικά στελέχη του. Κάθε άλλο, εδράζεται στην ήττα της σοσιαλιστικής οικοδόμησης, της αδυναμίας των πλατιών λαϊκών μαζών να διατηρήσουν την εξουσία, όπως αποτυπώθηκε στις «καταρρεύσεις» του '89-'91. Όπως, ωστόσο, οι καταρρεύσεις έχουν μακρά ιστορία πίσω τους, συγκεκριμένους πολιτικούς όρους που διαμορφώνονταν μέχρι την επίσημη «αυλαία», έτσι έχουν αφήσει σοβαρά σημάδια μέχρι και σήμερα. Μεταξύ των σοβαρότερων σημαδιών είναι η πολιτική, ιδεολογική, συνδικαλιστική αποσυγκρότηση των λαών και της νεολαίας. Συνιστά συνέπεια της ήττας του προχωρήματος της δικής τους προοπτικής, που πραγματωνόταν «βάζοντάς τα» με τα ισχυρά ιμπεριαλιστικά κράτη της εποχής – μέχρι τον ίδιο τον φασισμό, το πιο αποκρουστικό πρόσωπο του συστήματος- που πάσχιζαν να την τσακίσουν. Αποτέλεσμα της επικράτησης των δυνάμεων της παλινόρθωσης είναι επίσης η κυριαρχία της ρεφορμιστικής αντίληψης στην Αριστερά, που συνέβαλε καθοριστικά στον αφοπλισμό του κινήματος και την εδραίωση της συστημικής «επιχείρησης» συκοφάντησης του σοσιαλισμού.

Γι' αυτό, μια προσέγγιση των αιτιών της παλινόρθωσης δεν πρέπει να θεωρηθεί σαν ζήτημα ακαδημαϊκό και ιστορικού ενδιαφέροντος. Είναι ζήτημα του παρόντος και του μέλλοντος, αφορά στην εκ νέου συγκρότηση του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Όχι για να μην... ξανακάνει λάθη ή να μάθει... μελετώντας. Αλλά για να εξοπλιστεί, μέσα από τα συμπεράσματά του, πολιτικά και ιδεολογικά, απέναντι στην επίθεση του συστήματος που μαίνεται, να χτίσει τις αντιστάσεις του σε κατεύθυνση αναμέτρησης με εκείνο, ως και για την επόμενη έφοδό του.

Συγχρόνως, η ερμηνεία της ήττας είναι κατεξοχήν καθήκον της εργατικής τάξης, εκείνης που γύρισε τον κόσμο ανάποδα κι έφερε στο προσκήνιο τα όνειρα των πληβείων. Είναι η τάξη που σήμερα δέχεται με ρεβανσιστικό τρόπο την πολιτική της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Βομβαρδίζεται από το '91 και μετά από θεωρίες που την καλούν να αποδεχτεί τον καπιταλιστικό μονόδρομο, γιατί δεν μπορεί τάχα να χαράξει ξανά τον δικό της δρόμο. Οι απαντήσεις, λοιπόν, θα δίνονται και θα κατακτιούνται στην πορεία ανασυγκρότησής της ως τάξης για τον εαυτό της, όσο θα πολιτικοποιείται, θα οργανώνεται, θα συγκροτεί το κόμμα της, θα έρχεται αντιμέτωπη με τα λάθη της, θα πετυχαίνει νίκες.

Το ερώτημα του προχωρήματος της σοσιαλιστικής οικοδόμησης

Η επανάσταση του 1917 σήμανε την ανατροπή της αστικής τάξης στη Ρωσία και την εγκαθίδρυση της εξουσίας του προλεταριάτου. Όμως, το ζήτημα της εξουσίας του σε καμία περίπτωση δεν «έκλεισε μια για πάντα». Βασικό ζήτημα καθ' όλη τη διάρκεια της σοσιαλιστικής οικοδόμησης αποτέλεσε η διατήρηση αυτής της εξουσίας, η οποία μάλιστα υπήρξε αιτία μιας σειράς τακτικών συμβιβασμών, όπως ο Πολεμικός Κομμουνισμός, η συνθήκη Μπρεστ – Λιτόφσκ, η Νέα Οικονομική Πολιτική (ΝΕΠ).

Κι αυτό γιατί η διαδικασία της σοσιαλιστικής οικοδόμησης δεν προχωρούσε γραμμικά, «κανονισμένα». Είναι χαρακτηριστικό ότι οι σπουδαίες επιτυχίες που σημείωναν οι μπολσεβίκοι, από την εκβιομηχάνιση και τον εξηλεκτρισμό μέχρι τη νίκη του Κόκκινου Στρατού απέναντι στον φασισμό, συναντούσαν την ένταση της ιμπεριαλιστικής περικύκλωσης. Από τα πιο βαριά τιμήματα ήταν εκείνο της εισόδου στο Ράιχσταγκ, οι 20.000.000 νεκροί και οι τεράστιες υλικές καταστροφές.

Παράλληλα, στο εσωτερικό της χώρας και του ίδιου του κόμματος των μπολσεβί-κων ήταν έντονα, οι πολιτικές και κοινωνικές αντιπαραθέσεις. Συνέχισαν μάλιστα να οξύνονται μεταπολεμικά, όταν η γρήγορη ανοικοδόμηση και η ενίσχυση του κύρους της Σοβιετικής Ένωσης την ανήγαγε σε φάρο έμπνευσης για τα απελευθερωτικά κινήματα σε αρκετές περιοχές του πλανήτη, ισχυροποιώντας τις κομμουνιστικές δυνάμεις.

Σε εκείνη τη φάση, είναι σαφές ότι τα πρώτα και αναγκαία βήματα, οι πρωταρ-χικοί σοσιαλιστικοί μετασχηματισμοί στην κοινωνία είχαν πραγματοποιηθεί. Είχε δηλαδή συντελεστεί η ανατροπή του αστικού κράτους, είχαν κρατικοποιηθεί βασι-κοί οικονομικοί τομείς, είχε επιτευχθεί η ανοικοδόμηση μετά τον πόλεμο ενώ είχε εμφανιστεί και μια δυναμική διεθνής κινηματική στήριξη. Ο προβληματισμός για τη συνέχεια όμως ενισχυόταν κι αφορούσε στον τρόπο εκσυγχρονισμού της βιομηχανί-ας και της αγροτικής παραγωγής.

Ο εκσυγχρονισμός αυτός δεν ήταν μια εξέλιξη στενά τεχνικού – οικονομικού χαρακτήρα. Αντίθετα, εντασσόταν στα πλαίσια του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της κοινωνίας, με φορέα την εργατική τάξη και επίδραση στην πολιτική της. Αναζη-τούνταν επομένως, στο φόντο της όξυνσης της ιμπεριαλιστικής επιθετικότητας, της επιβίωσης αστικών στοιχείων και της διαμόρφωσης νέων κοινωνικών στρωμάτων όπως θα δούμε, συνολικός προσανατολισμός για την εργατική τάξη.

Για το στρώμα της εργαζόμενης διανόησης

Η αναζήτηση αυτή εμπεριείχε το εξής διακύβευμα: τη διατήρηση του ηγεμο-νικού ρόλου από πλευράς της εργατικής τάξης. Η καπιταλιστική παλινόρθωση επισφράγισε μια ολόκληρη πορεία αμφισβήτησης του ηγεμονικού ρόλου της εργα-τιάς από ένα συγκεκριμένο κοινωνικό στρώμα που αναδείχτηκε εντός της χώρας, τη λεγόμενη «εργαζόμενη διανόηση». Ως απόρροια της υψηλής εκπαίδευσης που έλαβαν τα παιδιά των εργατικών- αγροτικών οικογενειών τις πρώτες δεκαετίες του σοσιαλισμού, η εργαζόμενη διανόηση δημιουργήθηκε από τα σπλάχνα της σοσια-λιστικής κοινωνίας. Στελεχώνοντας τους κλάδους της οικονομίας, του κράτους, της παραγωγής και της διανόησης, απαντούσε στην έλλειψη ειδικών σε κάθε επίπεδο.

Το πρόβλημα δεν έγκειται, λοιπόν, στην ανάγκη ή μη ύπαρξής της –υπήρχε τέτοια ανάγκη όπως φάνηκε τη δεκαετία του 1930 και στον πόλεμο- αλλά στην ερ-μηνεία εμφάνισής της και τον τρόπο αντιμετώπισής της από την εργατική τάξη. Με άλλα λόγια, ήταν απαραίτητο να κατανοηθεί ότι αφενός δεν πρόκειται για στοιχεία ή τμήμα της «παλιάς» αστικής τάξης, ούτε εξαρχής «νέα», συγκροτημένη αστική τάξη, αφετέρου διαθέτει ιδιαίτερα προνόμια λόγω του ισχυρού ρόλου που αναλάμβανε συνολικά στην κοινωνία. Ότι προσέφερε μεν πολλά κατά τη διάρκεια της σοσιαλιστι-κής οικοδόμησης, αλλά τα ελιτίστικα χαρακτηριστικά της την αποξένωναν συνεχώς από την εργατιά. Στη βάση αυτή, αποκτούσε συνείδηση κοινότητας συμφερόντων και αντίστοιχα ιδεολογία και άποψη κόντρα στην επαναστατική.

Εν ολίγοις, το προλεταριάτο είχε να ερμηνεύσει και να απαντήσει στην πραγ-ματικότητα της συνέχισης της ταξικής πάλης στον σοσιαλισμό. Να μη θεωρεί ότι η αρμοδιότητα «της αρμοδιότητας» του ανήκει μόνο επειδή κατέλαβε την εξουσία και ως εκ τούτου είναι δοσμένη, αλλά να παλεύει σε κάθε επίπεδο για τη διατήρησή της από το ίδιο και τις μαζικές του οργανώσεις.

Βέβαια, για να φτάσει η διευθυντική ελίτ να ηγεμονεύσει απαιτήθηκε χρόνος. Καταρχάς και όσο μπορούμε να πούμε, διανύθηκε μια απόσταση από την αναγνώρι-ση της ιδιαίτερης θέσης της εργαζόμενης διανόησης στην κοινωνία και την πολιτική ενοποίησή της μετέπειτα. Λέγοντας ενοποίηση, αναφερόμαστε σε εκείνη των δύο ισχυρότερων τάσεών της (με βασικά πεδία διαμόρφωσης το κράτος και την οικονο-μία αντίστοιχα), που έγινε πάνω στην αντίθεσή τους με την εργατιά, την αγροτιά και την επαναστατική κατεύθυνση. Η ενοποίηση αυτή οδήγησε αργότερα στη συγκρό-τηση της Νέας Αστικής Τάξης (ΝΑΤ)), με την έννοια μιας ιδιότυπης αστικής τάξης που παλεύει εντός σοσιαλισμού για την επικράτηση των συμφερόντων της εις βάρος του προλεταριάτου και με στόχο την ανατροπή του.

Αυτήν εκπροσωπούσαν μετά τον θάνατο του Στάλιν οι δυνάμεις που κυριάρχησαν στη Σοβιετική Ένωση στο 20ο συνέδριο του ΚΚΣΕ (1956). Αρχι-κά, στην ηγεσία του βρέθηκε ο Χρουστσόφ, ως ο καταλληλότερος να εκφράσει τις κοινές επιδιώξεις των δύο τάσεων εντός της ΝΑΤ. Στη συνέχεια ανα-δείχτηκε ο Μπρέζνιεφ, στο φόντο των αναγκάων συμβιβασμών τους απέναντι στον κοινό εχθρό. Τέλος, η ανάδειξη του Γκορμπατσόφ εξέφρασε τα κλιμακούμενα αδιέξοδα της ΝΑΤ, ως συνέπεια της «διαπάλης» των σοσιαλιστικών καταβολών της με την επιθυμία της να γίνει «κανονική» αστική τάξη. Κάπως έτσι, φτάσαμε το ‘89- ‘91 στην «κατάρρευ-ση» του καθεστώτος, μέσα από μια πορεία συνε-χούς ανατροπής των σοσιαλιστικών χαρακτηριστι-κών του και ενσωμάτωσης καπιταλιστικών.

Η θεωρία των παραγωγικών δυνάμεων

Είναι η θεωρία με την οποία εξοπλίστηκαν οι δυνάμεις της καπιταλιστικής παλινόρθωσης στη Σοβιετική Ένωση. Δέχτηκε σκληρή κριτική από τον Στάλιν λίγο πριν τον θάνατό του, σε μια προσπά-θεια διόρθωσης προηγούμενων λαθεμένων συμπε-ρασμάτων του και αναστροφής των κινδύνων που διέβλεπε ότι διατρέχει η σοσιαλιστική οικοδόμηση. Η εν λόγω θεωρία βάζει στο βάθρο της εξέλιξης της κοινωνίας τον «επιστημονικό» σχεδιασμό της. Υποτάσσει στις παραγωγικές δυνάμεις τις παρα-γωγικές σχέσεις, αφού λίγο – πολύ οι τελευταίες έχουν φτάσει στο απόγειο της εξέλιξής τους, δεν πάνε παραπέρα. Αυτό που μένει, συνεπώς, είναι το κόμμα, ως «παλλαϊκό» πλέον, να καθοδηγήσει την «επιστημονική τεχνική επανάσταση», ώστε η αφθο-νία των προϊόντων που θα προκύψει από αυτή να καλύπτει τις ανάγκες όλων, όπως επιβάλλει ο... κομμουνισμός στον οποίο πλέον εισέρχεται τάχα η κοινωνία.

Είναι σαφές για μας ότι η θεωρία των παραγωγικών δυνάμεων εξέφραζε την επιδίωξη της εργαζόμενης διανόησης να ηγεμονεύσει. Προβάλλοντας ότι η ανάπτυξη των παραγωγικών σχέσεων έχει ολο-κληρωθεί και βαφτίζοντας το κόμμα «παλλαϊκό», ισοπεδώνει την πραγματικότητα της συνέχισης της ταξικής πάλης στον σοσιαλισμό. Άρα «ξεμπερδεύ-ει» με τον κίνδυνο να στραφούν οι εργατικές μάζες εναντίον της και να επιβάλλουν τον ηγεμονικό τους ρόλο. Στην ίδια λογική έθετε την άποψη περί διανομής των αγαθών στη βάση της «αφθονίας», λες και η διανομή εξαρτάται αποκλειστικά από την ανάπτυξη των υλικών όρων παραγωγής και καθό-λου από τον τρόπο οργάνωσης της παραγωγής, άρα των παραγωγικών σχέσεων.Δεν είναι τυχαίο ότι η θεωρία αυτή θεμελίωσε τα προτάγματα των υπερμάχων της «ανανέωσης»

(revision), των ρεβιζιονιστών, που επικρίνονταν στη χώρα το ‘56: το «ειρηνικό πέρασμα στον σοσια-λισμό», την κοινοβουλευτική δηλαδή εναλλαγή, καθώς και την «ειρηνική συνύπαρξη με τις καπιτα-λιστικές χώρες», το αίτημα «αποδοχής» δηλαδή της ΣΕ προς τον δυτικό ιμπεριαλιστικό κόσμο. Πολύ απλά, όλη η ανανέωσή τους εξαντλούνταν στην απάρνηση του επαναστατικού δρόμου, την οποία στη συνέχεια επιδίωξαν να επιβάλλουν σε όλα τα κομμουνιστικά κόμματα, με την ωμή επέμβαση στο εσωτερικό τους.

Ένα επιπλέον ζήτημα εδώ είναι ότι η θεωρία αυτή είναι αφετηρία και των σημερινών ρεφορμιστικών απόψεων, οι οποίες εξάλλου ξεπήδησαν μέσα από τον ρεβιζιονισμό. Πρώτον, καθορίζει την κατεύθυ-ση τους επί καπιταλιστικού εδάφους. Ο ρεφορμι-σμός συγκλίνει στην αποθέωση της «επιστημονι-κοτεχνικής επανάστασης», που συνιστά αποθέωση του ίδιου του φορέα της, της αστικής τάξης. Είναι τέτοιος ο προοδευτικός ρόλος που της αποδίδεται, ώστε μπορεί από το να... επιβάλλει σοσιαλιστικού χαρακτήρα σχέσεις στον καπιταλισμό, μέχρι να... καταργεί τον εχθρό της, την εργατική τάξη, που είναι δήθεν άχρηστη μπρος στις μηχανές που την αντικαθιστούν.

Εν ολίγοις, εμφανίζονται μπροστά μας απαστρά-πτουσες οι αυταπάτες περί ομαλής εξέλιξης του καπιταλισμού σε σοσιαλισμό, χωρίς ταξικές συ-γκρούσεις αλλά με μεταρρυθμίσεις. Αυτό ακριβώς αποτυπώνουν τα αιτήματα των μεταβατικών προ-γραμμάτων (ΑΝΤΑΡΣΥΑ) και της λαϊκής εξουσίας – οικονομίας (ΚΚΕ): έναν καπιταλισμό με «ανθρώπινο πρόσωπο», τη σοσιαλδημοκρατία, ή αλλιώς τις ψεύτικες ελπίδες που έφαγε με το κουτάλι ο λαός μας πρόσφατα, με την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ. Δεύτερον, η θεωρία αυτή έχει φανερά αντίκτυπο στο πώς αντιμετωπίζουν το ζήτημα της άλλης κοινωνίας, σαν «μοντέλο» δηλαδή που θα επίβλη-θεί σε αυτή από το κράτος – κόμμα. Ήδη ο Μαρξ, όμως, έχει τονίσει ότι ο κομμουνισμός δεν αποτελεί μοντέλο αλλά τον επαναστατικό μετασχηματισμό της κοινωνίας σε κομμουνιστική κατεύθυνση.

Τι σημαίνει αυτό;

Η εργατική τάξη, που διεκδικεί ηγετικό ρόλο στην κοινωνία μέσα από την ανατροπή της εξουσίας της αστικής τάξης, δεν έχει συγκροτήσει, όπως είναι λογικό, τις δομές και τους όρους για να διευθύνει την παραγωγή και την οικονομία, ούτε τις έχει δο-σμένες και αρκεί να... τις εφαρμόσει στην πράξη. Η πρωταρχική συγκρότηση του σοσιαλιστικού σχηματισμού, που περιέχει στοιχεία τόσο της προε-παναστατικής κατάστασης όσο και εκείνης που την ακολουθεί, είναι δεδομένο ότι θα μεταβληθεί.

Θα επαναδιορισθούν δηλαδή οι σχέσεις και οι ρόλοι των κοινωνικών δυνά-μεών εντός του, καθώς και ο ίδιος ο ηγεμονικός ρόλος της εργατικής τάξης, κι αυτό θα συμβαίνει για ένα μακρό χρονικό διάστημα. Με αυτή την ανάγκη ήρθε (ξανά) αντιμέτωπος ο σοβιετικός λαός έντονα μετά τον Β΄ Παγκόσμιο, όπως αναφέραμε νω-ρίτερα. Αυτός ο μετασχηματισμός, ως μια διαδικασία ιστορικοκοινωνικού χαρακτή-ρα, δεν προγραμματίζεται βάσει της «θεωρίας», της «επιστήμης» και άλλων...

κριτηρίων. Δεν είναι μόνο ότι τέτοιοι είδους «υποδείξεις» και προγραμματισμοί δεν μπορούν να γίνονται σήμερα, επειδή σε μια δεδομένη χρονική στιγμή, τα προ-βλήματα τέθηκαν στην πραγματική τους βάση, που είναι αδύνατον να επαναληφθεί ως τέτοια. Είναι κυρίως ότι φορέας των απαντήσεων και της υλοποίησής τους είναι -ή οφείλει τουλάχιστον να είναι- η εργατική τάξη που χτίζει την κοινωνία της. Το αν και πόσο θα είναι εξαρτάται κυρίως από το επίπεδο συγκρότησής της και το επίπεδο διαμόρφωσης των παραγωγικών σχέσεων.

Σχέση εργατικής τάξης –κόμματος – κράτους

Το τελευταίο χρίζει σίγουρα περεταίρω ανάλυσης. Πόσο μάλλον όταν η «απορ-ρόφηση» της τάξης από το κράτος στη Σοβιετική Ένωση εμπόδισε την εργατιά να αναγνωρίσει τα προβλήματα που είχαν τεθεί, την ταξική αντιπαράθεση που μαι-νόταν, με τις εκφράσεις που αυτή έπαιρνε σε θεωρητικό, οικονομικό και πολιτικό επίπεδο. Ή όταν συνάγουμε ότι η σοβιετική ηγεσία, σε ένδειξη αδυναμίας, δεν έθεσε ολόπλευρα τα προβλήματα στις εργατικές μάζες, δεν πήρε τις αναγκαίες πρωτοβου-λίες μέσα σε αυτές και τα όργανά τους, ώστε να κινηθούν ενάντια σε όσους στόχευ-αν στο πιαγνύρισμα της ιστορίας.

Μια τέτοια συζήτηση ανοίγει με την επισήμανση ότι, όπως η ανατροπή της αστι-κής εξουσίας και η εγκαθίδρυση της εργατικής αποτελεί έργο μιας συγκεκριμένης τάξης, το προλεταριάτο, το ίδιο συνεχίζει να ισχύει σε όλη τη μακρά πορεία της σοσιαλιστικής οικοδόμησης.

Πρώτα – πρώτα, αυτό απαιτεί τη συγκρότηση της τάξης στο ανώτερο πολιτικό επίπεδο, το κόμμα, και σε μια σχέση «επικοινωνίας» με εκείνο. Αυτό σημαίνει ότι όσο αναδεικνύεται, συγκροτείται και αντίστοιχα διαμορφώνει ιδεολογία ένα πρωτοπόρο δυναμικό μέσα στην εργατική τάξη, τόσο συγκροτείται και το κόμμα της σε επανα-στατική κατεύθυνση. Όσο, επίσης, το κόμμα διδάσκεται από την τάξη, τόσο «βρί-σκεται» να έχει κύρια καθοδηγητικό ρόλο στην κοινωνία και στο πλαίσιο της ταξικής πάλης.

Ωστόσο, δεν θα πρέπει να υπάρχει καμία σύγχυση: το κόμμα και το κράτος δεν ταυτίζονται. Το γεγονός ότι για ένα καίριο χρονικό διάστημα κατά τη σοσιαλιστική οικοδόμηση, το κόμμα ασκούσε ουσιαστικά εξουσία μέσω του κράτους –με αποτε-λεσματικότητα- δεν αποσοβεί τον κίνδυνο η εργατική τάξη προχωρώντας έτσι να χάσει το ανώτερο πολιτικό της όργανο. Η συνέχιση της ταξικής πάλης στον σοσια-λισμό όχι μόνο δεν αφήνει περιθώρια για τέτοιου είδους αφοπλισμό των εργατών αλλά φαίνεται να επιβάλλει την αυτόνομη συγκρότηση και λειτουργία του κόμματός τους.

Τέλος, απαιτείται κάποια διακρίotcheta μεταξύ εργατικής τάξης και κράτους. Εδώ μάλλον έχουμε πολλά να προσάψουμε στον ρεφορμισμό. Βασικός φορέας του «κεντρικού σχεδιασμού» της σοσιαλιστικής κοινωνίας, της «κρατικοποίησης» των πάντων ως ολοκλήρωσης των σοσιαλιστικών παραγωγικών σχέσεων και γενικότερα της άποψης περί σοσιαλισμού – «μοντέλου» είναι ακριβώς ένα κέντρο – κράτος. Και δεν μπορούμε να «φανταστούμε» κάτι άλλο πέρα από το ότι σε αυτό η εργατική τάξη εκχωρεί τις αρμοδιότητες της, τη διεύθυνση της παραγωγής και συνολικά της κοινωνίας.

Σε ποιον όμως τις εκχωρεί τελικά; Σε ένα κράτος ουδέτερο και υπερταξικό; Όχι. Κάναμε προηγουμένως λόγο για την εργαζόμενη διανόηση και δη την αναρχίρησή της μέσω του κρατικού μηχανισμού. Η εκχώρηση αρμοδιοτήτων, συνεπώς, συνιστά εκχώρηση του ηγεμονικού ρόλου της εργατιάς ή αλλιώς της ίδιας της εξουσίας της! Να, λοιπόν, πώς, σε συνάρτηση με το θέμα του κράτους, αναδεικνύονται σε ζητήμα-τα πρώτης γραμμής η σχέση της τάξης με τις άλλες κοινωνικές ομάδες, η συνεχής ηγεμονία σε αυτές, καθώς και η πολιτική λειτουργία των οργάνων και του κόμματός της.

Αντί για όλα τα παραπάνω, αντί να σκύψουν δηλαδή στα ιστορικά, κοινωνικά και πολιτικά δεδομένα της περιόδου, να κάνουν, όπως συχνά λένε επαναλαμβανοντας τον Λένιν, «σχηματισμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης», οι δυνάμεις της κυρίαρχης Αριστεράς κινούνται σε τελείως διαφορετική ρότα. Στο έδαφος της αντικομμουνιστικής προπαγάνδας, αναγορεύουν συχνά σε αιτία της παλινδρόμησης τον Στάλιν και τις πολιτικές επιλογές του, ή στην... «καλύτερη» τους πρακτική γραμμή «διαδόχου» του.

Για το ΚΚΕ, που αντιδούσε υπόσταση από τη ρεβιζιονιστική ΣΕ, οι λογικές «προδοσίας» εξυπηρετούν την αποφυγή αυτοκριτικής του για μια ολόκληρη περίοδο αναφοράς του σε αυτή. Σε κάθε περίπτωση, όμως, οι ρεφορμιστές δυνάμεις, ως γνήσια παιδιά της ήττας και της αποσυγκρότησης, αντιμετώπιζουν την ιστορία σαν ιστορία προσώπων και όχι των μαζών και των αγώνων τους. Εξ ου και κατακεραυνώνουν με σχετική άνεση τις αδυναμίες που εμφάνισαν οι εργάτες στο δύσκολο έργο οικοδόμησης της άλλης κοινωνίας. Ρίχνουν κάθε ευθύνη στις ελλείψεις του ένοχ ή του άλλου εντόμου, λες και αυτές δεν προσδιορίστηκαν από τις πολιτικές διεργασίες (ή μη) εντός των μαζών.

Εμείς θα πούμε ότι η πολιτική Στάλιν εξέφραζε τις ανάγκες των εργατών και της κοινωνίας τους. Ότι κομμικό κομμάτι της ήταν η αντιπαράθεση που έκανε σε κάθε επίπεδο απέναντι στην εργαζόμενη διανοήση, τους «ανανεωτές» και τελικά νεκροθάφτες του σοσιαλισμού. Ήταν η ανατρεπτική κατεύθυνση που υπηρέτησε από αποφασιστικά υπό αντίξοες συνθήκες που του προσέδιδε κύρος. Τέτοιο μάλιστα που εμπόδιζε την εργαζόμενη διανοήση για μεγάλο χρονικό διάστημα να υλοποιήσει τα αντεπαναστατικά της σχέδια.

Πριν από αυτό το σημείο, βέβαια, η σταλινική ηγεσία είχε να αντιμετωπίσει μια αντιπολίτευση (Τρότσκι, Κάμενεφ, Ζηνόβιεφ, Μπουχαρίν) που έβαζε σοβαρά προβλήματα στη σοσιαλιστική οικοδόμηση και καθόλου δε

αφού τη μετέφερε εντός της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Όχι μόνο άνοιξε τα ζητήματα της δεκαετίας του '50 ως είχαν, αντιπαράβαλλοντας την επαναστατική στη ρεβιζιονιστική άποψη, αλλά πρόταξε τη σοσιαλιστική οικοδόμηση ως την πιο άμεση απάντηση. Δόθηκε έτσι ανατρεπτική ώθηση σε μια σειρά λαϊκούς και ταξικούς αγώνες παγκόσμια.

Γι' αυτό και η ήττα της, σε συνδυασμό με την αδυναμία του διεθνούς κοινοχρηστικού κινήματος να αφομοιώσει τα συμπεράσματα των εξελίξεων των τελευταίων δεκαετιών, και την αυξανόμενη, με επαναστατικό προκάλυμμα, επιρροή του ρεβιζιονισμού – ρεφορμισμού στο σκηνήμα, είχε διαλυτικές συνέπειες στα μέτωπα πάλης των λαών.

Επίλογος ή «επίλογος»;

Με τις καταρρεύσεις του '90 – '91 ολοκληρώνεται η παλιννόρθωση του καπιταλισμού και συνολικότερα η ανατροπή των συσχετισμών εις βάρος των λαών. Η περίοδος που έπεται χαρακτηρίζεται από την πιο σφοδρή επίθεση του κεφαλαίου απέναντι στα δικαιώματα της εργατικής τάξης, καθώς και τη διαδικασία ξαναμοιράσματος του κόσμου από πλευράς των ιμπεριαλιστών, με προεξάρχουσες τις ΗΠΑ. Αυτά καθόλου δεν τα αναιρούν τα ιδεολογήματα της «παγκοσμιοποίησης» και του «τέλους της ιστορίας», που γίνονται από τότε караμέλα στα χείλη των αστών και δυστυχώς δέχονται και τα χειροκροτήματα της πλειοψηφίας της Αριστεράς. Αντίθετα, αποτελούν ένα άσχημο περιτύλιγμα της ιμπεριαλιστικής – καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

Γιατί, στην πραγματικότητα, δεν είναι αυτός ο επιλογος της πάλης των λαών, ούτε φυσικά οι θυσίες τους για μια καλύτερη ζωή πήγαν στον «βρόντο». «Το ουσιαστικό είναι ότι ο πάγος έσπασε, ο δρόμος ανοίξε, ότι ο δρόμος χαράχτηκε» (Β.Ι. Λένιν). Ο επιλογος, λοιπόν, θα γραφτεί όταν οι λαοί, οι εργαζόμενοι, η νεολαία, οι καταπιεσμένοι σε οποιαδήποτε γωνιά του πλανήτη πιάσουν το νήμα από εκεί που το άφησαν, πάρουν την τύχη τους στα χέρια τους, πετάξουν το σάπιο σύστημα στο χρονοντούλαπο της ιστορίας και περάσουν από το «βασιλείο της αναγκαιότητας» στο «βασιλείο της ελευθερίας».

λογόριαζε την αναγνώριση της ηγεσίας από τον σοβιετικό λαό. Η αδυναμία της αντιπολίτευσης να επικρατήσει πολιτικά την έφτασε από τον φραξιονισμό και την αντεπαναστατική δράση μέχρι την ανοιχτή τρομοκρατία απέναντι στην ηγεσία. Ο Στάλιν, προς απάντηση στην επιχείρησή εξόντωσής του, προσέφυγε στους κατασταλτικούς μηχανισμούς του σοσιαλιστικού κράτους καθώς και στις δίκες του '36. Είναι ένα σημείο στο οποίο οι κριτικές οργιάζουν. Όσες όμως αδυναμίες και αν εντοπίζεις κανείς στις παραπάνω κινήσεις- π.χ. πόσο έγιναν τα ζητήματα και η επίλυσή τους υπόθεση των μαζών, ή πώς η συγκεκριμένη λύση προσέδωσε στην αυτονόμηση που παρουσίασαν τελικά οι μηχανισμοί βίας- δεν μπορεί να παραβλέψει το πολιτικοκοινωνικό υπόβαθρο τους. Αυτό σε κάθε περίπτωση επέβαλε έγκαιρες και αποφασιστικές πρωτοβουλίες από πλευράς της σοβιετικής ηγεσίας. Διαφορετικά, η εργατική τάξη και το κόμμα της θα γίνονταν έρμαιο μιας ανεξέλεγκτης πια μειοψηφίας, σε μια περίοδο που απαιτούνταν η ευρύτερη δυνατή συσπείρωση για την αντιμετώπιση της φασιστικής απειλής.

Έμπρακτη απάντηση:
Μεγάλη Προλεταριακή Πολιτιστική Επανάσταση (Μ.Π.Π.Ε)

Παρά τις δυσκολίες, στο διεθνές επαναστατικό κίνημα επιχειρήθηκε η ερμηνεία των νέων εξελίξεων και μάλιστα στο πεδίο των μαζών. Συγκεκριμένα, το ΚΚ Κίνας, υπό την καθοδήγηση του Μάο Τσετσούνγκ, έκανε σκληρή κριτική στους ρεβιζιονιστές του 20ου συνέδριο.

Κόντραρε με επιμονή την κατεύθυνση της ταξικής συνεργασίας, του «ειρηνικού περάσματος» και της ειρηνικής συνύπαρξης με τις καπιταλιστικές χώρες, καθώς και την επέμβαση των ρεβιζιονιστών στο εσωτερικό άλλων κομμουνιστικών κομμάτων.

Η πραγματοποίηση της Μ.Π.Π.Ε. στην Κίνα, με πρωτοβουλία του ΚΚ και του Μάο, αποτέλεσε το επιστέγασμα αυτή της αντιπαράθεσης,

Έναυσμα
τεύχος 48 | Φθινόπωρο 2017

No War, No Thaad!

Κυρίτση Κατερίνα,
Φαρμακευτική Πάτρας

Η παγκόσμια κρίση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος εξελίσσεται δίχως να διαφαίνεται το τέλος. Το τελευταίο διάστημα, είδαμε την ένταση να κλιμακώνεται στην κορεατική χερσόνησο, καθιστώντας την πυρηνική πολεμική σύγκρουση ως το πιο επικίνδυνο σενάριο. Την ίδια στιγμή, διεθνής και εγχώρια ΜΜΕ προσπαθούν να μας πείσουν για την ακρότητα των χαρακτηρισμών που εμπλέκονται σε αυτή την απειλή. Πρώτα από όλα, προπαγάνδιζαν ότι είμαστε έρμαιο στα χέρια ενός ημίτρελου Κιμ Γιονγκ Ουν και ενός παρανοϊκού Τραμπ. Τι συμβαίνει όμως πίσω από αυτή την υποτιθέμενη προσωπική αντιπαράθεση; Η αλήθεια είναι πως η κορεατική χερσόνησος συγκεντρώνει όλες τις αντιθέσεις που τη μετατρέπουν σε πεδίο της ενδοϊμπεριαλιστικής αντιπαράθεσης. Καθημερινά λοιπόν το «παίχνιδι» εκτυλίσσεται με ριψοκίνδυνες κινήσεις εκατέρωθεν των συνόρων, ενώ οι «παίκτες» συνεχώς αυξάνουν την ένταση, ρισκάρουν την ακεραιότητα των λαών.

Σίγουρα την πρωτοβουλία κινήσεων την έχει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός. Οι δηλώσεις του Τραμπ για την δημιουργία «του μεγαλύτερου στρατού που έχει δει η ανθρωπότητα» είναι μόνο ένα κομμάτι από τα σχέδια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για παγκόσμια κυριαρχία. Με αφετηρία λοιπόν τις συνεχείς προκλήσεις, αναδεικνύονται διαρκώς οι αιχμές της επιθετικότητας στην περιοχή. Ταυτόχρονα με την ενεργό συμμετοχή των ΗΠΑ και της Ν. Κορέας σημειώνονται αλληπάλλληλα στρατιωτικά γυμνάσια. Γυμνάσια τα οποία αγγίζουν τα Βορειοκορεάτικα σύνορα. Με πρόσχημα τις πυραυλικές δοκιμές της Βόρειας Κορέας, ειδικά μετά την τελευταία και ισχυρότερη που πραγματοποιήθηκε στις 3 Σεπτεμβρίου 2017, οι ΗΠΑ με μια σειρά κινήσεων επιχειρούν να επεκτείνουν και να εγκαταστήσουν άμεσα «αντιπυραυλική ασπίδα» στη Ν. Κορέα.

Ωστόσο, το αντιβαλλιστικό σύστημα των Αμερικάνων Terminal High Altitude Area Defense System (THAAD) ξεπερνά τα όρια της χερσονήσου καλύπτοντας αισθητά μεγαλύτερη περιοχή. Με τον τρόπο αυτό, οι Ηνωμένες Πολιτείες επιδιώκουν να περιορίσουν έστω και σιωπηρά την κινεζική βαλλιστική δραστηριότητα, καθώς πίσω από το πυρηνικό πρόγραμμα της Β. Κορέας βρίσκεται η Κίνα. Άλλωστε, η Κίνα είναι μια ιμπεριαλιστική δύναμη υπολογίσιμη και είναι λογικό οι προσπάθειες της Αμερικής στην περιοχή να εστιάζουν στο περιορισμό της ισχύος και της επιρροής της στη περιοχή. Πεδίο του ανταγωνισμού μεταξύ ΗΠΑ-Κίνας αποτελεί η νότια Σινική θάλασσα, στην οποία επικρατούν οι ΗΠΑ, αλλά γίνονται επιθετικές κινήσεις και από πλευράς Κίνας.

«Μέχρι πού μπορεί όμως να φτάσει η τρέλα του Κιμ και ποιος μπορεί να μας προστατέψει αν πατήσει το κουμπάκι». Ακριβώς σε αυτή την κατευθυνση επιχειρεί ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός την ιδεολογική του παρέμβαση. Το ίδιο ακριβώς επιχειρούσε και σε άλλες περιπτώσεις μη αρεστών καθιστώτων (π.χ. Σαντάμ, Καντάφι), για να δικαιολογήσει την στρατιωτική του επέμβαση στην προσυνείδηση των λαών της ανάγκης υπάρξης ενός «παγκόσμιου προ

«Πού μπορεί να οδηγήσουν αυτά τα αντικρουόμενα συμφέροντα;». Ο γενικευμένος πόλεμος μπορεί να μην αποτελεί ακόμη επιλογή. Αυτό συμβαίνει καθώς κανένας ιμπεριαλιστής δεν φαίνεται να είναι αρκετά ισχυρός ώστε να το θέσει και να είναι σίγουρος ότι θα νικήσει. Φυσικά αυτό δεν σημαίνει ότι η ύπαρξη «συγκρούσεων μικρής εμβέλειας», όπως συμβαίνει στην κορεατική χερσόνησο, δεν ενέχει παγκόσμιας κινδύνους. Το μόνο για το οποίο μπορούμε να είμαστε σίγουροι είναι ότι οι όποιες εξελίξεις θα είναι σε βάρος των λαών της περιοχής. Γεγονός που ισχύει και για τον λαό της Β. Κορέας, που αυτή τη στιγμή στοχοποιείται από τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, αλλά και για τον λαό της Ν. Κορέας, που υποφέρει χρόνια τώρα από την αμερικανική παρέμβαση.

«Οι κινήσεις της Β. Κορέας οργανώνονται πράγματι υπό τον έλεγχο ενός κομμουνιστικού καθεστώτος;». Η απάντηση βρίσκεται στις ιδιομορφίες αυτού του καθεστώτος, όπως επηρεάστηκε και διαμορφώθηκε από τις ιστορικές εξελίξεις. Η επέμβαση των ΗΠΑ στην Κορεάτική χερσόνησο το '50-'53, που ως κύριο στόχο είχε το χτύπημα της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κορέας, άφησε με το πέρασμα της ένα ρημαγμένο κράτος. Μετά το τέλος του πολέμου της Κορέας, με την υπογραφή της συνθήκης ανακατάληψης στις 27 Ιουλίου 1953, η Β. Κορέα, προπαθώντας να ορθοδόξει από την άκρας δολοφονική επέμβαση των ΗΠΑ, αρχικά επιδίωξε τη διατήρηση σχέσεων τόσο με τη Σοβιετική Ένωση όσο με την Κίνα. Ωστόσο, μετά το 1956 η Β. Κορέα διαφώνησε με τις θέσεις του 20ού Συνεδρίου της Σοβιετικής Ένωσης και τάχθηκε στο πλευρό της Κίνας ενώ το 1966 επαναπροσέγγισε την ΕΣΣΔ και προσπάθησε να αποστασιοποιηθεί από την Κίνα. Το 1973, ωστόσο, προκειμένου να συμβαδίσει με τις δικτικές καπιταλιστικές χώρες, η Β. Κορέα πέτυχε εκπροσώπηση στον ΟΗΕ. Συνεπώς, βλέπουμε ότι από την αμφιταλαντούμενη στάση απέναντι στην Κίνα, μέχρι την παλινόρθωση των καπιταλισμού κανένα κοινό στοιχείο δεν υπάρχει μεταξύ του ιδιότυπου καθεστώτος της Β. Κορέας και της πάλης των λαών του κομμουνιστικού κινήματος.

Σε μια περίοδο που το σύστημα έχει εξαπολύσει μια πρωτοφανή επίθεση στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των λαών παγκόσμια, είναι αναπόφευκτο να θέλει να συκοφαντήσει τις αριστερές-επαναστατικές ιδέες και την όποια προοπτική για άλλη κοινωνία αμφισβητεί την παντοδυναμία του.

Το καθεστώς της Β. Κορέας δεν έμεινε ανεπηρέαστο από τις παλινορθώσεις στα υπόλοιπα σοσιαλιστικά κράτη και καθώς είχε πολιτικές σχέσεις με την Κίνα, την ακολούθησε στη ρεβιζιονιστική της στροφή.

«Ποιοι είναι οι επικίνδυνοι εν τέλει; Και κατά πόσο αυτή τη στιγμή οι λαοί πρέπει να ανησυχούν για το αν ο Κιμ θα πατήσει το κουμπί, εναποθέτοντας συγχρόνως τις ελπίδες τους για ειρήνη στον προστάτη που θα κατασκευάσει τους καλύτερους πυραύλους». Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι αυτή η επανεκκίνηση της κούραρας των εξοπλισμών επιτρέπει στους μεγαλύτερους φονιάδες του πλανήτη να σπέρνουν ανενόχλητοι παντού πυρηνικά και βάσεις απειλώντας ναβάλουν φωτιά σε όλον τον πλανήτη. Παράλληλα δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι είναι οι ίδιοι που χρησιμοποίησαν την ατομική βόμβα σε Χιροσίμα και Ναγκασακί χωρίς κανένα διαταγμό. Ο μοναδικός παράγοντας που μπορεί να αποτρέπει το ενδεχόμενο πολεμικής σύρραξης είναι το ισχυρό αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο των λαών ενάντια σε οποιοδήποτε επιδιώξη για ξαναμόρασα του κόσμου. Η ανάγκη οικοδόμησης κινήματος αλληλεγγύης γίνεται πιο επιτακτική από ποτέ!

Η αριστερά είναι χρήσιμη μόνο όταν είναι επαναστατική

Ματσούκας Στέφανος,
HMMY Ξάνθης

Η περίοδος που διανύουμε χαρακτηρίζεται από πυκνές πολιτικές εξελίξεις τόσο στο εσωτερικό της χώρας όσο και στο εξωτερικό. Προκύπτουν ζητήματα πρωτόγνωρα και με πολλές ιδιαιτερότητες, που καλούν το σύνολο της αριστεράς να τα ερμηνεύσει, να τοποθετηθεί και να βγάλει συμπεράσματα. Το κρίσιμο ερώτημα είναι αν η αριστερά θα το κάνει αυτό από την σκοπιά των λαών και με στόχο την αντιπαράθεση με το σύστημα ή όχι.

Δυστυχώς η πλειοψηφία της αριστεράς επιμένει να έχει στο κάδρο της λογικής της τη διαχείριση και τη μεταρρύθμιση αδυνατώντας να δει έξω από τα πλαίσια του συστήματος και των ορίων που αυτό θέτει. Σε αυτή τη λογική υποτάσσεται η δράση της και η αιτηματολογία της, με αποτέλεσμα οι προτάσεις της τάχα «προς τον λαό» να είναι ουσιαστικά προτάσεις προς το σύστημα. Αλλά δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς όταν αδυνατεί να ερμηνεύσει την ίδια την πραγματικότητα. Όταν δεν αναγνωρίζει το ιμπεριαλιστικό στάδιο του καπιταλισμού, τις αντιθέσεις μεταξύ των ιμπεριαλιστών, την εξάρτηση της χώρας μας από τον αμερικάνικο και ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό. Όταν μπαίνει σε διαδικασία αναζήτησης προστάτη. Όταν αντιλαμβάνεται τη λυσσαλέα επίθεση που εξαπολύει το σύστημα στον λαό και τη νεολαία ως αποτέλεσμα κρίσης, οικονομικής κρίσης ή λάθους πολιτικής κι όχι ως στρατηγικού χαρακτήρα, δηλαδή ως έμφυτη τάση του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού, που τώρα γίνεται εξόφθαλμη. Δεν θεωρεί, δηλαδή, ότι το σύστημα τώρα επιλέγει να πάρει την ιστορική ρεβάνς απέναντι στους λαούς και την εργατική τάξη, να τσακίσει ό, τι δικαίωμα έχει απομείνει γιατί ο ταξικός συσχετισμός του το επιτρέπει.

Απόρροια αυτών ήταν και η χαρακτηριστική αντιμετώπιση από την κυρίαρχη αριστερά των δημοψηφισμάτων. Αρχικά, σε μια περίοδο έντονης αποσυγκρότησης του κινήματος και της οργανωμένης πάλης του λαού ώστε να μην είναι αυτός που θέτει τα ζητήματα, είναι ξεκάθαρο ότι τα δημοψηφίσματα τα θέτει το ίδιο το σύστημα. Επομένως, αυτό θα ευνοείται από τη διεξαγωγή τους αλλά και θα μπορεί να θέτει τα ζητήματα κομμένα και ραμμένα στα μέτρα του. Κατ' επέκταση, η πρώτη αντίδραση της αριστεράς και των προοδευτικών στοιχείων θα όφειλε να ήταν η καχυποψία ή έστω μια επιφυλακτικότητα καταρχάς απέναντι στους φορείς αυτών των διαδικασιών και ως εκ τούτου στις ίδιες τις

διαδικασίες που κινούν. Παρ' όλα αυτά, η κυρίαρχη αριστερά όχι μόνο δε προβληματίστηκε αλλά πέταξε τη σκούφια της και υποκλίθηκε πλήρως στην καλοπολαγνεία της.

Ωστόσο, επειδή είναι λάθος να εξισώνουμε τα πολιτικά γεγονότα και να μην αναγνωρίζουμε τις ιδιαιτερότητες τους, ας σταθούμε σε μερικά από αυτά που αναδεικνύουν τη στρεβλή θεώρηση της κυρίαρχης αριστεράς.

Το ελληνικό δημοψήφισμα αντιμετώπιστηκε σαν η μητέρα των μαχών. Προβλήθηκε ως η ιστορική ευκαιρία να εναντιωθούν και να ανατρέψουν οι μάζες τη μνημονιακή πολιτική. Ακριβώς! Να ανατραπεί μέσω μιας κάλπης η πολιτική της επίθεσης στις λαϊκές μάζες, που τόσα χρόνια προετοίμαζε και με τόση μανία υλοποιεί το

σύστημα. Μέσω μιας κάλπης μάλιστα που έθετε το δίλημμα μνημόνιο ή... μνημόνιο και στηθηκε από το ίδιο το σύστημα! Έτσι, σύσσωμη η μεγαλύτερη μερίδα της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς στρατεύτηκε με το «ΟΧΙ», ανακυκλώνοντας τις αδιέξοδες εκλογικές λογικές στο λαό, σφραγίζοντας την οριστική μετατροπή του ΣΥΡΙΖΑ σε εκφραστή του συστήματος και δημιουργώντας απογοήτευση. Προφανώς, ούτε το ΚΚΕ έμεινε έξω από την διαδικασία... αφού συμμετείχε με το δικό του ερώτημα στην κάλπη. Έτσι, την κατήγγειλε συμμετέχοντας, προβάλλοντας για άλλη μια φορά στον λαό τη μοναδική κατά αυτό διέξοδο, που είναι η εκλογική του ενίσχυση.

Το δημοψήφισμα για το BREXIT αποκρυστάλλωσε όχι μόνο τη στρεβλή ανάγνωση για την πραγματικότητα που έχει η κυρίαρχη αριστερά αλλά και την ευκολία με την οποία βλέπει την αποδέσμευση μιας χώρας και του λαού της από την ΕΕ. Κατ' ευθείαν άρχισαν τα πανηγύρια για το «ξήλωμα του πουλόβερ» (διάλυση της ΕΕ) και για τον λαό της Αγγλίας, που «άνοιξε τον

δρόμο». Γιατί όντως για αυτές τις δυνάμεις είναι τόσο εύκολο. Αρκεί ένα δημοψήφισμα, μια καλή κυβέρνηση, ίσως, που θα αφουγκραστεί το λαϊκό αίσθημα, θα δώσει στον κόσμο το δικαίωμα της επιλογής και φυσικά οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ απλά θα παρακολουθούν. Η πραγματικότητα απέχει πολύ από αυτές τις οριακά αταξικές αναλύσεις. Αυτό που εκφράστηκε στο BREXIT (και συνεχίζει να εκφράζεται) ήταν η δυσaréσκεια της ιμπεριαλιστικής αγγλικής αστικής τάξης σχετικά με τη συμμετοχή της στην ΕΕ και η απόφασή της να κινηθεί με μεγαλύτερη αυτονομία, εξυπηρετώντας με καλύτερο τρόπο τα δικά της συμφέροντα. Ο αγγλικός λαός εγκλωβίστηκε σε μια διαδικασία που καθόλου δεν αφορούσε τα δικά του συμφέροντα, αλλά αντιθέτως, ήταν δεδομένη η συνέχισή της επίθεσης στα δικαιώματά του.

Το πρόσφατο καταλανικό δημοψήφισμα ενσάρκωσε αντιλήψεις αντίστοιχες με αυτές περίBREXIT. Εκ νέου αποθώωση ενός δημοψηφίσματος που η ίδια καταλανική ελίτ έστησε για δικά της συμφέροντα. Που χρησιμοποιεί την εκμετάλλευση των λαϊκών μαζών για τις δικές της φιλοδοξίες. Εκ νέου μια όχι μόνο λανθασμένη αλλά και επικίνδυνη αντίληψη σχετικά με το ζήτημα της ανεξαρτησίας ενός λαού. Ότι μπορεί τάχα να προκύψει από μια εκλογική διαδικασία και μάλιστα σε αγαστή συνεργασία με μερίδες της αστικής τάξης. Το ζήτημα της ανεξαρτησίας ενός λαού όχι μόνο προϋποθέτει την κινηματική ανασυγκρότηση και

την πλατιά οργάνωση λαού και νεολαίας ενάντια στην επίθεση και το σύστημα, αλλά είναι συνυφασμένη με την ανατροπή αυτού του συστήματος και την οικοδόμηση μιας άλλης κοινωνίας.

Για να μη παρεξηγηθούμε, δεν αρνούμαστε τη δυσaréσκεια που εκφράζουν οι λαοί απέναντι στην κατάσταση που βιώνουν. Το ζήτημα όμως για τις προοδευτικές δυνάμεις, πόσο μάλλον αν αυτές θέλουν να αναφέρονται στην ανατροπή, δεν είναι η υποταγή στο αυθόρμητο ούτε η αποθώωση της λαϊκής αγανάκτησης όταν αυτή εγκλωβίζεται σε αδιέξοδες και ενσωματώσιμες λογικές και πρακτικές. Ο ρόλος τους είναι στην πολιτικοποίηση των μαζών, στην όξυνση της ταξικής αντιπαράθεσης με τους εκμεταλλευτές και στην προβολή της κατεύθυνσης της αντιπαράθεσης-σύγκρουσης με το σάπιο σύστημα.

Προκύπτουν λοιπόν εξελίξεις τις οποίες η κυρίαρχη αριστερά αδυνατεί να αναγνώσει από την ταξική τους σκοπιά. Παγκόσμια παρατηρείται από τη μία η φθορά του αστικού πολιτικού προσωπικού (π.χ. ΗΠΑ, Γαλλία, Ελλάδα) και από την άλλη το «νέο» που ξεπροβάλλει, κινείται

σε ακόμα πιο αντιδραστικές κατευθύνσεις, στο βάθεμα της επίθεσης και στην όξυνση όλων των ανταγωνισμών εις βάρος των λαών. Παράλληλα, οι λαοί βρίσκονται στο περιθώριο καθώς κι η κυρίαρχη προβαλλόμενη διέξοδος του κυβερνητισμού και της «σοσιαλδημοκρατίας» (Τσίπρας μέχρι Podemos κ.ά.) έχει χρεοκοπήσει.

Το ερώτημα είναι κατά πόσο η αριστερά κατανοεί τη χρεοκοπία αυτή ή ζεσταίνει ξαναζεσταμένα φαγητά και συνεχίζει να αναπαράγει με τον έναν ή τον άλλο τρόπο λογικές κυβερνητισμού και μάλιστα με το προσωπείο του καινούριου, του ανανεωτικού ή του αμόλυντου καθαρού «σωτήρα». Δεν είναι τυχαία η εμμονή του ΚΚΕ στην ενίσχυσή του, και εκλογικά, που με την πρώτη ευκαιρία προτάσσει το «ισχυρό ΚΚΕ στη βουλή και τον λαό». Στην ίδια κατεύθυνση εξάλλου εντάσσονται και οι προτάσεις νόμου στη βουλή για την κατάργηση των μνημονίων, τα μονοήμερα πανελλαδικά καλέσματα με τα 1000+ σωματεια που δεν ανταποκρίνονται σε πραγματική οργάνωση στους χώρους δουλειάς αλλά στην ενίσχυση του «κινηματικού προφίλ» του ΚΚΕ. Πόσο μάλλον η συναινετική ή καταγγελτική του στάση, όταν ένας αγώνας παίρνει χαρακτηριστικά ουσιαστικής αντιπαράθεσης με το σύστημα και τις επιδιώξεις του (περγία εκπαιδευτικών, κινητοποιήσεις αγροτών κ.α.).

Η μεν αντικαπιταλιστική αριστερά κατά κύριο λόγο «ψάχνει» τον δεύτερο ΣΥΡΙΖΑ. Τον «καλό», αυτή τη φορά. Οι φιλοδοξίες τους από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ κατέρρευσαν (ή τουλάχιστον οι περισσότερες) αλλά ο κοινοβουλευτισμός και ο ρεφορμισμός δεν πεθαίνουν έτσι εύκολα. Το εγχείρημα της ΛΑΕ είναι η αποκρυστάλλωση μιας μακρόχρονης πίεσης που δεχόταν αυτός ο χώρος από την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος μετά την κωλοτούμπα του τελευταίου κι απελευθερωμένος πλέον προτάσσει το νέο ανανεωτικό-ενωτικό μέτωπο με την ίδια ακριβώς λογική. Βέβαια, αυτή

τη φορά το πρόγραμμα είναι πιο ολοκληρωμένο και πιο «αντικαπιταλιστικό». Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ από τη μεριά της δέχεται ισχυρές πιέσεις ισορροπώντας ανάμεσα στη ΛΑΕ και τον ορθόδοξο «αντικαπιταλισμό». Δεν είναι τυχαίες άλλωστε οι ενωτικές και «κοινοδρασίτικες» κορώνες κάθε φορά που η ατμόσφαιρα μυρίζει κάλπες.

Αλλά ας βαθύνουμε στην πολιτική ουσία που οδηγεί και στην εν λόγω στάση. Τι είναι άραγε το αντικαπιταλιστικό ή αντιμνημονιακό πρόγραμμα αυτών των δυνάμεων; Σε ποιον απευθύνεται; Ποιος θα το υλοποιήσει; Σε ποιο σύστημα αναφέρεται; Χαρακτηριστικό του ομορτυνισμού αυτής της αντίληψης είναι το γεγονός ότι αν τους ρωτήσεις, θα πάρεις πολλές διαφορετικές έως και αντιφατικές απαντήσεις. Όμως επειδή δε μπορούμε να κυνηγάμε φαντάσματα θα εκθέσουμε σύντομα τη δική μας αντίληψη. Δεν μπορεί παρά να απευθύνεται στο σύστημα και να εμπεριέχει μια σειρά αυταπάτες για τον ρόλο του κράτους και της επίθεσης που δεχόμαστε. Πώς άραγε θα ευνοήσει τον λαό η εθνικοποίηση/κρατικοποίηση τραπεζών από ένα καπιταλιστικό κράτος; Τι εργατικός έλεγχος μπορεί να γίνει όταν τα μέσα παραγωγής τα κατέχει η αστική τάξη; Ευθύνεται το χρέος για την επιβολή των μέτρων και την προωθούμενη εξαθλίωση λαού και νεολαίας ή είναι πολιτική κατεύθυνση και ζήτημα συσχετισμού; Συνδέεται η απαλλαγή από τα δεσμά του ιμπεριαλισμού (ΗΠΑ,ΕΕ) με την επαναστατική πάλη και την ανατροπή του συστήματος ή πρέπει να τίθεται ελαφρά τη καρδία σαν ένα απλό αίτημα υλοποιήσιμο στο τώρα, ανεξαρτήτως συνθηκών; Και βέβαια, το «κάτω η κυβέρνηση», που τα τελευταία χρόνια ατόνησε λίγο (μήπως γιατί έχουμε κυβέρνηση που «μας κάνει»), συνεχίζει να υπάρχει και να ολοκληρώνει το πάζλ απαντώντας στο ποιος θα υλοποιήσει όλο αυτό το πρόγραμμα στο τώρα.

Για να συνοψίσουμε, η κυρίαρχη Αριστερά ούτε θέλει ούτε μπορεί να ερμηνεύσει πολιτικά την πραγματικότητα και τις εξελίξεις και να δώσει πραγματική διέξοδο στον λαό και τη νεολαία. Δεν πιστεύει στις πραγματικές δυνάμεις του λαού και τις δυνατότητες που μπορεί να ξεδιπλώσει η όξυνση της ταξικής πάλης από την σκοπιά των καταπιεσμένων. Οι αντιλήψεις αυτές φέρουν μεγάλες ευθύνες για την σημερινή κινηματική απραξία και βάζουν αναχώματα στο ξεδίπλωμα πραγματικών αντιστάσεων και αγώνων. Σε μια περίοδο που η ολομέτωπη επίθεση του συστήματος στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις μας οργιάζει, που το μόνο που έχει να προσφέρει ο ιμπεριαλισμός είναι πόλεμοι και βόμβες, ο λαός μπορεί να ελπίζει μόνο στις δικές του δυνάμεις.

Μπροστά στις αναγκαιότητες γίνεται ακόμα πιο εκκωφαντική η απουσία του λαϊκού παράγοντα ως πρωταγωνιστή των εξελίξεων. Ακόμα και όταν κινητοποιείται, το κάνει υπό ξένες σημαίες και γίνεται αντικείμενο αξιοποίησης επικίνδυνων αστικών κι ιμπεριαλιστικών επιδιώξεων. Είναι αναγκαία η αυτόνομη ύπαρξη και χάραξη αιτημάτων και δρόμου του λαϊκού κινήματος. Η πλήρης απαγκίστρωση από κοινοβουλευτικές και διαχειριστικές λογικές. Η πραγματική οργάνωση λαού και νεολαίας στους μαζικούς χώρους, η δημιουργία αντιστάσεων στην ολομέτωπη επίθεση και ένα πλατύ μέτωπο αντίστασης και διεκδίκησης που θα κοντράρει στα ίσα τις επιδιώξεις κεφαλαίου και ιμπεριαλισμού είναι πιο απαραίτητα από ποτέ. Με την γραμμή της αντικαπιταλιστικής – αντιιμπεριαλιστικής – αντιδιαχειριστικής πάλης και την κατεύθυνση της αντίστασης – διεκδίκησης – αναμέτρησης με το σάπιο εκμεταλλευτικό σύστημα. Η αριστερά έχει ευθύνη να σταθεί στο πραγματικό ύψος των περιστάσεων, προβάλλοντας τον ρεαλισμό των αγώνων και όχι του συστήματος. Και κάπου εδώ, ας κλείσουμε με τον τίτλο του άρθρου...

Περιβαλλοντική καταστροφή

Ατύχημα ή επιλογή του συστήματος;

Με αφορμή την τεράστια περιβαλλοντική καταστροφή στον Αργοσαρωνικό, τίθεται άμεσα η ανάγκη απάντησης των κινηματικών δυνάμεων σε ζητήματα σχετικά με το περιβάλλον τόσο σε ιδεολογικό όσο και σε κινηματικό επίπεδο. Τις τελευταίες δεκαετίες έχουν ανακύψει ιδεολογικά ρεύματα, όπως η οικολογία, που παρ’ όλο που έχουν μεγάλη απήχηση, συσκοτίζουν και αποπροσανατολίζουν, οδηγώντας σε ενσωματώσιμες λογικές και ατομικές λύσεις. Ως αποτέλεσμα, η πρόθεση και η ευαισθητοποίηση μεγάλης μερίδας κόσμου για τη βελτίωση των περιβαλλοντικών συνθηκών οδηγούνται σε αδιέξοδο.

Απαραίτητη προϋπόθεση για τη διερεύνηση της απάντησης που οφείλει να δώσει η Αριστερά και ο λαός αποτελεί η αναγνώριση του πραγματικού υπαίτιου. Αυτός δεν είναι άλλος από το ίδιο το καπιταλιστικό – ιμπεριαλιστικό σύστημα. Όπως αυτό δεν διστάζει να αιματοκυλεί τους λαούς παγκόσμια, να «σπέρνει» τη φτώχεια και την εξαθλίωση, να εκμεταλλεύεται την εργατική τάξη και τους εργαζομένους, να πετά τη νεολαία στην ανεργία, έτσι δε διστάζει να καταστρέφει τον φυσικό πλούτο της γης, ακόμα να εκβιάζει με την ολόκερη καταστροφή της. Είναι υποκρισία η υπογραφή συνθηκών (Συνθήκη Παρισίων, Πρωτόκολλο του Κιότο) για τη μείωση των ρύπων, τη δήθεν προστασία του πλανήτη από την τρύπα του όζοντος και το φαινόμενο του θερμοκηπίου. Μία υποκρισία που καταρρέει μπροστά στους ανταγωνισμούς των ιμπεριαλιστών και τα τρομακτικά τους αποτελέσματα.

Τα ιμπεριαλιστικά κράτη δεν διστάζουν να μετατρέψουν τις εξαρτημένες χώρες σε έρημους τόπους. Όταν δεν τις βομβαρδίζουν ή δεν εγκαθιστούν σε αυτές τις βάσεις και τα χημικά τους όπλα, μεταφέρουν σε αυτές τις ρυπογόνες βιομηχανίες τους ή τις μετατρέπουν σε «αποθήκες» αποβλήτων. Ταυτόχρονα, με το πρόσχημα της «παγκόσμιας κοινότητας» και του «κοινού περιβαλλοντικού οφέλους» επεμβαίνουν στην οικονομία των εξαρτημένων χωρών, αποστραγγίζοντας πλουτοπαραγωγικές πηγές και υποβαθμίζοντας τες ακόμη περισσότερο. Όσον αφορά το σωτηρικό της εξαρτημένης από τον ιμπεριαλισμό Ελλάδας, υπάρχουν δεκάδες παραδείγματα περιβαλλοντικής καταστροφής και διακινδύνευσης της ανθρώπινης ζωής, τα οποία πιστοποιούν τη δίψα του καπιταλιστικού κεφαλαίου για κερδοφορία και την αψηφισιά του για το περιβάλλον και τον άνθρωπο.

**Βαρδάκη Δέσποινα,
Ψυχολογία Παντείου
Πανέτας Βασίλης,
Νομική Αθήνας**

Αργοσαρωνικός

Το τελευταίο διάστημα, γίναμε μάρτυρες ενός εγκλήματος ανυπολόγιστης περιβαλλοντικής μόλυνσης, του ναυαγίου του πετρελαιοφόρου «Αγία Ζώνη II». Το ναυάγιο αυτό, που έλαβε χώρα στην ευρύτερη περιοχή του Αργοσαρωνικού, σκόρπισε 2.570 τόνους μαζούτ και ντίζελ, που επεκτάθηκαν από τη Σαλαμίνα, στον Πειραιά, το Ελληνικό, τη Γλυφάδα, και ξεβράστηκαν στις ακτές, κάνοντας αφόρητη την ατμόσφαιρα στις περιοχές κατά μήκος των παραλίων.

Το συγκεκριμένο έγκλημα, που τελικά ήταν προμελετημένο και οι συνέπειές του ανυπολόγιστες ακόμη και για τη διατροφική αλυσίδα, έγινε με σκοπό να ξελασπώσει τον εφοπλιστή Κουντούρη που επιζητούσε εύκολο υπερκέρδος, μέσω του λαθρεμπορίου πετρελαίου. Κυβέρνηση και αντιπολίτευση προσπάθησαν να συγκαλύψουν το ζήτημα και να στηρίζουν το εφοπλιστικό κεφάλαιο, οι μεν μιλώντας για ένα απλό ατύχημα και οι δε ρίχνοντας ευθύνες στους μεν για την ανικανότητά τους. Αποκαλύφθηκε δηλαδή για άλλη μια φορά η πλήρης ταύτιση μεταξύ της κυβέρνησης, των αστικών επιτελείων, των κρατικών μηχανισμών και του εφοπλιστικού κεφαλαίου, που σίγουρα δεν μπορεί να πάψει με συμβολικές ποινές και νομικές ρυθμίσεις.

Πέρα από τα γεγονότα, λοιπόν, λόγος πρέπει να γίνει και για τις πληγείσες περιοχές. Πρόκειται για τις φτωχογειτονιές του Περάματος, του Πειραιά, της Σαλαμίνας, του Ασπροπύργου και της Ελευσίνας, που ήδη έχουν μετατραπεί σε ειδική οικονομική ζώνη στον βωμό της ανάπτυξης του κεφαλαίου και του ξεπουλητήματος του λιμανιού. Φτωχογειτονιές που αναμένεται να εξελιχθούν σε υγειονομική βόμβα για τους εργαζόμενους και τους κατοίκους της περιοχής.

Χαλκιδική

Όσον αφορά το ζήτημα της εξόρυξης Χρυσού στις Σκουριές από την Eldorado Gold και την Ελληνικός Χρυσός, θα μπορούσαν να γραφτούν πολλές σελίδες. Όχι, όμως, για τα μεταλλευτικά σχέδια, την «ανάπτυξη» και τις «θέσεις εργασίας» που διατείνονται τα αστικά επιτελεία ότι θα φέρει η τεράστια μόλυνση με την εκχέρωση των δασών, τη ρύπανση και εξάντληση των υδάτων, την επιβάρυνση της ατμόσφαιρας από τα τοξικά απόβλητα του εργοστασίου. Αλλά για το ισχυρό κίνημα αντίστασης των κατοίκων, που από το 2012, παλεύει, διεκδικεί, συγκρούεται με το κράτος και τους μηχανισμούς του, διεκδικώντας το αυτονόητο: το νερό, τον αέρα, τη γη.

Εάν ανατρέξουμε στο ιστορικό της υπόθεσης, θα δούμε ότι η στάση των κυβερνήσεων, είτε επί ΝΔ-ΠΑΣΟΚ είτε επί ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, ουσιαστικά δεν άλλαξε, όσο και αν προεκλογικά εμφανίζονταν ως «σωτήρες» στους κατοίκους. Τάσσονται υπέρ της συνέχισης του σχεδίου των μεταλλείων και της καταδίκης του κινήματος των κατοίκων ως «εγκληματικού» για την ανάπτυξη του τόπου. Από την άλλη πλευρά, η στάση των δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της ΛΑΕ, με την πλήρη στοίχισή τους στο πλευρό του ΣΥΡΙΖΑ πριν τις εκλογές του ‘15, συνέβαλε στον αποπροσανατολισμό του κινήματος. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, που συντέλεσε στην απονέυρωση του κινήματος, αποτέλεσε η στοχοθεσία αντικατάστασης του δεξιού δημάρχου Πάχτα με έναν άλλο, ταγμένο ενάντια στην εξόρυξη. Λες και η πραγματοποίηση ή μη ενός τέτοιου τιτάνιου έργου,

με την εμπλοκή του αμερικανικού κεφαλαίου, επαφίεται στην γνώμη ενός τοπικού δημάρχου. Ενώ το ΚΚΕ, μέσω της αντίληψής του για την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων σε μια καπιταλιστική χώρα και την υιοθέτηση, στην ουσία, της άποψης του συστήματος για άνοιγμα νέων θέσεων εργασίας, αποκήρυξε τον αγώνα των κατοίκων και τάχθηκε με την εξόρυξη του Χρυσού.

Παρ’ όλα αυτά οι αγώνες των κατοίκων ξεπέρασαν την αριστερά και τις αδυναμίες της και δημιούργησαν σοβαρό ρήγμα σε κεντρικό επίπεδο. Η απάντηση που έδωσε και συνεχίζει μέχρι και σήμερα να δίνει το σύστημα είναι τα ΜΑΤ, η βία, η καταστολή και οι 350 διωκόμενοι αγωνιστές, κάτοικοι της περιοχής. Οι εκάστοτε κυβερνήσεις δείχνουν με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο ότι η καταστροφή του περιβάλλοντος δεν είναι αποτέλεσμα την «ανθρώπινης αμέλειας και της εγωιστικής ανθρώπινης φύσης», αλλά της φύσης του ιμπεριαλιστικού-καπιταλιστικού συστήματος που δεν έχει όρια στην καταστροφή του περιβάλλοντος και την εκμετάλλευση του ανθρώπου.

Γίνεται σαφές ότι η μεγαλύτερη περιβαλλοντική ρύπανση στον ελλαδικό χώρο βρίσκεται στις περιοχές που υπάρχει η μεγαλύτερη εκμετάλλευση του εργατικού δυναμικού. Στις βιομηχανικές περιοχές της Αθήνας, όπως την Ελευσίνα και τον Ασπρόπυργο, με τις διαρροές πετρελαίου και τα εκατοντάδες εργατικά ατυχήματα. Στα Πατήσια, το Ίλιον, τη Ν. Φιλαδέλφεια, πάρκα που αποτελούσαν μια ανάσα οξυγόνου, σιμεντοποιούνται και ερημώνονται. Στη Πτολεμαΐδα και το Αμύνταιο, με τα λιγνιτωρυχεία και την πρόσφατη κατολίσθηση του ορυχείου της ΔΕΗ. Στον Βόλο, με την ανακοίνωση της ΑΓΕΤ ΗΡΑΚΛΗΣ για εκκίνηση καύσης σκουπιδιών- RDF και σε όλες τις περιοχές όπου ζει και «αναπνέει» το φτωχό εργατικό δυναμικό η ατμόσφαιρα βρωμάει την «ανάπτυξη» που ευαγγελίζονται. Οι κάτοικοι των περιοχών αυτών, όση ανακύκλωση και να κάνουν, όση οικολογία και να τους «πουλήσουν», θα πεθάνουν κατά πλειοψηφία από καρκίνο στους πνεύμονες, μιας και μαζί με τα βαρέα τοξικά στοιχεία που αναπνέουν καθημερινά, δεν έχουν ούτε και τα χρήματα για να θεραπευτούν.

Πυρκαγιές

Ένα ακόμη ζήτημα το οποίο έρχεται στο προσκήνιο κάθε καλοκαίρι είναι αυτό των πυρκαγιών. Ο απολογισμός

καταστροφικός: νεκροί, καμένες περιουσίες, καμένα δάση και ο λαός στο ίδιο έργο θεατής. Τα αστικά κόμματα στήνουν παιχνίδια εντυπωσιασμού και μικροπολιτικής στις πλάτες του. Είναι αυτοί, που ενώ χύνουν κροκοδείλια δάκρυα για την καταστροφή που χτύπησε, ψηφίζουν νόμους που αποχαρακτηρίζουν τις δασικές εκτάσεις, καταργούν τη δασοπυροσβεστική και δίνουν πάτημα στο κεφάλαιο να καταστρέψει και να ρυπάνει τα πάντα στον βωμό του κέρδους, μετατρέποντας τα δάση σε χωματερές, ξενοδοχεία, συγκροτήματα κατοικιών. Και όλα αυτά σε live σύνδεση από τα ΜΜΕ, που ακολουθούν τη συνταγή που τόσο καλά ξέρουν, να πλάθουν συνειδήσεις. Προσπαθούν να μας πείσουν ότι φταίμε εμείς για τις πυρκαγιές, όπως φταίμε εμείς για το χρέος και για την κρίση και όχι το σύστημα και οι

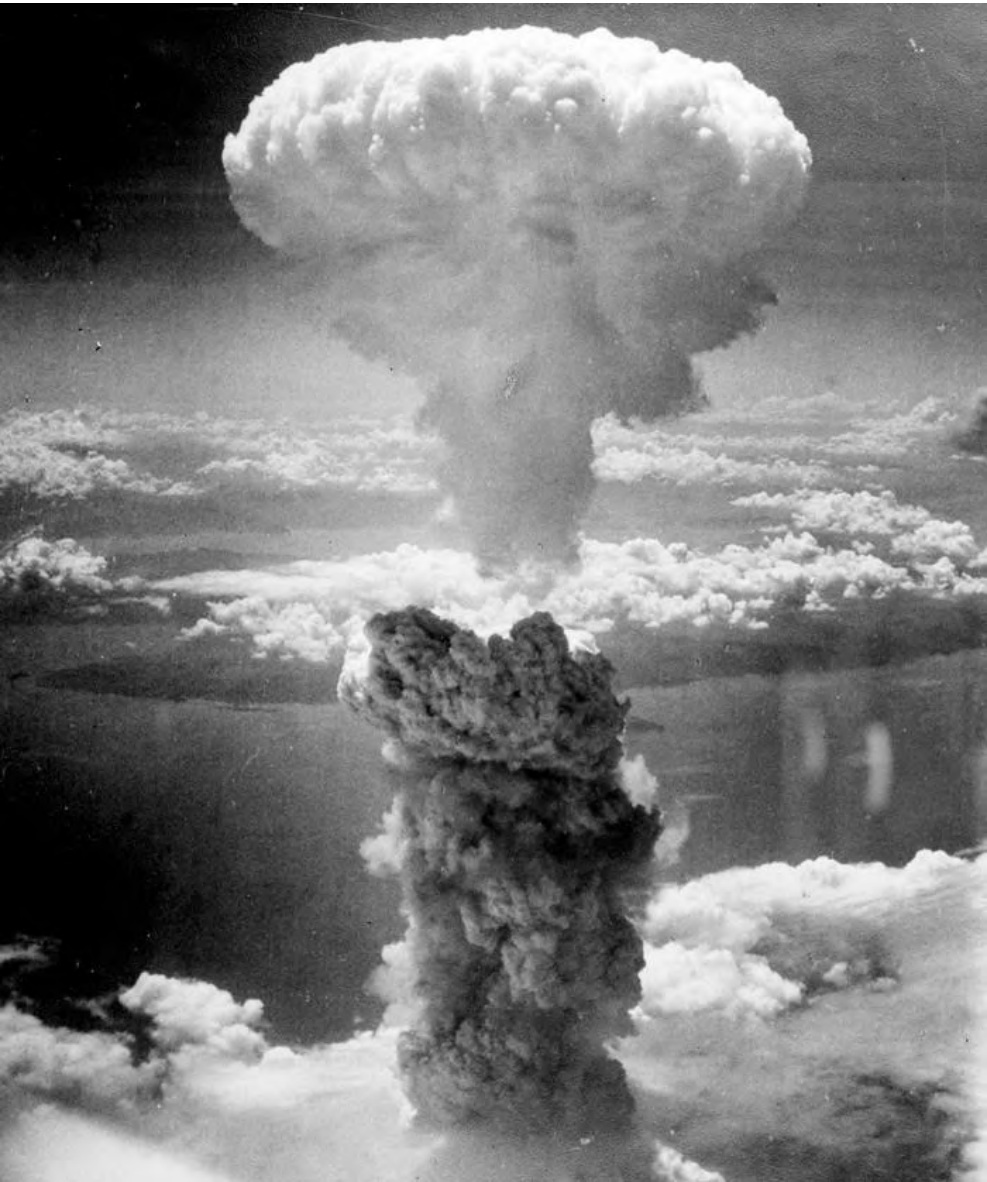
πολιτικές του. Αντιπολιτεύονται και ασκούν μικροπολιτική στις πλάτες μας, πιστοί τάχα μου στην «αλήθεια», χωρίς να λένε κουβέντα για τα χρήματα που κόβονται κάθε χρόνο από τις δαπάνες για τη δασοπροστασία και ότι τα οχήματα και τα αεροπλάνα μένουν ακινητοποιημένα λόγω βλαβών, μιας και οι «δανειστές» δεν επιτρέπουν τις αναγκαίες πιστώσεις. Για να πειστούμε, εν τέλει, ότι μια ιδιωτικοποίηση της δασοπροστασίας θα μας σώσει, όπως «σώζουν» οι επενδύσεις και οι χωματερές, ενώ οι κάτοικοι που αντιδρούν είναι επικίνδυνοι για τις επενδύσεις και την «ανάπτυξη».

Χρειάζεται να γίνει ξεκάθαρο ότι αν δεν υπάρχει άμεσο οικονομικό ή πολιτικό συμφέρον, καμιά επένδυση δεν μπορεί να υπάρξει ούτε στην πρόληψη, ούτε στην προστασία του φυσικού πλούτου, ούτε βέβαια στις ζημιές που έχουν υποστεί οι κάτοικοι. Είναι ανάγκη να καταλάβουμε και κυρίως οι κάτοικοι των περιοχών που έχουν πληγεί ότι οι καταστροφές αυτές πάνε πλάι- πλάι με τον κατακερματισμό της αγροτικής παραγωγής και την απαξίωση των ανθρώπων του μόχθου. Για να αυξήσει το κεφάλαιο τα κέρδη του, αδιαφορεί για τις ανθρώπινες ζωές, καίει δάση, καταστρέφει ζωές, βάζει τα θεμέλια για την κερδοφορία του στις δικές μας πλάτες.

Χημικά στη Μεσόγειο

Το 2014 γνωστοποιήθηκε από τα αμερικάνικα και ντόπια επιτελεία η καταστροφή των χημικών αποθεμάτων των συριακών όπλων στη Μεσόγειο

θάλασσα. Αυτή η εξέλιξη, όσο κι αν έγινε δεκτή με ζήλο από την -υπάκουη στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό- ελληνική κυβέρνηση, σήμανε τεράστιους κινδύνους για ολόκληρο το οικοσύστημα και τους λαούς της περιοχής, μιας και οι τόνοι των τοξικών αποβλήτων που ρίχτηκαν, δεν διασπώνται εν μία νυκτί, αλλά απαιτούνται δεκαετίες για να θεωρηθούν μη αβλαβείς. Οι συνέπειες, λοιπόν, της συγκεκριμένης καταστροφής για τον άνθρωπο θα κάνουν την εμφάνισή τους τα επόμενα χρόνια και υπαίτιοι θα είναι οι ντόπιες κυβερνήσεις, που εδώ και χρόνια δίνουν γη και ύδωρ στους ιμπεριαλιστές και το NATO. Οι βάσεις, τα πυρηνικά και όλες οι ξένες στρατιωτικές εγκαταστάσεις που βρίσκονται στον τόπο μας όχι μόνο δεν διασφαλίζουν την ειρήνη και την ασφάλεια στην περιοχή αλλά μπορούν να αποδειχτούν καταστροφή για τον λαό και τη χώρα.

Πυρηνικά

Παρά τις διαβεβαιώσεις των ιμπεριαλιστών ότι δίνουν συνεχώς το «παρών» για την ειρήνη και την ασφάλεια, τα πυρηνικά, με τις παγκόσμιες διαστάσεις που έχουν εκ των πραγμάτων, κατέχουν κεντρική θέση εδώ και δεκαετίες στην πολεμική ατζέντα τους. Πριν 72 χρόνια, με τη ρίψη της ατομικής βόμβας στη Χιροσίμα, τους 250.000 νεκροί και τους χιλιάδες μελλοθάνατους των επόμενων χρόνων, εδραιώθηκε στα χέρια των ιμπεριαλιστών ένα όπλο κολοσσιαίων διαστάσεων για την επιβολή τους στους λαούς της γης. Οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, άλλωστε, είναι οι αποκλειστικοί κάτοχοι πυρηνικών σε παγκόσμιο επίπεδο, απαρτίζοντας έτσι το λεγόμενο «πυρηνικό κλαμπ». Ένα «κλαμπ» μόνο των ισχυρών ιμπεριαλιστικών χωρών, που διασφαλίζει ένα από τα τρομακτικότερα όπλα αιματοκυλισματος και ξαναμοιράσματος του κόσμου. Παράλληλα, παρεμποδίζει την είσοδο άλλων χωρών σε αυτό, υπό το πρόσχημα «της μη διάδοσης των πυρηνικών» και «της προστασίας του περιβάλλοντος». Ένα «κλαμπ», όμως, που ανά πάσα στιγμή, στη βάση των ανταγωνισμών του, μπορεί να οδηγήσει σε πυρηνικό όλεθρο.

Οι «οικολογικές ευαισθησίες» των ιμπεριαλιστών φαίνονται και όταν χαρακτηρίζουν την πυρηνική ενεργεία «καθαρή» και «φθηνή» (παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας σε πυρηνικά εργοστάσια), σε μια προσπάθεια εξωραϊσμού των συνεπειών της. Η ανθρωπότητα έχει βιώσει πυρηνικά ατυχήματα (Τσερνόμπιλ) αλλά και χιλιάδες νεκρούς από πυρηνικές βόμβες και δεν πρέπει να τρέφει αυταπάτες γύρω από το ζήτημα των πυρηνικών. Δεν τίθεται ζήτημα «ειρηνικής» και «πολεμικής» ενέργειας, τίτλοι κάθε άλλο παρά μόνο παραπλανητικοί, τη στιγμή που η πρώτη αποτελεί πρόσφορο έδαφος και τροφοδότη για τη δημιουργία πυρηνικών όπλων σε έναν κόσμο μάλιστα που συνταράσσεται από τους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς. Ειδικά αν αναλογιστούμε ότι τα πυρηνικά απόβλητα περιέχουν πλουτώνιο, το οποίο αποτελεί το βασικό υλικό για τη δημιουργία πυρηνικών όπλων.

Πράσινη ανάπτυξη αλλά... πόσο πράσινη;

Τα τελευταία χρόνια, το ελληνικό κράτος ακολουθώντας τις επιταγές της Ε.Ε προκρίνει την «αιεφόρο πράσινη ανάπτυξη». Ιδρύει αιολικά πάρκα και φωτοβολταϊκά σε μια σειρά καλλιεργήσιμες εκτάσεις όπως ο θεσσαλικός κάμπος και συνάπτει συμφωνίες για την κατασκευή αγωγού φυσικού αερίου άλλοτε με τη Ρωσία επί Καραμανλή και άλλοτε με τις Η.Π.Α, περιορίζοντας για άλλη μια φορά τις παραγωγικές δυνατότητες της χώρας ακόμα και στο ενεργειακό επίπεδο. Θα μπορούσε κάποιος να πει ότι το φυσικό αέριο και οι εναλλακτικές μορφές ενέργειας θα επιφέρουν βελτιώσεις μακροπρόθεσμα στο περιβάλλον, καθώς ανανεώνονται γρηγορότερα σε σχέση με τα ορυκτά καύσιμα, που για να αναγεννηθούν απαιτούνται εκατομύρια χρόνια.

Το ζήτημα όμως είναι ότι η λεγόμενη πράσινη ανάπτυξη στοχεύει στην αύξηση των εσόδων ή κερδών ορισμένων ειδικά ιδιωτικών εταιριών, ή και ξένων κολοσσών (General Electric) συγκεκριμένων ιμπεριαλιστικών χωρών, βασιζόμενη στην ανταγωνιστικότητα και τις νέες τεχνολογίες. Όπως αναφέρεται στη σελίδα του Υπουργείου Παιδείας, «Η πράσινη ανάπτυξη σέβεται το περιβάλλον και το αντιμετωπίζει ως αναπτυξιακό απόθεμα». Το κείμενο ξεκαθαρίζει, δηλαδή, ότι το

ζήτημα για τον καπιταλισμό δεν είναι η προστασία του περιβάλλοντος αλλά η αναζήτηση νέων πηγών κερδοφορίας και το ξεζούμισμα των πλουτοπαραγωγικών πηγών της χώρας από τους ισχυρούς του πλανήτη. Το κόστος φυσικά το πληρώνουν για άλλη μια φορά οι κάτοικοι και οι εργαζόμενοι, ενώ οι επιχειρήσεις και τα κράτη εμφανίζονται σαν να είναι οι σωτήρες. Αφού η τιμή του φυσικού αερίου είναι απροσπέλαστη, όπως και αρκετά επιβαρυντικοί οι φόροι, προστίθενται στον λογαριασμό του ρεύματος για τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας.

Όσον αφορά την επιλογή κατασκευής φωτοβολταϊκών σε καλλιεργήσιμες περιοχές, θα μπορούσε να γίνει λόγος για την ΚΑΠ (Κοινή Αγροτική Πολιτική), που φέρνει στη χώρα την παράλυση της αγροτικής οικονομίας, οδηγώντας στην εξαθλίωση χιλιάδες οικογένειες και ιδρύοντας πόλεις-τέρατα μέσω της αστικοποίησης που προκαλεί. Παράλληλα, βαθαίνει ακόμα περισσότερο την εξάρτηση της χώρας από την Ε.Ε και τις Η.Π.Α, ακόμα και στο επίπεδο της εισαγωγής τροφίμων. Η ίδρυση του αγωγού φυσικού αερίου, όπως επώθηκε και παραπάνω, εδώ και χρόνια «ξεβράζει» στην επιφάνεια τους ανταγωνισμούς ΗΠΑ-Ρωσίας σχετικά με το ποια δύναμη θα κυριαρχήσει στο ενεργειακό αλλά και γεωπολιτικό επίπεδο στην περιοχή των Βαλκανίων.

Άρα, για ποια προστασία του περιβάλλοντος μιλάνε τα αστικά επιτελεία όταν εμπλέκουν τον λαό στα επικίνδυνα παιχνίδια των ιμπεριαλιστών, οι οποίοι φτάνουν να ξεκληρίζουν λαούς και να ερμηνώνουν τρόπους για την επίτευξη των επιδιώξεών τους; Για ποια πράσινη ανάπτυξη μιλούν όταν καίγονται χιλιάδες εκτάσεις γης με σκοπό να εξυηρητηθούν τα συμφέροντα των μεγαλοεπιχειρηματιών με την απόλυτη ευθύνη και πολλές φορές ευλογίες των κυβερνήσεων; Σε ποια πράσινη «ανάπτυξη» αναφέρονται όταν η μεσόγειος γίνεται χαβούζα και ολόκληρες γειτονιές χωματερές; Η πράσινη ανάπτυξη λοιπόν είναι πράσινη μόνο κατ' επίφαση και εύκολα γίνεται μαύρη όταν δεν συμφέρει το ντόπιο και το ξένο κεφάλαιο.

Οικολογία

Ένα ακόμη ζήτημα, το οποίο έχει προεκτάσεις και στην Αριστερά, είναι το ζήτημα της οικολογίας, η οποία παίρνει διάφορες μορφές, από ακτιβιστικές ενέργειες μέχρι και προτάσεις διαχείρισης προς το σύστημα. Τις τελευταίες δεκαετίες, το οικολογικό «κίνημα» αγγίζει ένα τμήμα προοδευτικών ανθρώπων, αναπαράγοντας όμως στρεβλές έως αστικές απόψεις γύρω από το ζήτημα του περιβάλλοντος, με τη βοήθεια πάντα των ΜΜΕ. Το ζήτημα του περιβάλλοντος τίθεται με έναν αταξικό χαρακτήρα από πλευράς κεφαλαίου, το οποίο προσπαθεί να μας πείσει ότι όλος ο λαός είναι συνένοχος στα εγκλήματά του, άρα και στη λύση τους. Πλασάρεται ο ατομικός δρόμος ως λύση για το περιβάλλον ή κάποιες φορές «ντύνεται» με τον μανδύα του συλλογικού - ας μην ξεχνάμε ότι ο ΣΚΑΙ έχει γίνει ο μεγαλύτερος «οικολόγος της χώρας», από τις εκπομπές που προβάλλει μέχρι και τις αναδασώσεις που προωθεί. Δυστυχώς, αυτές οι απόψεις εγκολπώνονται και από την Αριστερά. Την ίδια στιγμή που αναζητεί διέξοδο στο πρόβλημα «εδώ και τώρα», καταλήγει να συνδιαλέγεται με τους υπευθύνους μακριά από τη γραμμή της αντίστασης, υιοθετώντας ρεφορμιστικά αιτήματα. Η «περιβαλλοντική κρίση» δεν είναι αποτέλεσμα μόνο μιας «ανθρώπινης παρέμβασης», όπως διάφοροι «πράσινοι» θέλουν να μας πείσουν, αλλά είναι στενά συνδεδεμένο με το σύστημα εκμετάλλευσης και ειδικά σε εξαρτημένες χώρες, όπως η δική μας, όπου η καταλήστευση των φυσικών πόρων παίρνει τρομακτικές διαστάσεις τόσο για το περιβάλλον όσο και για τους εργαζομένους και τον ίδιο τον λαό.

ΜΚΟ

Ένα ακόμη «όπλο» στα χέρια του συστήματος είναι αυτό των ΜΚΟ, οι οποίες υπό το προκάλυμμα του «ανεξάρτητου», που είναι και της «μόδας»,

λειτουργούν ως δούρειος ίππος για το κίνημα, προωθώντας παράλληλα και αστικά ιδεολογήματα. Ενταγμένες στο σχήμα «της κοινωνίας των πολιτών», από το οποίο απουσιάζει κάθε ίχνος ταξικότητας, καλούν πλουσίους- φτωχούς να αναλάβουν από κοινού τις ευθύνες και να επωμιστούν τα ίδια βάρη. Προτάσσουν τη διαφύλαξη ενός γενικού και αόριστου καλού μέσα από δομές «φιλανθρωπίας», δίχως αναφορά στα συμφέροντα της τάξης που εκπροσωπεί ο καθένας. «Μας αφορά όλους» μας λένε μέσα από τα υλικά τους και τις διαφημίσεις, δίχως ίχνος αναφοράς σε συλλογικές κινηματικές απαντήσεις. Όντως, το αστικό ιδεολόγημα έχει μια δόση αλήθειας: μας αφορά όλους ως κομμάτι του λαού, που πλήττεται από την επίθεση του συστήματος. Υπέδαφος, ατμόσφαιρα μολύνονται από τον κεφαλαιοκρατικό τρόπο παραγωγής, όπου όλα υπολογίζονται με βάση το κέρδος.

Ακόμη και η αριστερά όμως αναπαράγει αστικά ιδεολογήματα, προτάσσοντας λύσεις που περιστρέφονται γύρω από την ύπαρξη δομών και αυτοδιαχείρισης. Κινείται δηλαδή στη λογική του εξωραϊσμού αντί της ανατροπής του συστήματος, ψάχνοντας τις σύγχρονες κι έξυπνες τάχα λύσεις που δεν βρίσκει το σύστημα... Τέλος, καθόλου ανάξια αναφοράς για τον ρόλο και τον χαρακτήρα των ΜΚΟ είναι η χρηματοδότησή τους από το σύστημα και οι σχέσεις που αυτές έχουν με αστικά κόμματα κι επιχειρηματίες, καθώς αυτά αποδομούν τα επιχειρήματα περί υπηρετήσης τάχα του «κοινού καλού» από πλευράς των ΜΚΟ.

Καταλήγοντας, η διάσωση του περιβάλλοντος δεν μπορεί να επιλυθεί με διακρατικές συνθήκες, ακτιβισμούς, εθελοντισμούς και φιλανθρωπίες. Όσο το κέρδος και η εκμετάλλευση μπαίνουν πάνω από τις ανθρώπινες ζωές, τόσο ο πλανήτης θα οδηγείται πιο κοντά στο τέλος του. Κόντρα λοιπόν στην ηττοπάθεια και τις αυταπάτες που προωθεί αυτό το σάπιο σύστημα, προτάσσουμε τη συλλογική διεκδίκηση του αναφαίρετου δικαιώματός μας στην υγεία, την ασφάλεια, την ειρήνη και τη ζωή με αξιοπρέπεια.

Όταν η δικαιοσύνη δεν είναι τυφλή, απλά... δικιά τους

Τι να πει κάποιος εν έτει 2017 για τη δικαιοσύνη; Τι να κριτικάρει πια; Αριστερή δεν είναι η κυβέρνηση, ή τελοσπάντων δεν προσπαθεί; Εντάξει άλλο δικαστική και άλλο πολιτική εξουσία, αλλά σε τελική ανάλυση... οΤσοχατζόπουλος μέσα δεν μπήκε; Ο πρώην υπουργός Παπαντωνίου δεν καταδικάστηκε; Οι «κλέφτες και οι ψεύτες» αυτής της χώρας δεν κυνηγιούνται; Για πόσο ακόμα θα γκρινιάζει η Αριστερά απέναντι στο σύστημα και θα φρενάρει τον αέρα αλλαγής που φέρνει το «νέο» του ΣΥΡΙΖΑ;

Αν κοιτάζουμε λίγο πίσω όμως...

Πολλή συζήτηση γίνεται, και δικαίως, το τελευταίο διάστημα γύρω από το ζήτημα της Ηριάννας. Η αλήθεια είναι, ότι, σαν περίπτωση, έχει μαζέψει πολλά και διάφορα στοιχεία για το πού και πώς θέλει να το πάει το σύστημα από δω και πέρα. Φακέλωμα της προσωπικής ζωής, σύνδεση της δίκης πάνω στην «ενοχή τρίτων» προσώπων που έχουν αθωωθεί, δικογραφίες πάνω σε ελλιπή στοιχεία με μαγείρεμα στοιχείων DNA, πρωτοφανή στάση άνευ λόγου εκδικητικότητας από τους δικαστές και πολλά άλλα. «Μα καλά, δεν βλέπουν ότι είναι αθώα, ότι δεν έχουν στοιχεία;», «μήπως να αλλάξουν οι δικαστές, να παρέμβουν οι υπουργοί;», «μήπως κάτι πάει λάθος με το δικαστικό σύστημα;» αναρωτιούνται αρκετοί.

Συζήτηση, επίσης, ανοίγει καιρό τώρα και με ένα ακόμα «καυτό» θέμα, τη δίκη της Χρυσής Αυγής. Μια δίκη που κοντεύει τέσσερα χρόνια στα δικαστήρια. Αρκετός χρόνος, για να ξεχαστούν οι δηλώσεις Μιχαλοϊάκου για ανάληψη πολιτικής ευθύνης της δολοφονίας Φύσσα. Αρκετός χρόνος, για να ξεπλυθεί η Χρυσή Αυγή, για να φορέσουν τα φασισταριά «πολιτικά» και γραβάτες, για να ξεχαστούν τα εγκλήματα τους απέναντι σε λαό, μετανάστες, εργάτες και αριστερούς. Όσο συμβαίνουν όλα αυτά, βέβαια, ο Ρουπακιάς κυκλοφορεί ελεύθερος από την ίδια δικαιοσύνη, όπως και η υπόλοιπη ηγεσία της ΧΑ. «Εντάξει, ίσως καθυστερούν, όμως δεν θα μπουν στη φυλακή μετά; Δε θα τους μαζέψουν στο τέλος; Κάπου θα έχει μπλοκάρει το πράγμα ίσως σε νομικό επίπεδο».

Είναι ξεκομμένα όλα αυτά από την υπόλοιπη καθημερινότητα; Ας τα βάλουμε λίγο κάτω.

Την ίδια ώρα που οι φασίστες κυκλοφορούν ελεύθεροι, έχουμε καταδίκες αγωνιστών, επειδή διαδηλώνουν. Την ίδια ώρα που νομιμοποιείται το κεφάλαιο να απολύει μαζικά εργαζόμενους και χωρίς αποζημιώσεις, δρομολογείται η απαγόρευση του δικαιώματος των εργαζομένων στην απεργία. Το Συμβούλιο της Επικρατείας δίνει το βήμα στην εργοδοσία να μπορεί να στύψει εργαζόμενους κάθε Κυριακή του χρόνου, αλλά τα αστικά δικαστήρια μας λένε ότι έχουμε απεργίες εργατών κι εργαζομένων παράνομες και καταχρηστικές. Την ίδια ώρα που με νέους νόμους οξύνονται οι ταξικοί φραγμοί στην εκπαίδευση, έχουμε σύρσιμο στα δικαστήρια νεολαίων επειδή μοιράζουν προκήρυξη έξω από τα σχολεία τους, εισαγγελείς έξω από μαθητικές καταλήψεις, μπάτσους να μπεινοβγαίνουν στα σχολεία και μαθητοδικεία. Την ίδια ώρα που το σύστημα (ξανάνομιμοποιεί τη «συμμετοχή» των φοιτητών στη διοίκηση του πανεπιστημίου, πρυτάνεις φωνάζουν ΜΑΤ και εισαγγελείς να καταπατήσουν το άσυλο, κατασκευαφτούνται οι σύλλογοι και οι συνδικαλιστικές ελευθερίες των φοιτητών, με κερσάκι στην τούρτα το σύρσιμο σε δίκη των 11 αγωνιστών φοιτητών στην Ξάνθη, επειδή τόλμησαν (!) να κάνουν συνδικαλισμό στη σχολή τους.

Μήπως τελικά η δικαιοσύνη δεν είναι και τόσο... δικαιοσύνη;

Είναι ακριβώς η δικαιοσύνη που χρειάζεται το σύστημα. Αστική! Είναι το νομικό εποικοδόμημα, που χτίζεται πάνω σε μια εκμεταλλευτική οικονομική βάση. Είναι το σύνολο των νόμων, διατάξεων, που θα έρθει να πατήσει πάνω σε μια εκμεταλλευτική κοινωνία. Η δικαιοσύνη των αστών πάνω στην εργατική τάξη. Τέτοια, που να κόβεται και να ράβεται στα μέτρα της επί-

**Γεμιστός Μανώλης,
Πανεπιστήμιο Πειραιά**

θεσης του συστήματος. Που να ευθυγραμμίζεται με την εξυπηρέτηση των μνημονίων και της αντιλαϊκής πολιτικής. Που να ευνοεί το κεφάλαιο, να του δίνει τη δυνατότητα να εξασφαλίζει κέρδη στις πλάτες των εργαζομένων. Που να δίνει άνεση στο κράτος, τον συλλογικό καπιταλιστή, να χτυπάει όλο και περισσότερο τα δημοκρατικά δικαιώματα του λαού και της νεολαίας. Που να δολοφονεί τον Τεμπονέρα, τον Καλτεζά, τον Γρηγορόπουλο και να αθώνει τον Καλαμπόκα, το Μελίστα, τον Κορκονέα.

Μα καλά, τι τους έχει πιάσει δηλαδή;

Είναι η προσπάθεια ενός ολόκληρου συστήματος να θωρακιστεί και σε νομοθετικό πλαίσιο, έτσι που να μπορεί να περάσει την επίθεση του απέναντι στον λαό, με όλο και μεγαλύτερη άνεση. Είναι η προσπάθεια, σιγά-σιγά, να «κολλήσει» και η νομική-δικαστική έκφανση του συστήματος, σε όλη τη διαδικασία φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής.

Η προσπάθεια αυτή δεν είναι καθόλου ουρανοκατέβατη.

Η φασιστικοποίηση είναι μια κεντρική επιλογή του συστήματος. Σήμερα, το σύστημα παγκόσμια βαίνει απαλλαγμένο από τα «βαρίδια» του αριστερού, επαναστατικού, κομμουνιστικού κινήματος. Πορεύεται στην κατεύθυνση γδυσίματος από όλα αυτά τα δικαιώματα σε εργασιακό-δημοκρατικό επίπεδο που είχε αναγκαστεί να «φοράει» στη βάση ύπαρξης ενός συσχετισμού, τον οποίο είχε κατακτήσει το κίνημα παγκόσμια. Από την άλλη, η ήττα του αριστερού, κομμουνιστικού κινήματος, η ανημποριά να συγκροτηθούν νικηφόρα κινήματα στους εργάτες, τη νεολαία, τους καταπιεζόμενους λαούς σε όλες τις γωνιές του κόσμου, δίνει το πράσινο φως στο σύστημα να προχωρήσει. Να προχωρήσει στο γκρέμισμα όλων των κατακτήσεων που επέβαλλαν οι λαοί και η εργατική τάξη σε προηγούμενη φάση. Να επιτεθεί με τον πιο άγριο τρόπο ακόμη και σε στοιχειώδη δικαιώματα και κατακτήσεις των λαϊκών ανθρώπων. Είναι, συν τοις άλλοις, και μια κατεύθυνση που «προοικονομεί». Προοικονομεί, αφού το σύστημα βλέπει και

αντιλαμβάνεται το μέγεθος της επίθεσης που εξαπολύει απέναντι στους λαούς. Άρα συνειδητοποιεί τα λαϊκά ξεσπάσματα που τροφοδοτεί αυτή η επίθεση, τους αγώνες που θα προκύψουν, τη λαϊκή αντίσταση που θα καλεστεί να τσακίσει πριν καν ξεσπάσει και εκφραστεί. Γι' αυτό θωρακίζεται νομικά, γι' αυτό καταστέλλει διαδηλώσεις, γι' αυτό λασπολογεί για τη θεωρία των δύο άκρων, γι' αυτό προβαίνει με όλα του τα μέσα στην αντικομμουνιστική υστερία...

...ακόμα και μέσα στην «καρδιά της δημοκρατίας»!

Εδώ και δύο χρόνια στο Μόναχο της Γερμανίας συνεχίζεται η δίκη της ΑΤΙΚ. Μια δίκη-παρωδία 10Τούρκων αγωνιστών, με μοναδική κατηγορία, ότι είναι κομμουνιστές! Αυτό δείχνει πόσο αποφασισμένο είναι το σύστημα, με το νέο δικαστικό-πολιτικό προηγούμενο που αφήνει αυτό, να αμφισβητήσει το δικαίωμα στην πολιτική σκέψη και δράση σε μαζική κλίμακα. Δείχνει τι εννοεί το σύστημα όταν μιλάει για δημοκρατία και ανθρωπισμό. Και μάλιστα, με μια δίκη με όλα της τα «ταρατατζούμ», στην καρδιά της ΕΕ, στη Γερμανία, την πιο «δημοκρατική» χώρα της «πολιτισμένης» δύσης. Από εκεί είναι που «μαθαίνουν» και οι δικοί μας.

Έργα και ημέραι κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ

Καθόλου δεν είναι απαλλαγμένη η δική μας κυβέρνηση σε όλα αυτά τα επίπεδα, όσο κι αν θέλει να παρουσιάζεται αριστερή και προοδευτική, όσο και αν θέλει να κρύψει την πραγματικότητα. Είναι η κυβέρνηση που πήρε τη σκυτάλη από όλες τις προηγούμενες αντιλαϊκές κυβερνήσεις. Όχι μόνο στην πολιτική που τσακίζει τα εργατικά-λαϊκά δικαιώματα, μα και στην προώθηση της φασιστικοποίησης, στο χτύπημα των δημοκρατικών ελευθεριών, στη σκλήρυνση του νομικού οπλοστασίου. Στο πνεύμα των «παλιών» κυβερνήσεων χτυπάει διαδηλώσεις και σέρνει αγωνιστές στα δικαστήρια, ξεπλένει τους φασίστες με τη δίκη και τους γραβατώνει, μπας και τους χρησιμοποιήσει αργότερα σαν τσόντα στο πολιτικό σκηνικό. Όμως, το πάει και ένα σκαλί παραπέρα...

Ποιοτικές τομές

Είναι πρωτοφανές, και σε νομικό επίπεδο, να δικάζεται χωρίς λόγο, «παραδειγματικά» μια νεαρή κοπέλα σαν την Ηριάννα, «προς γνώσιν και συμμόρφωσιν» όλων των υπολοίπων. Είναι ποιοτική τομή το να στοχοποιούνται και να τραβιούνται σε δίκη αγωνιστές-φοιτητές, όπως στην Ξάνθη και το Ηράκλειο, επειδή παρεμβαίνουν πολιτικά μέσα στο πανεπιστή-

Η δικαιοσύνη
είναι σαν τα
φίδια. Δογκώνει
μόνο τους
ξυπόλητους

μιο. Είναι ποιοτική τομή η απόφαση της πρυτανείας του ΑΠΘ να καλέσει την αστυνομία να περιπολεί σε μόνιμη βάση εντός του πανεπιστημίου με το πρόσχημα των ναρκέμπορων. Αποτελεί τομή ότι είναι η πρώτη κυβέρνηση που εξέδωσε με ένταλμα από γαλλικό(!) δικαστήριο, έναν από τους δικαζόμενους Τούρκους αγωνιστές, στη δίκη της ΑΤΙΚ, στη Γερμανία. Όλα αυτά αποτελούνε νομικά προηγούμενα. Όλες οι προηγούμενες κυβερνήσεις πολέμουσαν χρόνια να καταφέρουν τέτοια. Αλλά πάνω απ' όλα, αποτελούν και πολιτικά δεδομένα, αποτελούν προχώρημα και βάθεμα της αντιδημοκρατικής-αυταρχικής κατεύθυνσης της φασιστικοποίησης. Αποτελούν τις χρυσές υπηρεσίες του ΣΥΡΙΖΑ συνολικά στο σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης.

Η αθεράπευτη γοητεία των αυταπατών

Είναι, βέβαια, κι όλοι αυτοί που δεν έχουν πεισθεί ακόμη. Αυτοί που λένε «η ΝΔ καλύτερα θα ήταν;», σαν να λένε «εννοείται, καλύτερα με ΣΥΡΙΖΑ». Αυτοί που πιστεύουν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι μια «αντιφατική» κυβέρνηση, με διπλή φύση, λίγο αντιλαϊκή και λίγο φιλολαϊκή. Τέτοια, που με λίγο ή περισσότερο σπρώξιμο και πίεση από τα αριστερά, θα αλλάξει. Ή ότι τελοσπάντων, «το πρόβλημα είναι η δικαστική εξουσία» μόνο, και άμα στοχοποιηθούν οι δικαστικοί, θα απαντηθούν τα προβλήματα. Όλοι αυτοί που, στην πραγματικότητα, έχουν απόλυτη εμπιστοσύνη στην κυβέρνηση, η οποία δεν είναι «εντελώς σαν τους άλλους», και άρα μπορεί με το κίνημα σε ρόλο τσόντας για κυβερνητική στήριξη, να απελευθερώσει κανένα αγωνιστή, να σταματήσει τα δακρυγόνα, να φυλακίσει τους φασίστες. Είναι οι ίδιοι που έχουν απόλυτη ανεμπιστοσύνη στον κόσμο και το μαζικό κίνημα ως το μοναδικό υποκείμενο πάλης για οποιαδήποτε αλλαγή συσχετισμού, για οποιαδήποτε νίκη.

Να δούμε την πραγματικότητα κατάματα...

...σημαίνει να δούμε τι είναι αυτό που στα αλήθεια τίθεται. Από πού προέρχεται η σκλήρυνση των όρων και σε νομικό-δικαστικό επίπεδο; Έχει ή δεν έχει σχέση με τη φασιστικοποίηση; Είναι νομικίστικο ή πολιτικό ζήτημα; Η φασιστικοποίηση, με τη σειρά της, έχει ή δεν έχει σχέση με την αντιλαϊκή επίθεση του συστήματος; Είναι ή δεν είναι λοιπόν μια αναγκαία πολιτική, μια αναγκαία σκλήρυνση των όρων από το σύστημα; Αν είναι έτσι, σημαίνει ότι είναι πρόβλημα όλου του λαού, όλης της νεολαίας, όλου του εργατόκοσμου. Άρα και αυτός είναι αρμόδιος να την αντιμετωπίσει, και καμιά κυβέρνηση, κανένας παράγοντας δεν θα απαντήσει το πρόβλημά του. Αντίθετα, αυτό θα απαντηθεί, όταν γίνει υπόθεση του κόσμου εκεί που ζει, δουλεύει και σπουδάζει. Με τρόπο που να συνειδητοποιεί ότι η καλύτερευση των όρων ζωής περνάει μέσα από την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων. Με τη διεύρυνσή τους και τη διεκδίκηση καινούριων. Με πορείες και ακόμα περισσότερες πορείες. Με τη συγκρότηση και πάλη του λαού και στη διάρκεια αυτής της πάλης για σπουδές-δουλειά-ελευθερίες.

Ντόπινγκ Κυριαρχία στο ταρτάν ή σε όλα τα επίπεδα;

Κουτσοκώστας Κώστας,
Νομική Θεσσαλονίκης

Πολλές φορές έχουμε γίνει θεατές αποκλεισμών αθλητών ή και ολόκληρων ομάδων λόγω ντόπινγκ. Ως ντόπινγκ (φαρμακοδιέγερση) ορίζεται η χρήση ενός μέσου -ουσίας ή μεθόδου-συνήθως βλαβερής για την υγεία των αθλητών και ικανής να αυξήσει την απόδοσή τους, ή η ανεύρεση στο σώμα ενός αθλητή μιας απαγορευμένης ουσίας ή η απόδειξη της χρήσης από αυτόν. Είναι σύνθετες φαινόμενο στις μέρες μας να πιάνονται αθλητές ή και ολόκληρες ομάδες ντοπαρισμένοι/ες. Στόχος του παρόντος άρθρου, όμως, δεν είναι να καταδείξει τόσο το... σαφές όσο κυρίως να δείξει πώς το ντόπινγκ συνδέεται με το παγκόσμιο σκηνικό κυριαρχίας και σύγκρουσης μεταξύ των ισχυρών κρατών.

Κάνοντας μια σύντομη ιστορική αναδρομή

Το όνομα ντόπινγκ προέρχεται από ένα πρωτόγονο αλκοολούχο ποτό, το οποίο χρησιμοποιούνταν σε θρησκευτικές τελετές, ως διεγερτικό με τη λέξη «ντοπ» και ονομάστηκε έτσι από τη φυλή των Κάφρων στην Αφρική. Πρώτη καταγεγραμμένη χρήση τέτοιας μεθόδου/ουσίας γίνεται το 1865 στην κολύμβηση, κατά τη διάρκεια αγώνα στο κανάλι του Άμστερνταμ, όταν σε αθλητή εντοπίστηκε η πρόσληψη μιας ανώνυμης ουσίας που βελτιώνει την απόδοση. Ο πρώτος θάνατος από ντόπινγκ είναι του Άγγλου ποδηλάτη Α. Λίντον και καταγράφεται στα 1896,ενώ το πρώτο κρούσμα στους Ολυμπιακούς αγώνες είναι στα 1960 στη Ρώμη.

Γνωστές περιπτώσεις ντόπινγκ στην ιστορία του αθλητισμού

Η περίπτωση του αιώνα στο θέμα του ντόπινγκ θεωρείται αυτή του Γάλλου ποδηλάτη Λανς Άρμστρονγκ, που με την ερυθροποιητίνη, την τεστοστερόνη αλλά και τις μεταγίσεις αίματος, κατέκτησε 7 φορές τον Γύρο της Γαλλίας. Όμως ο Άρμστρονγκ, όχι μόνο χρησιμοποιούσε ο ίδιος αυτές τις μεθόδους, αλλά πίεζε και τα μέλη της ομάδας του να τις χρησιμοποιήσουν με την απειλή της εκδίωξης. Από τον ίδιο αφαιρέθηκαν όλα τα μετάλλια που είχε κατακτήσει ως τότε καθώς βρέθηκαν αδιάσειστα στοιχεία για χρήση απαγορευμένων ουσιών αλλά και για ύπαρξη κυκλώματος ντόπινγκ στην ομάδα του. Βλέπουμε, επομένως, ξεκάθαρα πως ένας αθλητής-πρότυπο από τα ΜΜΕ χρησιμοποιούσε τις μεθόδους αυτές για να κερδίζει. Αντίστοιχα, και τα «δικά μας» παιδιά Θάνου-Κεντέρης αποκλείστηκαν ακριβώς πριν την έναρξη των Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας το 2004. Σε μια εποχή «ανάπτυξης», όταν το «ολυμπιακό πνεύμα» και ο πρωταθλητισμός στην Ελλάδα έφτανε να επηρεάζει μια ολόκληρη γενιά, οι 2 αθλητές πιάστηκαν ντοπαρισμένοι μια μέρα πριν την έναρξη. Διακριτή έγινε λοιπόν, για άλλη μια φορά, η σαπίλα της βιομηχανίας παραγωγής αθλητών στην Ελλάδα, όπως και του ΣΕΓΑΣ, ενώ αρκετός κόσμος δικαιολογημένα άρχισε να αμφιβάλει για το «τσίσκο» των Ολυμπιακών Αγώνων.

Αθλητισμός στα μέτρα του συστήματος...

Αυτός, λοιπόν είναι ο χαρακτήρας του αθλητισμού/πρωταθλητισμού μέσα στο υπάρχον σύστημα: εντελώς κερδοσκοπικός, που υπηρετεί τους μεγάλους χορηγούς και τη βιομηχανία του θεάματος. Δε θεωρούμε, πως οι αθλητές ευθύνονται πάντα για την κατάσταση αυτή, καθώς σε έναν αθλητισμό που εξαρτάται από αυτό το σύστημα πολλές φορές εκβιάζονται παιδιά να ντοπαριστούν, για να μην μείνουν εκτός.

Δεν είναι, ακόμη, λίγες οι φορές που διακρίνουμε μέχρι και την αποτύπωση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών στο φαινόμενο του ντόπινγκ. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, η προσπάθεια αποκλεισμού όλης της ρωσικής αποστολής από τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2016 στο Ρίο. Η ΔΟΕ(Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή), που ελέγχεται από τους Αμερικάνους, πρότεινε τον αποκλεισμό της ρωσικής αποστολής, λόγω ντόπινγκ, από τους Ολυμπιακούς και από όλα τα μίτινγκ στίβου της σεζόν. Μπορούμε, επομένως, να δούμε, πως σε μια εποχή που οι δύο ισχυρότεροι παγκόσμιοι ιμπεριαλιστές συγκρούονται στη Μ. Ανατολή για την «ελευθερία των λαών», σπέρνοντας προσφυγικά κύματα και δυστυχία στις πλάτες των λαών της περιοχής, φτάνουν στο σημείο να συγκρούονται μέχρι και στους Ολυμπιακούς. Η αντιπαράθεση αυτή έχει διπλό ρόλο: 1)τα οικονομικά συμφέροντα που σχετίζονται με τις πολυεθνικές κολοσσούς και τον κερδοσκοπικό χαρακτήρα των αγώνων και 2)την προσπάθεια να βάλουν τον λαό, που αγαπάει τον αθλητισμό, σε μια αντιπαράθεση που δεν τον αφορά, είναι ιμπεριαλιστικού χαρακτήρα και γίνεται από τις μεγαλοαστικές τάξεις των δύο χωρών για το μοίρασμα της πίτας.

Τέλος, με αφορμή τα κρούσματα ντόπινγκ που εντοπίστηκαν (και) στην εθνική ομάδα της Ανατολικής Γερμανίας, η οποία πρωταγωνιστούσε στους Ολυμπιακούς Αγώνες τις δεκαετίες του '80 και του '90, τα αστικά ΜΜΕ και οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, καθόλου τυχαία, συνέδεσαν το ντόπινγκ με το παλινόρθωμένο καθεστώς-λες και Αμερικάνοι πιάστηκαν λίγες φορές για ντόπινγκ-για να λασπώσουν το παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα και την επιρροή του στις λαϊκές μάζες. Σίγουρα, είμαστε οι τελευταίοι που θα υποστηρίξουμε ένα ρεβιζιονιστικό καθεστώς, πρώην σοσιαλιστικό, όπως αυτό της Ανατολικής Γερμανίας, ούτε θα υπεισέλθουμε στις περιπτώσεις ντόπινγκ που αποκαλύφθηκαν, αλλά είναι άλλο αυτό και άλλο η προσπάθεια, για άλλη μια φορά, του συστήματος να συκοφαντήσει το κομμουνιστικό κίνημα.

...ή στα μέτρα του λαού;

Στον αθλητισμό της κερδοσκοπίας, του ελιτισμού και του θεάματος δεν χωράνε διορθώσεις. Γι' αυτό δεν πρέπει να καταλήγουμε σε προτάσεις για το πώς θα είναι «σωστός» ο αθλητισμός μέσα στον καπιταλισμό. Μπορούμε όμως να παλεύουμε για δωρεάν χώρους άθλησης στις γειτονιές, που θα έχει πρόσβαση ο λαϊκός κόσμος, για να μπορεί να «ξεσκάει» και να αθλείται μακριά από στημένους αγώνες, ντόπινγκ και κακό θέαμα.

Τα σχολεία της Αντίστασης, καλέσματα σε αγώνα στο σήμερα!

Στριμπάκου Ελένη,
Ιατρική Θεσσαλονίκης

Τα όσα συνέβησαν σε σχέση με την εκπαίδευση την περίοδο της Εθνικής Αντίστασης στην Ελλάδα είναι μια ιστορία λίγο έως καθόλου γνωστή, μιας και η κυρίαρχη ιστοριογραφία της άρχουσας τάξης έχει φροντίσει να την αποκρύψει. Ωστόσο, είναι τόσο πλούσια που μόνο πολύ περιληπτικά μπορεί να προσεγγιστεί στο σύντομο αυτό άρθρο.

Την περίοδο της εποποιίας του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ, όταν ο λαός στη χώρα μας με αυτοθυσία και ηρωισμό πολέμησε τους ναζιστές κατακτητές και τους ντόπιους συνεργάτες τους, οραματιζόμενος την ανεξαρτησία, την κοινωνική απελευθέρωση, με μπροστάρηδες τους κομμουνιστές, μια συγκλονιστική προσπάθεια έλαβε χώρα στην εκπαίδευση, που έχει να προσφέρει πολλά συμπεράσματα. Στη σύντομη αυτή περίοδο, η εκπαίδευση πέρασε στα χέρια του αγωνιζόμενου λαού, ώστε να υπηρετεί τα συμφέροντά του, σε πλήρη αντιπαράβολή με τον ρόλο της στο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, όπου κατανέμει τους αυριανούς εργαζόμενους σε μια κοινωνία εκμετάλλευσης και επιδιώκει να τους διαπλάσει με τη σάπια ιδεολογία του.

Αμέσως μετά την περίοδο της μεταξικής δικτατορίας, λοιπόν, όπου πολλοί προοδευτικοί εκπαιδευτικοί διώχθηκαν και εξορίστηκαν, όπου προοδευτικά βιβλία δόθηκαν στην πυρά και ο αναλφαβητισμός ήταν περί το 41%, όπου χιλιάδες δάσκαλοι ήταν αδιόριστοι και περισσότεροι μαθητές πετάχτηκαν έξω από τα σχολεία με σκληρούς ταξικούς φραγμούς, η εργατική τάξη και ο λαός της χώρας, οργανωμένος και με το όπλο στο χέρι υπό την καθοδήγηση των κομμουνιστών, έγραψε πολύ διαφορετικά την ιστορία.

Στην κατοχή, 8.345 σχολικά κτήρια επιτάχθηκαν από τους κατακτητές και από αυτά μόλις 719 δεν καταστράφηκαν. Το σχολικό έτος 1940-1941 διήρκησε μόλις 3 μήνες, ενώ το 1941-1942, 20 μέρες. Ταυτόχρονα, χιλιάδες παιδιά βυθίστηκαν στην εξαθλίωση, την πείνα, την τρέλα και πέθαναν αποσκελετωμένα και άρρωστα την περίοδο του φονικού κατοχικού λιμού. Γι' αυτό και πρώτο μέλημα των αντιστασιακών οργανώσεων, ήδη από τη συγκρότησή τους, ήταν να σώσουν τα παιδιά από την πείνα, διοργανώνοντας συσσίτια ειδικά για αυτά. Στην Ελεύθερη Ελλάδα, όπως ονομάστηκαν οι απελευθερωμένες περιοχές από τη δράση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ιδιαίτερα από το '42 και μετά, ταυτόχρονα με όλες τις πρωτοποριακές μορφές τοπικής αυτοδιοίκησης και δικαιοσύνης που εισήχθησαν, δόθηκε πολύ μεγάλο βάρος στο παιδί και την εκπαίδευση. Εκεί, με το προχώρημα δημιουργίας παιδικών σταθμών, χιλιάδες παιδιά απέκτησαν ζεστό φαγητό, θαλπωρή και έκαναν μαθήματα με τους ΕΠΟΝίτες και τις ΕΠΟΝίτισσες. Επίσης, με πρωτοβουλία της ΕΠΟΝ, τα παιδιά οργανώνονταν στα Αετόπουλα και τις Γερακίνες δημιουργώντας τις «Παιδικές Φωλιές» σε αχρησιμοποίητα κτίρια. Σε αυτές διοργανώνονται πάμπολλες πολιτιστικές δραστηριότητες, από θέατρο ως συναυλίες. Στήνεται μια πολιτιστική ζωή πρωτοφανής όχι μόνο για τα παιδιά του κατοχικού λιμού και της κακουχίας, αλλά και για τους

κατοίκους των χωριών που χρόνια ζούσαν παραμελημένοι.

Στην Ελεύθερη Ελλάδα διαπιστώνεται η άθλια κατάσταση των σχολείων και η μεγάλη έλλειψη δασκάλων μιας και πολλοί είχαν σκοτωθεί, εκτελεστεί, φυλακιστεί, εξοριστεί. Αποφασίζεται, όσοι αντάρτες του ΕΛΑΣ ήταν δάσκαλοι να προσφέρουν στο άνοιγμα και τη λειτουργία σχολείων, συχνά με εναλλαγή του όπλου και της κιμωλίας στο χέρι. Ωστόσο, επειδή η έλλειψη δασκάλων παρέμενε, αποφασίζεται τον Ιούνιο του '44 η ίδρυση δύο Παιδαγωγικών Φροντιστηρίων(Π.Φ.), στο Καρπενήσι και την Τύρνα για την εκπαίδευση νέων δασκάλων. Δημιουργήθηκαν άλλα τέσσερα τουλάχιστον τέτοια Παιδαγωγικά Φροντιστήρια σε άλλες περιοχές, με πρωτοβουλία των αντίστοιχων τοπικών οργανώσεων του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ. Εκεί δίδαξαν σημαντικοί εκπαιδευτικοί της εποχής, μέλη του αντιστασιακού αγώνα. Για τη στέγαση και τη διατροφή σπουδαστών και καθηγητών μεριμνούσε ο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Υπό πολύ δύσκολες συνθήκες, όταν ταυτόχρονα διεξάγονταν οι συγκρούσεις με τον κατοχικό στρατό και τους συνεργάτες του, καθηγητές και σπουδαστές έζησαν μια πρωτόγνωρη εμπειρία. Ο Χάρης Σακελλαρίου αναφέρει: «έκαναν να γεννηθούν μέσα μας [...]η πεποίθηση ότι στον κόσμο αυτό δεν ενεργούμε σα μεμονωμένα άτομα αλλά σαν παιδιά ενός λαού, που του πρέπει ένα μέλλον καλύτερο». Τα Π.Φ. λειτουργούσαν με Γενική Συνέλευση όπου συμμετείχαν ισότιμα καθηγητές και σπουδαστές, συζητούσαν και έπαιρναν αποφάσεις για όλα τα ζητήματα. Δεν έλειπαν μάλιστα και οι κριτικές από τους σπουδαστές προς τους καθηγητές τους.

Ιδιαίτερη αναφορά αξίζει να γίνει στο Παιδαγωγικό Συνέδριο, που συγκροτήθηκε τον Ιούλιο του '44 στο χωριό Λάσπη της Ευρυτανίας. Στο Συνέδριο τέθηκε το ζήτημα ότι ένα μεγάλο ποσοστό παιδιών έμενε εκτός ή εγκατέλειπε το σχολείο. Προσδιορίστηκε ότι αίτια για το γεγονός αυτό ήταν το κόστος των βιβλίων και της γραφικής ύλης που οι φτωχές οικογένειες δεν μπορούσαν να σηκώνουν, οι μεγάλες αποστάσεις που οι μαθητές έπρεπε να διανύσουν για το σχολείο, η έλλειψη ενδιαφέροντος για τα μαθήματα ως είχαν. Η φτώχεια και η πείνα καθιστούσαν τα σχολικά έξοδα μια «ανώφελη πολυτέλεια». Έτσι, το Παιδαγωγικό Συνέδριο αποφάσισε και προχώρησε κατόπιν στην ίδρυση παντού μαθητικών συσσιτίων, στη δωρεάν διανομή βιβλίων και γραφικής ύλης, στην εξεύρεση ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης. Ακόμη, αποφασίστηκε η μαζική δημιουργία Σχολών Αναλφάβητων για την αντιμετώπιση του σοβαρού ζητήματος του αναλφαβητισμού και η δημιουργία λαϊκών βιβλιοθηκών με πρωτοβουλία της ΕΠΟΝ. Γράφτηκαν δύο αναγνωστικά για τα παιδιά του Δημοτικού, με τη συνεργασία δασκάλων και μαθητών στα Παιδαγωγικά Φροντιστήρια.

Αυτό που γίνεται φανερό από τη διερεύνηση και αυτής της πτυχής της Αντίστασης και της δράσης του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ είναι οι αστείρευτες δυνάμεις που έχουν οι εργατικές-λαϊκές μάζες, το μέγεθος των κατακτήσεων που μπορούν να πετύχουν με την πάλη τους. Γίνεται λοιπόν ξεκάθαρο, ότι η παρεχόμενη εκπαίδευση δεν εξαρτάται από τους οικονομικούς πόρους που διαθέτει το κράτος, αλλά με το αν εξαρχής είναι στημένη η κοινωνία σε μια βάση που θέλει να εξασφαλίσει σε όλους το δικαίωμα στη δωρεάν εκπαίδευση και όχι να το περιορίσει στους οικονομικά ισχυρούς. Υπάρχει επιτακτική αναγκαιότητα στο σήμερα, που το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα πετάει τη νεολαία έξω από την εκπαίδευση και την καταδικάζει μαζί με την εργατιά και τον λαό στη φτώχεια, την ανεργία και την εξαθλίωση, να ανασυσταθούν, να αναπτυχθούν τα Μέτωπα Αντίστασης και Πάλης των εργατικών-λαϊκών μαζών, κόντρα στην επίθεση που εξαπολύεται.

**Τα περισσότερα ιστορικά στοιχεία και οι μαρτυρίες προέρχονται από το βιβλίο «Η Παιδεία στην Αντίσταση» του Χάρη Σακελλαρίου.*

Το «Θαύμα της Δουνκέρκης» ή άλλη μια ιμπεριαλιστική επιδίωξη;

Αλεξάνδρου Χρύσα,
ΣΕΥΠ Ηρακλείου
Δέδε Ηλέκτρα,
ΣΕΥΠ Ηρακλείου

Στην καινούρια ταινία του σκηνοθέτη Christopher Nolan, Δουνκέρκη(Dunkirk), παρακολουθούμε τα γεγονότα που έλαβαν χώρα στην περιοχή της Δουνκέρκης, κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Συγκεκριμένα, από τα τέλη του Μαΐου έως τις αρχές Ιουνίου του 1940, τα συμμαχικά στρατεύματα(Γαλλία, Ηνωμένο Βασίλειο, Βέλγιο) βρέθηκαν περικυκλωμένα στη Δουνκέρκη, το βορειότερο λιμάνι της Γαλλίας, από τη Ναζιστική Γερμανία.

Στην ταινία παρουσιάζονται οι Άγγλοι στρατιώτες περικυκλωμένοι απ' τους Ναζί, να αναζητούν τρόπο διαφυγής. Το ποιος είναι ο εχθρός από τον οποίο είναι περικυκλωμένοι οι Άγγλοι ωστόσο δεν αναφέρεται από τον σκηνοθέτη. Αντίθετα, ο τελευταίος προσπαθεί να αποχρωματίσει τη μάχη αυτή και να κάνει τον θεατή, μέσα από τις πολεμικές σκηνές, να βιώσει τη φρίκη του πολέμου, χωρίς να εμβαδύνει στις αιτίες του. Παράλληλα με τη μάχη που βλέπουμε να εκτυλίσσεται σε γη, αέρα, και θάλασσα, ο σκηνοθέτης, για να αναδείξει τον ηρωισμό και την αυτοθυσία του αγγλικού λαού, δείχνει τα αγγλικά καΐκια που στέλνονται στην περιοχή της Δουνκέρκης προκειμένου να διασωθούν οι Άγγλοι στρατιώτες. Αφού έχει παρουσιαστεί το τετελεσμένο της συγκεκριμένης μάχης, με τη διαφυγή των Άγγλων στρατιωτών να μοιάζει αδύνατη, έρχεται η κορύφωση της ταινίας, κατά την οποία τα γερμανικά στρατεύματα αποχωρούν από το πεδίο του πολέμου. Αφήνοντας τον θεατή με την απορία για την αποχώρηση των γερμανικών στρατευμάτων, η ταινία παρουσιάζει το «Θαύμα της Δουνκέρκης», το ιστορικό αυτό «παράδοξο» για τη ναζιστική Γερμανία, η οποία εάν είχε επιλέξει τη μάχη θα είχε συντρίψει τον αγγλικό στόλο.

Ξεκινώντας, οφείλουμε να τονίσουμε πως ολόκληρη η ταινία διαποτίζεται από έναν βρετανικό πατριωτισμό, που πουθενά δεν εξηγείται το πώς ακριβώς προέκυψε αλλά και πού στηρίχτηκε. Σκηνές όπου απλοί πολίτες επανδρώνουν καΐκια, πλοίαρια και κάθε λογής μεταγωγικό με σκοπό να βοηθήσουν και να μεταφέρουν τραυματισμένους Άγγλους στρατιώτες επιβεβαιώνουν αυτή την τοποθέτηση, παρ' όλο που παράλληλα στο σύνολο σχεδόν της προσπάθειας συνέβαλε το Βασιλικό Ναυτικό της Βρετανίας. Αλλά το πατριωτικό στοιχείο δεν είναι το μοναδικό στοιχείο που αποπροσανατολίζει τον θεατή από τα πραγματικά επίδικα και τους υποκινητές τους. Σε πολλές σκηνές τονίζεται η αυτοθυσία των στρατιωτών «για την πατρίδα» ενώ αφήνουν τον κίνδυνο και τον εχθρό. Βασικό ερώτημα: ο εχθρός ποιος είναι; Αναδεικνύεται; Η απάντηση είναι όχι, φυσικά. Ο ίδιος ο Nolan επέλεξε να μην τοποθετήσει οποιοδήποτε ιστορικό και πολιτικό πλαίσιο στην ιστορία, καθώς ήθελε να της προσδώσει μια κάποια διαχρονικότητα. Το αποτέλεσμα; Καμία αναφορά σε ναζί, κανένα πολιτικό υπόβαθρο και ένα συνονθύλευμα από πλάνα και σκηνές αχρωμάτιστες, πέραν του ρεαλιστικού.

Η έκβαση της μάχης αυτής έχει χαρακτηριστεί από θαύμα μέχρι λάθος κίνηση του Χίτλερ, καθώς με την επικράτηση στη Δουνκέρκη η Ναζιστική Γερμανία θα μπορούσε να οδηγηθεί εκείνη την περίοδο και σε ολοκληρωτική επικράτηση έναντι της Αγγλίας.

Παρά την απολιτίκ προβολή των γεγονότων από μια χολιγουντιανή παραγωγή, οφείλουμε και έχει αξία να εξετάσουμε με περισσότερη διαύγεια τα ιστορικά δρώμενα, ώστε να κατανοήσουμε σε ποια κατάσταση βρισκόταν ο κόσμος κατά την περίοδο εκείνη και να εξάγουμε τα καλύτερα δυνατά συμπεράσματα.

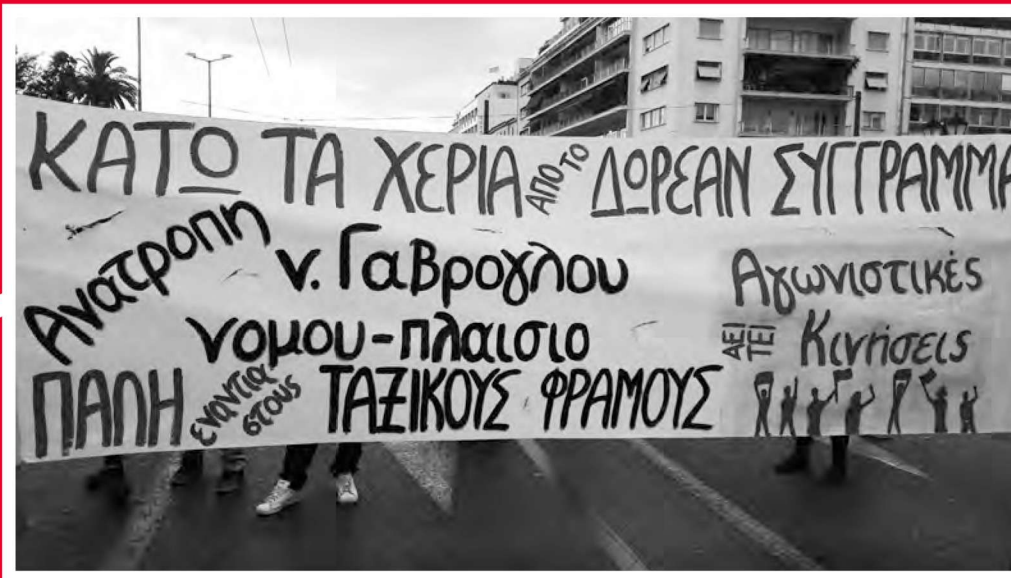
Ποια ήταν λοιπόν η αιτία που η Βέρμαχτ προχώρησε σε (προσωρινή) παύση πυρών; Την άνοιξη του 1940 και λίγες ημέρες πριν από το επονομαζόμενο «θαύμα της Δουνκέρκης», προηγήθηκε η ολοκληρωτική ήττα της Γαλλίας από τα ναζιστικά στρατεύματα, μάχη η οποία εδραίωσε την κυριαρχία της Γερμανίας στην Ευρώπη. Η εν λόγω νίκη άνοιξε τον δρόμο στον Χίτλερ για την επέκτασή του στη Δύση, με βασικό «προορισμό» την επίθεση στη Σοβιετική Ένωση. Σε αυτή την πορεία, ο Χίτλερ σαφώς θα ισχυροποιούνταν αποκτώντας έναν σύμμαχο όπως η Αγγλία. Στην τελική, παρά τις αντιθέσεις και τους ανταγωνισμούς μεταξύ των ιμπεριαλιστικών κρατών της περιόδου, υπήρχε ως κοινή τους επιδίωξη η εξάλειψη της Σοβιετικής Ένωσης, που έθετε σε κίνδυνο συνολικά την εξουσία του κεφαλαίου. Η επιδίωξη αυτή αναδεικνύεται ήδη από την ίδρυση του σοβιετικού κράτους, με την υποστήριξη των δυτικών ιμπεριαλιστών στις αντιδραστικές δυνάμεις στο εσωτερικό της ΕΣΣΔ, αλλά και από τις προσπάθειές τους να καταπνίξουν την Επανάσταση που συντελούσαν.

Η Βρετανία ωστόσο αρνούταν να συρθεί πίσω από τις επιδιώξεις της Γερμανίας, καθώς μια τέτοια απόφαση θα είχε δυσμενή αποτελέσματα για τη δική της υπόσταση. Συνεπώς, ο Χίτλερ αποφάσισε να ασκήσει πίεση στη Βρετανία με απώτερο σκοπό τη διαπραγμάτευση. Έτσι, στις αρχές του Μαΐου του 1940, τα γερμανικά στρατεύματα περικύκλωσαν τη Δουνκέρκη, στην οποία βρισκόταν εγκλωβισμένοι και Άγγλοι στρατιώτες. Η βασική επιδίωξη του Χίτλερ δεν ήταν να εναντιωθεί στην Αγγλία, αλλά να εξασφαλίσει τη στήριξη της έναντι της Σοβιετικής Ένωσης. Ήταν, εν ολίγοις, «θαύμα» η αποχώρηση των στρατευμάτων από την Δουνκέρκη; Φυσικά και όχι. Κάθε κίνηση εξυπηρετούσε το αντίστοιχο συμφέρον, και ιδιαίτερα η ένταση του Β' Παγκοσμίου όχι μόνο δεν επέτρεπε καμία απόκλιση αλλά απαιτούσε την πλήρη στοίχιση σε αυτό. Η Γερμανία, λοιπόν, γνώριζε πως η Αγγλία ήταν αρκετά αποδυναμωμένη για να συνεχίσει να αντιστέκεται και έπαιξε το χαρτί της διαπραγμάτευσης: αποχώρησε από τη Δουνκέρκη.

Προς τι λοιπόν η εξυγίανση και το ξέπλυμα των φασιστών καθ' όλη τη διάρκεια της ταινίας; Μα είναι πάγια τακτική του συστήματος να αθώνει και να ωραιοποιεί τέτοιου είδους ενέργειες, όπως πάγια είναι η απόκρυψη του ρόλου της ΕΣΣΔ στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και ειδικά της πάλης της ενάντια στον φασισμό. Πρόκειται για ωμή παραχάραξη της ιστορίας. Το σύστημα επιστρατεύει ό, τι μέσα διαθέτει, ακόμα και τον κινηματογράφο, προκειμένου να προωθήσει τη δική του ανάγνωση της ιστορίας. Είναι επομένως ζητούμενο να αποκαλύψουμε τέτοιες διαστρεβλώσεις, που συσκοτίζουν την επιθετικότητα του συστήματος απέναντι στους λαούς και το μένος του απέναντι στους αγώνες και τα ιδανικά τους.

Ο νέος ν. Γαβρόγλου έρχεται να παγιώσει τις αλλαγές που έφερε ο νόμος-πλαίσιο, να ορθώσει νέους ταξικούς φραγμούς για τους φοιτητές, να εντείνει τη φασιστικοποίηση και την καταστολή, να χτυπήσει όποιον Αντιστέκεται και Διεκδικεί!

Να υπερασπιστούμε το ΔΩΡΕΑΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ!

Να υπερασπιστούμε το δικαίωμα μας να οργανωνόμαστε και να αγωνιζόμαστε!

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1973 ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΓΙΑ ΨΩΜΙ-ΠΑΙΔΕΙΑ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ-ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ

**ΣΗΜΕΡΑ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΤΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ
ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΕΠΙΤΙΘΕΝΤΑΙ**

**44 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ
ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ
ΚΑΙ Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ, ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΑΡΤΗΣΗ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΟΣΟ ΠΟΤΕ**